

RICHTEREN

F.W. Grant

RICHTEREN

De numerieke structuur van de Schrift

Richteren

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van het boek Richteren	9
De verdeling van het boek Richteren	10
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (Richt. 1 - 3:4).	11
Onderverdeling 1. (Richt. 1 - 2:5).	11
Onderverdeling 2. (Richt. 2:6 – 3:4)	27
Afdeling 2. (Richt. 3:5 - 16)	36
Onderverdeling 1. (Richt. 3:5-11).	36
Onderverdeling 2. (Richt. 3:12-31)	45
Onderverdeling 3. (Richt. 4, 5)	49
Onderverdeling 4. (Richt. 6 - 10:5)	62
Hoofdstuk 7	71
Hoofdstuk 9	81
Hoofdstuk 10	85
Onderverdeling 5. (Richt. 10:6-12)	89
Hoofdstuk 11:30	92
Hoofdstuk 12	95
Onderafdeling 6. (Richt. 13 - 16)	97

Afdeling 3. (Richt. 17 - 21)	119
Onderverdeling 1. (Richt. 17 - 18)	120
Onderverdeling 2. (Richt. 19 - 21)	128
Bijlagen	135
Bron	135
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	136
Betekenis van de cijfers	137

Voorwoord

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

De vertalers

Omvang en indeling van het boek Richteren

Richteren geeft ons de geschiedenis van het volk dat nu in het land is gebracht, maar onder het wettelijke verbond dat zij voor zichzelf hebben aangenomen - een verbond waaronder geen mens mag staan. De tijd van Jozua is voorbij, een breuk met God is al snel duidelijk, de gevolgen daarvan tonen zich steeds meer. De natie valt uiteen. De stammen vallen uiteen, of zijn slechts één in slavernij aan een gemeenschappelijke vijand; en hoewel God rechters opwekt en met de richters is het voor het werk van bevrijding, maar falen zelfs deze steeds meer en wordt hun werk overeenkomstig gedeeltelijk en ineffectief, Simson laat hen aan het einde zelfs in gevangenschap achter, wat duurt tot de tijd van Samuël.

Voor ons is de typische toepassing maar al te eenvoudig. Als Jozua ons het deel en de zegen van een hemels volk heeft laten zien, geeft Richteren ons zonder enige twijfel de geschiedenis van dat volk. De zichtbare gemeente wordt hier gezien in haar verval en verderf, haar gebroken toestand en gevangenschap voor haar zonden aan verschillende vormen van dwaling en kwaad, samen met Gods manier van verlossing van deze, geïllustreerd in vele gedeeltelijke verlossingen. De komst van de Heer, de enige volledige en definitieve verlossing, kon hier natuurlijk niet worden afgebeeld.

De verdeling van het boek Richteren

De onderverdelingen van het boek zijn slechts drie:

1. Onderverdeling 1. (Richt. 1 - 3:4) De opstand van het uitverkoren volk.
2. Onderverdeling 2. (Richt. 3:5 - 16) Slavernij en bevrijdingen.
3. Onderverdeling 3. (Richt. 17 - 21) De corruptie in het hart manifesteert zich.

Opmerkingen

Afdeling 1. (Richt. 1 - 3:4)

De opstand van het uitverkoren volk

Het eerste deel van het boek, als inleiding tot de geschiedenis van gevangenschap en bevrijdingen die het lichaam ervan vult, heeft duidelijk twee delen. Israël was gewaarschuwd dat, als ze zich met de volken zouden vermengen, ze ertoe gebracht zouden worden hun goden te dienen. De vervulling hiervan is wat nu wordt getoond: in het eerste deel de vermenging, in het tweede de openlijke breuk met de Heer en het vervallen in afgoderij. De waarheid van God verblijft te midden van de onwaarheid van het volk. Hij wordt gerechtvaardigd in Zijn uitspraken, en duidelijk wanneer het wordt geoordeeld.

Onderverdeling 1. (Richt. 1 - 2:5)

Vermenging met de te onteigenen volkeren

1. Er zijn hier vijf secties, waarin de rangschikking van de lessen duidelijk is, en de beginnende achteruitgang zelfs vanaf het begin duidelijk is. Juda, de leider in de woestijn, ook de leider in de nederzetting van het land, de leeuwenstam van Jacobs profetie, komt nu voor ons als de leider, en dat door goddelijke benoeming; en toch om dit te illustreren. Tegelijkertijd worden de soevereiniteit en toereikendheid van God ook op de meest treffende manier geïllustreerd, zodat we kunnen zien dat er geen sprake is van falen

van Zijn kant. Bij het volk begint het inderdaad bij het hoogste, - niet, zoals we zouden kunnen veronderstellen, bij het laagste: en dit is opmerkelijk, - iets waarvan we veel voorbeelden in de Schrift hebben; want hoog en laag zijn even afhankelijk van goddelijke genade, en in de kleinheid van de mensheid niet ver van elkaar verwijderd.

(1) Israël is in eerste instantie één; en in die onderwerping aan God, die ware eenheid is: 'Wie zal voor ons het eerst optrekken tegen de Kanaänieten,' vragen ze, 'om tegen hen te strijden?' En de Heer noemt niet alleen de kampioen, maar verzekert succes: 'Juda zal optrekken; zie, Ik heb het land in zijn hand gegeven'. We hebben eerder gezien wat de reden is, geestelijk, dat Juda zo vooraan staat; en dat de geest van 'lofprijzing' de geest van kracht is. Noodzakelijk: want het stelt God op de eerste plaats, en impliceert toewijding aan Hem, - een vreugde in gehoorzaamheid die moed en enthousiasme geeft. De oorzaak is van God, en het moet voorspoedig zijn. Als Juda zwak is, moet Israël als geheel kwijnen.

Maar Juda is in feite al zwak. Het land is hem door God verpand, en aan Hem alleen. Het woord is nauwkeurig, en niemand mag er meer aan toevoegen dan ervan afnemen: eraan toevoegen is er werkelijk van afnemen. Toch wendt Juda zich tot Simeon, zijn broer, om hulp, alsof de belofte van God niet genoeg was. 'Kom met mij mee,' zegt hij, 'in mijn lot, en laten we tegen de Kanaänieten vechten; en ik zal met u in uw lot gaan'.

Dit zal zelfs de meesten een kleinigheid lijken, in een tijd waarin mensen Gods woord naar eigen goeddunken aanvullen. Maar is het in feite niet ongelof in Gods waarheid of macht dat daarin werkzaam is? Simeon, op een speciale manier Juda's broer, is voor hem

misschien wel de meest geschikte van alle metgezellen, en God heeft zelfs hun erfenis op een speciale manier met elkaar verbonden: maar dit alles is geen argument, als Gods woord gevolgd moet worden, en het volmaakte woord moet zijn dat het inderdaad is.

Simeon, 'horen', staat, zoals we hebben gezien, voor gemeenschap, wat alle juiste 'horen' zeker is; en gemeenschap, kan het de eredienst tegen de Kanaänieten niet helpen, - in de geestelijke oorlogvoering waartoe Gods Israël geroepen is? Ja, in zijn plaats, maar niet erbuiten; waar het woord van God ook zijn plaats krijgt, want welke gemeenschap kan er dan zijn los van deze? En hebben we niet de herinnering nodig dat gemeenschap en het gezag van het Woord samen moeten gaan, en dat wat gemeenschap pretendeert te zijn, nooit echt een eredienst kan opleveren die de eenvoud van gehoorzaamheid heeft verloren die het certificeert dat het werkelijk dat is? We zullen dienovereenkomstig, te zijner tijd, het verlies aan kracht vinden dat het resultaat is.

Zulke dingen worden echter niet altijd meteen ontdekt. Juda en Simeon gaan samen, en de Kanaänieten en Perizzieten worden in hun hand overgeleverd: ze slaan in Bezek een leger van tienduizend man. In Bezek vinden ze ook Adoni-Bezek, die ze achtervolgen en verminken, en die het oordeel van God over hem brengen voor wreedheden van dit soort die anderen zijn aangedaan. Hijzelf erkent het als volgt: een opmerkelijk getuigenis voor Israël van hoe en waarom God tegen de Kanaänieten was; en dat Hij wiens oordelen zij uitvoerden over alles was. Zijn naam gaat samen met de les: Bezek¹ betekent 'geketend', en zo waren deze legers die zij vernietigden; Adoni-Bezek, 'heer van Bezek', het is ongetwijfeld zijn hoofdstad, maar zo ook en letterlijk,

1 Bezeq, letterlijk 'in ketenen'.

‘een heer in ketenen’. Zo is het met de vrijsten, wanneer ze zich tegen God verzetten, en met de machtigsten, in Zijn hand.

Hij wordt naar Jeruzalem gebracht, waar hij sterft. De stad zelf wordt met het zwaard geslagen en verbrand. Want de ‘grondslag van de vrede’ moet gerechtigheid zijn. De Jebusitische stad is niets meer dan een huichelarij, ook al geloven weinigen dat nu nog.

(2) Juda gaat verder naar andere overwinningen; en hier hebben we de herhaling van een verhaal dat ons bekend is, grotendeels in de woorden waarin het ons eerder is verteld. De inname van Hebron en de vernietiging van de Enakim, die eerder aan Kaleb waren toegeschreven, worden hier toegeschreven aan Juda, de stam waartoe Kaleb behoort; maar Kaleb zelf verschijnt in het volgende incident, waarin ook Othniël en Achsa als eerder worden aangetroffen.

De Schrift is niet bang voor een herhaling die Gods vreugde in de prestaties van Zijn volk benadrukt, waaronder Achsa’s verzoek om de waterbronnen naast Othniëls inname van Debir staat. Hoe weinig zouden we er misschien aan moeten denken om deze dingen bij elkaar te voegen! En inderdaad, de geestelijke interpretatie moet worden gevonden om het op de juiste manier te begrijpen. Dan is Othniël, de ‘leeuw van God,’ het type van het heldendom van het geloof, dat, net als de zoon van Kenaz, kracht vindt in een Ander, en zijn helper in die eenvoud die de volheid van de Geest opeist en ontvangt om zijn deel in het land goed te maken. Deze twee moeten zelfs nu samenkomen in de Kanaänbewoner; en waar ze worden gevonden, zal een ‘gedenboek’ niet ontbreken. En nog steeds is de regel: ‘Verover en bewerk het land’; maar het moet gezegd worden dat er vandaag de

dag weinig Othniëls zijn, minder Achsa's, de minste van allen in wie de twee verenigd zijn. De Heer vermeerderde hun ras!

Zoals we in het eerste deel van dit gedeelte de soevereiniteit en toereikendheid van God voor Zijn volk hebben gehad, hebben we in het tweede deel de relaties van geloof in hen die het begrijpen. En laten we niet vergeten dat Kaleb, Othniël en Achsa Judeeërs zijn - aanbidders. Aanbidding heeft nauw te maken met de dingen waarover hier gesproken wordt, die het testen en manifesteren. Bij Kaleb, de 'heelhartige', is dit gemakkelijk te zien; maar we hebben ook eerder gezien hoe Juda schittert op het slagveld, en de rustige activiteit die Achsa impliceert Achsa, of 'enkelband', zij met de versierde voet? - is niet minder werkelijk begrijpelijk. Al met al hebben we, over het geheel genomen, een helder beeld om Richteren mee te beginnen. Zelfs in het volgende gedeelte pakken de wolken zich echter samen.

(3) We vinden hier bericht over de Kenieten die zich onder de kinderen van Juda in het zuiden vestigden. Zij zijn de Midianitische stam waaruit de vrouw van Mozes was voortgekomen, dus afstammelingen van Abraham door Ketura, op deze dubbele manier verbonden met Israël, en die, op uitnodiging van Mozes, hen naar het land hadden vergezeld. Maar zij verenigen zich nooit met het volk van God, hoewel zij zich onder hen vestigden, en worden in Bileams profetie tot het laatst toe als afzonderlijk beschouwd.

De woordspeling op de naam daar - 'gij legt uw nest (ken) in de rots' - laat duidelijk de betekenis ervan zien. Zij zijn Midianieten, mannen van de wereld, maar niet in strijd met Israël, zoals anderen van hun ras. Nee, zij maken een nest voor zichzelf onder hen, en het is voor het nest dat zij daar zijn. Zij komen nu en wonen aan de zuidelijke grens

van Juda in de woestijn, hun natuurlijke thuis, ten zuiden van Arad, de plaats van de 'wilde ezel'. Zij houden hun woestijnmanieren in het land, - zijn daar niet thuis, hoewel zij de veiligheid die het biedt, wel prettig vinden. Dit alles beschrijft maar al te goed de toestand van velen die zich, in elke bedeling, aan het volk van God hechten, maar er toch niet bij horen. De overwinningen van de kinderen van Juda nodigen hen uit en maken plaats voor hen; maar hun aanwezigheid is geen kracht en geen teken voor het goede.

(4) Vervolgens vinden we Juda met Simeon in zijn lot. Horma was hier eerder zo genoemd, omdat het zich in het gebied van Arad bevond toen de kinderen van Israël zijn koning omverwierpen en de ban op zijn steden uitvoerden (Num. 21:3). Daar zagen we het als de representatie van de macht van de wereld in Satans hand om de vooruitgang van het volk van God te belemmeren. In de tijd die was verstreken, was het weer tot leven gewekt, - hoe gemakkelijk herwint de wereld macht! - en wordt nu Zephath genoemd, 'overlappende'. Dit is wat de wereld is, inderdaad, - een overlappende, helder en glinsterend genoeg, van wat gewijd is aan vernietiging, een korst over de vloek. Het is het deel van Simeon (gemeenschap) om de valse show af te leggen en het kwaad te onthullen, - om Zephath Horma te maken, zoals het werkelijk is.

(5) Juda gaat door met veroveringen; en nu vallen drie van de Filistijnse steden, - Gaza, Askelon, Ekron. De HEERE is met hem: maar dan, hoe vreemd het ook mag lijken, horen we van een grens aan de macht die hij tentoonspreidt. 'De HEERE was met Juda, en hij nam bezit van de bergen, maar de bewoners van de vallei werden niet verdreven, omdat zij ijzeren wagens hadden!'

Wat een samenvoeging lijkt dat! Almacht werd, zoals het lijkt, gestopt door ijzeren wagens; en zo vaak lijkt het ook, - nee, in zekere zin is het zelfs waar; want het wegnemen van moeilijkheden is vaak afhankelijk van de eenvoud van een geloof dat (helaas!) zo weinig eenvoudig is. Had God niet gezegd dat Hij het land in Juda's hand had gegeven? Ja; en Juda had zich omgedraaid tot Simeon, zijn broer, om hulp, alsof er geen belofte was gedaan. Juda heeft de macht van de HEERE gemeten; en de HEERE meet de kracht die voor hem is uitgetrokken. Zo zijn de goddelijke wegen gelijk; en Juda verliest de volheid van een zegen die hij niet kan bevatten. Mogen wij hier acht op geven!

Aan de andere kant is het in contrast, maar toch in overeenstemming hiermee, dat we hier worden herinnerd aan Kalebs volledige succes tegen de verschrikkelijke zonen van Anak. Geloof zal geen nederlaag lijden, mensen in het algemeen - zelfs het volk van God - ongelovig als ze mogen zijn.

2. Benjamin volgt nu Juda en Simeon, maar heeft hier slechts één vers aan hem gewijd. En daarin vinden we hem - hoe weinig Juda ons ook het ideaal van geloof kan laten zien - in contrast met Juda. Dit is opvallend: want Juda heeft Jeruzalem al ingenomen en met vuur verbrand, zoals we hebben gezien; terwijl Benjamin, zonder enige moeite die we lezen, de Jebusieten toestaat daar met zichzelf te wonen.² Dit ook, terwijl Benjamin de krijgerstam was, zoals duidelijk is in alle mededelingen hierover. Het falen is dus louter

2 Jeruzalem lag op de grens, tussen deze twee stammen, het belangrijkste deel van de stad, met de citadel, liggend in Benjamin. Het kan alleen zijn geweest wat binnen hun grenzen lag dat Juda verbrandde. De citadel was sterk, zoals we zien, in Davids tijd.

onverschilligheid; en de schending van het uitdrukkelijke bevel van de Heer is zo duidelijk als maar kan.

Er zijn niet veel woorden nodig over dit onderwerp: maar hoe belangrijk is het dat het hier is - dat we de ware toestand van de dingen zien als we het boek openen. Dat dit falen ook in Benjamin zit, verdiept de betekenis als we de geestelijke betekenis van Benjamin beseffen zoals Jozua het ons heeft verklaard. Benjamin is de opvatting van Christus, als zijnde onze plaats in Hem - geïdentificeerd met Hem; de kennis van de nieuwe mens, zoals uitgedrukt in Kolossenzen, 'waar geen Jood of Griek, barbaar, Scyth, slaaf of vrije is, maar Christus is alles en in allen'.

Benjamin in alliantie met Kanaänieten is de volslagen tegenstrijdigheid en het tegenovergestelde van dit alles. Het vergeten van onze plaats in Christus is de kern van alle ontrouw aan God, van het weigeren van Zijn oordeel over de wereld, van het tolereren van wat kwaad is in Zijn ogen, van valse associaties en inconsistentie van wandel. Zo is de relatie hiervan met het lange verhaal van kwaad dat volgt in het boek onmiskenbaar duidelijk.

3. Het derde deel lijkt deze verzekering van Benjamins zwakheid voort te zetten. Bethel behoort aan Benjamin, zoals we weten; toch is het het huis van Jozef dat het uit de handen van de vijand neemt. Omdat het aan de grens van Efraïm ligt, is er natuurlijk een reden voor: maar de geestelijke reden ligt altijd ten grondslag aan de natuurlijke. Bethel, zo worden we eraan herinnerd, was in Kanaänitische handen Luz; en de verovering van de stad was natuurlijk haar transformatie. 'Scheiding', wat Luz betekent, heeft vele Kanaänitische vormen. Het egoïsme van het natuurlijke hart zorgt noodzakelijkerwijs voor

desintegratie in de wereld; en hoewel het bondgenootschap kan zoeken voor zijn eigen doeleinden, is dit op zichzelf slechts een vorm van verdeeldheid.

Dit is slechts het effect van het weg zijn van God: men moet dan, omdat men zonder geloof in Hem, zwoegen in zelfdienst. Maar omdat de wereld weg is van God, is 'scheiding' noodzakelijk; 'wees niet ongelijk aaneengeregen' is het resultaat van 'raak het onreine niet aan'. De grens moet inderdaad getrokken worden, maar zo getrokken dat God erkend en geëerd zal worden, en dan wordt Luz Bethel, zoals we elders hebben gezien, de relatie van Gods huis kan gerealiseerd worden (2 Kor. 6:14-18). Het is eenvoudig genoeg hoe Jozef Benjamin hierbij kan helpen - Jozef, niet alleen Efraïm: Manasse's oprechte aandringen is nodig om het volledige Jozef-karakter te geven. In een poging om Christus te winnen, vallen alle vreemde dingen af; en op dat pad zullen we niemand vinden dan zij die Hem zoeken. Bethel met al zijn zegeningen wordt zo zeker bereikt.

Maar er is nog een andere les in deze plaats. Eén Kanaäniet wordt gespaard uit de stad; en er is hier geen overeenkomst met Rachabs geval, geen geloof dat op het hare lijkt. Hij neemt voortaan zijn plaats niet in bij Israël, maar gaat weg naar het land van de Hethieten, en onder deze 'zonen van verschrikking' ontspringt een nieuwe Luz. De boom, hoewel tot aan de wortel afgekapt, kan vanuit de wortel herleven; en de oude dwaling, niet langer als formidabel achtergelaten, kan zelfs ver weg gaan om te verblijven, maar toch overleven en opnieuw geconfronteerd moeten worden. Inderdaad, met hoeveel van deze Kanaänitische steden vinden we dat zo!

4. Wat volgt is een treurig verhaal van mislukking. Gedeeltelijk een herhaling uit het boek Jozua, het brengt de items van Gods rekening tegen het volk samen, zoals verdeeld over de stammen, waarvan er hier zes worden genoemd. Het volgt echter niet dat de rest onschuldig was; inderdaad, Benjamin is al genoemd; noch volgt het dat alle mislukkingen van zelfs de genoemde stammen hier worden gerapporteerd. Dat Tyrus niet tot de genoemde steden behoort die in handen van de Kanaänieten zijn gebleven, lijkt een bewijs hiertegen, dat nauwelijks in twijfel kan worden getrokken; Endor wordt ook gevonden in Jozua (17:11), en niet hier. De opgesomde worden gegeven als representatief, en met een hogere betekenis die door alles heen loopt: en dit denken we te kunnen vaststellen, hoewel sommige van de namen moeilijk te interpreteren zijn.

(1) Manasse staat bovenaan de lijst van de beschuldigende stammen; veelzeggend genoeg als we bedenken dat Manasse staat voor vooruitgang, het vergeten van wat achter is en doorzetten. Toch heeft hij een verslag van vijf steden die de Kanaänieten nog restten met bijbehorende dorpen, en dat toen hij ook de macht had om ze te verdrijven. Hoe zou het verlies aan energie duidelijker kunnen worden aangetoond?

De namen zijn natuurlijk veelzeggend: ten eerste Bethsean, 'het huis van de rust', dat, in verband met Manasse en Issachar (Joz. 17:11), zou spreken van die praktische rust van het hart die een juiste wandel verschaft aan degene die doorzet. Er is niets dat zo iemand kan afhouden van het nastreven van wat voor hem ligt: geen verstrengeling met de wereld om hem heen, geen gewetensbezwaren of behoefte aan zelfbezigheid. Het verlies van Bethsean is dus een zeer ernstig

verlies; en toch, hoe kan een mislukte Manasse in feite instemmen met zo'n verlies, omgekocht door een oneervolle overeenkomst met de Kanaäniet!

In de tweede plaats hebben we Taanach, 'zandgrond', waarvan de betekenis gezien kan worden in zijn verbinding met Gath-Rimmon onder de Levitische steden (Joz. 21:25). De les van Taanach, als die van de woestijn, is het spenen van andere afhankelijkheid dan van God alleen - iets wat wederom van het grootste belang is voor een Manassiet. Maar Taanach moet behouden blijven, anders kan Bethsean dat niet zijn: afhankelijkheid en rust zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden.

We hebben hierna Dor, waarvan de meest voor de hand liggende betekenis 'generatie' is. In zijn toepassing kan het natuurlijk spreken van die beperking van het menselijk leven die het impliceert: 'Eén generatie gaat en een andere komt'. Het woord betekent in zijn eerste betekenis een 'cirkel', en een verzameling tenten in een Bedoeïenenkamp (over het algemeen cirkelvormig) wordt een dowar genoemd; waaruit Parkhurst veronderstelt dat het van toepassing is op tijdgenoten.

Omdat het komt na een gedenkteken van de woestijn, waarin onder de ban van God een hele Israëlitische generatie omkwam, kan het niet anders dan de een des te meer imponeren, omdat het bedoeld is om die betekenis over te brengen. En de korthed van het menselijk leven kan een Manassiet wel degelijk diep imponeren: 'Leer ons dus onze dagen te tellen,' zegt de Psalmist, 'dat wij ons hart op wijsheid kunnen richten'. Het verlies van Dor impliceert het terugvallen in de dwaling van de wereld, hoe grof het ook is, van het negeren van wat

niemand kan ontkennen, en dit wordt natuurlijk gevolgd door het verlies van -

Ibleam, 'het verteert het volk', wat in de vierde plaats en in verband met het laatste woord, men niet onbegrijpelijk kan interpreteren. Zonde is inderdaad de verslinder van het volk, machtiger dan de Bileam wiens naam hier draagt, en helaas, hoezeer overheersend, tegen het volk van God zelf. Kan een kind van Manasse dit ook vergeten? Zeker zelfs te veel. Geen van deze steden was geheel verdwenen, maar een gepeupel van Kanaänieten hadden praktisch het bezit ervan.

Megiddo is de laatste van deze namen, wat, geloof ik, 'de manifestatie ervan' betekent: en dit, onder het nummer dat spreekt van verantwoordelijkheid en beloning, voert ons noodzakelijkerwijs naar de dag van verantwoording en manifestatie. Het besef hiervan moet verloren gaan, als de dingen waaraan de laatste namen ons herinneren, verloren zijn gegaan. Megiddo moet samengaan met Dor en Ibleam. Het is duidelijk dat deze namen, het geheel ervan, een reeks zijn die nauw met elkaar verbonden zijn: er loopt een betekenis doorheen die op de een of andere manier de hand van de schrijver moet hebben geleid. Was de wijsheid toen in hemzelf, of buiten hemzelf? Kunnen deze eenvoudige geschiedenissen tenslotte profetisch zijn? De Joden spreken er in feite over als 'de vroegere profeten;' en we hebben bewijs dat in hen 'heilige mannen die van God waren, spraken terwijl zij door de Heilige Geest werden bewogen'.

Het falen van Efraïm volgt vanzelfsprekend op dat van Manasse, voor zover het de volgorde van het bereiken betreft, zoals we al lang geleden hebben gezien (Gen. 48 n), Efraïm is afhankelijk van Manasse. Gad aan de andere kant van de Jordaan staat in een soortgelijke

afhankelijkheid van Ruben, en nadert Efraïm inderdaad bijna op deze plaats. Efraïm verliest slechts één plaats aan de Kanaänieten, of er is in ieder geval slechts één verlies geregistreerd - dat van Gezer. Het is echter een zeer belangrijke plaats, aangezien het een Levitische stad is, en voor wat we hebben gevonden dat het als zodanig typeert.

Gezer betekent 'isolatie', 'een afgesneden plaats'; omdat het aan de Kanaänieten toebehoort, is het slechts de uitdrukking van natuurlijke onafhankelijkheid, als weg van God. Maar als Israëliet en Levitisch spreekt het van dat land dat is afgesneden, waarin Christus de zonden van Zijn volk heeft gedragen, en waarin de onafhankelijkheid van de mens wordt gezien in zijn vreselijke realiteit van isolatie van God.³ Hoe de vreselijke realiteit, als deze inderdaad door de ziel wordt binnengegaan, daarin een afschuw zal teweegbrengen van de vrijheid die de mens liefheeft weg van God; en hoe dit zal veranderen in vruchtbaarheid in vreugdevolle afhankelijkheid van Hem die ons uit die duisternis in Zijn wonderbaarlijke licht heeft gebracht, behoeft weinig uitleg. Helaas voor ons, wanneer de Kanaänitische greep op Gezer niet is losgemaakt! Het ene verloren stadje van Efraïm is geen licht verlies!

3 Zal de lezer hier een gedeeltelijke terugkeer opmerken naar een eerdere gedachte, ontkend in de eerste regel van de aantekeningen (Vol. i., pagina 342), maar die niet echt in strijd is met het feit dat verzoening niet wordt gedaan of afgebeeld door de zondebok. Dat dit niet het geval is, is duidelijk uit de passage in Leviticus; en toch is het niet ongepast dat waar bevrijding van de last van de zonde het meest volledig wordt verkondigd, er een tedere en plechtige herinnering moet zijn aan de plaats waar dit werd gedragen en weggedaan; - een gedachte die nodig is om de vrijheid die hieruit voortvloeit een heilige vrijheid te maken, een diepe en innerlijke bevrijding. Toch is het in feite niet 'de dood' - dit 'afgesneden land' - maar een diepere gedachte.

(3) Zebulon verliest twee steden, Kitron en Nahalol; de eerste daarvan is bijna hetzelfde woord als Keturoth, dat in Ezechiël 46:22 door de Septuagint, Vulgaat, Syrisch en Arabisch wordt vertaald als 'klein', en dus wordt opgevat als vertegenwoordiger van Kattath, dat in Jozua 19:15 direct voor Nahalol staat. Keturoth wordt echter over het algemeen, zoals in onze gebruikelijke versie, opgevat als 'verbonden': wat Hengstenberg (over Ezechiël) opnieuw weigert, want 'rokend, rokend', ongetwijfeld de gebruikelijke, zo niet exclusieve, betekenis in het Hebreeuws van de Schrift. In het Chaldeeus (Dan. 5:6) betekent het zelfstandig naamwoord echter 'gewrichten'; en de Talmoedisten gebruiken het werkwoord in dezelfde vorm als 'verbindend'.

Over het geheel genomen geeft het Hebreeuws zeker de voorkeur aan de betekenis van 'reuk', hetzij in de zin van parfumeren of van het gebruiken van wierook; bovenal het laatste. De identificatie met Kattath is zeer onzeker, en in het woord van God moet elke verandering in een naam betekenis hebben. In verband met Zebulon, waar 'wonen in relatie' met God duidelijk de gedachte is, zou het ontbreken van wierook inderdaad een trieste betekenis hebben - het ontbreken van gebed en lofprijzing, samen met datgene waar Nahalol ook over spreekt - 'weide'. Deze dingen gaan inderdaad grotendeels samen, worden samen genoten of verloren.

(4) Aser, onder het getal van ervaring, volgt met een lange lijst van steden; en hier vinden we voor het eerst een uitdrukking die meteen een nog lagere staat van zaken onthult. 'De Aserieten', zo wordt gezegd, 'woonden onder de Kanaänieten, de inwoners van het land' - niet eenvoudig, hoe erg dat ook zou zijn, de Kanaänieten onder de Aserieten. Het is gemakkelijk te begrijpen, aangezien de Fenicische

kust in de erfenis van Aser lag, en de welvarende, handelssteden nooit, zelfs niet in de dagen van David en Salomo, in zelfs maar gewijzigde onderwerping aan Israël werden gebracht. Ze waren toen vrienden en bondgenoten, maar geen dienaren, hoewel van het ras waarvan lang daarvoor was gezegd: 'Een dienaar van dienaren zal hij zijn voor zijn broeders'.

Drie van de zeven namen die hier worden gevonden, ontbreken in de lijst in Jozua, en dit, met de twijfel die kleeft aan de betekenis van twee van deze, maakt de eerste drie moeilijk te interpreteren. Van deze wordt Accho, de eerste, door sommigen uit het Arabisch gegeven als 'heet zand' of 'zand verhit door de zon;' maar als het als Hebreeuws wordt opgevat, zou het eerder 'vernauwd' zijn. Zidon betekent 'de prooi nemen'. Er wordt gezegd dat Ahlab 'vetheid' betekent, de betekenis die ook (en terecht) aan Helbah wordt gegeven. Het zou een samengesteld woord kunnen zijn en 'broeder in hart' kunnen betekenen; maar over geen van deze kan ik met enige zekerheid spreken.

De laatste vier zijn duidelijker en sluiten eenvoudiger op elkaar aan, drie ervan komen in een soortgelijke verbinding voor in de lijst van Jozua. Van deze is Achzib, 'waarlijk een stroom', al toegepast op de Geest. Hiermee worden Helbah, 'vetheid', Aphik, 'een kanaal', en Rehob, 'ruimte', gemakkelijk geassocieerd, en de laatste twee zijn al op deze manier beschouwd (pagina 151). Samen impliceert het verlies van deze steden veel geestelijk verlies voor de falende Asheriet: de ervaring (Achzib staat op de vierde plaats) van de energie van de Geest; de 'vetheid' die spreekt van overvloedige voeding; het vermogen om de zegen die we hebben ontvangen aan anderen over

te brengen; en ten slotte, vrijheid en verruiming van het hart. Hoe noodzakelijk deze dingen zijn voor waar christelijk geluk hoeft weinig bevestigd te worden.

(5) Naftali komt op de volgende plaats met twee steden, Beth-Semes en Bethanath, namen die eenvoudig genoeg zijn als 'huis van de zon' en 'huis van antwoord'. Ze vereisen ook niet veel interpretatie: want als er nog steeds 'velen zijn er die zeggen: Wie zal ons iets goeds laten zien?' zal elke gelovige ziel met de psalmist in staat zijn om het voor zichzelf te vinden in het licht van Gods aangezicht. Dit is alleen onze zon, en 'een aangenaam iets' is het inderdaad 'om het te aanschouwen'. Bethanath, het 'huis van antwoord', spreekt van wat hier zeker mee gepaard gaat, - het antwoord van God aan de ziel die Hem zoekt; het antwoord, ook, opnieuw, van de ziel aan God: die zoete en tedere intimiteit van gemeenschap die kracht geeft voor de hele weg.

De 'Beths' in beide gevallen impliceren wat vast en blijvend is. Het 'huis' is, zoals we zeggen, het thuis, de plaats van relaties en van de uitwisseling van genegenheid.

Hoe groter de zegen hier, hoe groter het verlies natuurlijk. Naftali, de worstelaar, heeft dit heiligdom nodig om de overwinnaar te zijn die hij geroepen is te zijn. Helaas, net als de andere stammen hier, verliest hij karakter; en de kostbare dingen die God zich eigen heeft gemaakt, zijn slechts getuigen van een glorie die nu van hem is weggenomen.

(6) Dan sluit het verhaal van de ondergang af met nog erger verdriet. Hij zakt van de zevende plaats in de lijst van Jozua naar de zesde; en de geschiedenis toont de betekenis van de verandering. Want

de Daniëten worden door de Amoriëten uit de vallei verdreven, het lage niveau dat zo noodzakelijk is voor waar geestelijk oordeel; en ze woonden bovendien op de berg Heres, de 'berg van de zon', in Ajalon en in Shaalbim. De laatste twee spreken, zoals we elders hebben gezien, over het oordeel van de wereld, in haar vrees voor God en in haar holheid van hart; als de berg Heres in dezelfde lijn ligt als deze, zou het vanzelfsprekend spreken over de zelfverheerlijking van de wereld. De Daniëten zouden zo met deze het vermogen tot waar oordeel verliezen; en het is opvallend dat het aan de Amoriët (de 'prater'?) is dat hij ze verliest. De Amoriët, zo wordt ons verteld, hadden al dit land vanaf de zuidelijke grens bezet.

5. En nu vinden we het uitgesproken oordeel van God over deze wijdverbreide afwijking van Zijn duidelijke bevel. De engel van de HEERE die in Jozua's tijd Zijn plaats bij hen had ingenomen in Gilgal als Aanvoerder van het leger van de Heer, komt nu van Gilgal naar Bochim ('weeners') om hun Zijn aanvaarding in rechtvaardig bestuur van hun eigen beslissing aan te kondigen. Zij wilden de volken niet verdrijven, en Hij ook niet; en de gevolgen hiervan, keer op keer voorspeld, zouden over hen komen. Het volk weent en offert aan de HEERE; maar er is geen echt berouw: en deze eerste stap naar beneden wordt spoedig gevolgd door een andere waarin de breuk tussen hen en Hem wordt voltrokken.

Onderverdeling 2. (Richt. 2:6 - 3:4)

De breuk met de HEERE

1. Afgoderij was kennelijk nooit echt helemaal uitgeroeid onder de kinderen van Israël. Lang daarna herinnert God hen er door Amos aan hoe zij in de woestijn de tabernakel van Moloch hadden gedragen, en Chinn hun beelden, de ster van hun god die zij voor zichzelf hadden gemaakt (Amos 5:26); en Jozua's vermaning aan het einde van zijn leven om 'de vreemde goden die onder hen waren' weg te doen, laat zien dat zelfs toen zij het land binnengingen, zij zich niet volledig hadden gereinigd, noch zich met een volmaakt hart tot God hadden gewend. Het is waar, uiterlijk werd er in Jozua's tijd geen vreemde aanbidding getolereerd, en in zijn dagen en die van de oudsten die hem overleefden, diende Israël over het algemeen de Heer. Maar met de volgende generatie werd de achteruitgang duidelijk. Zij hadden de grote werken van de Heer niet gezien, en de korte tijd die was verstreken was ruim voldoende voor vergetelheid. 'Uit het oog' was snel 'uit het hart'.

De Christelijke Gemeente stond op dezelfde manier nauwelijks in integriteit tijdens het leven van de apostelen. Vroeg in Paulus' tijd vertelde hij de Thessalonicenzen: 'het mysterie van de ongerechtigheid is al in werking;' en dit, toen Johannes zijn eerste brief schreef, was gerijpt in 'vele antichristen'. De gemeente van de ongeïnspireerde geschiedenis behoudt maar weinig gelijkenis met haar eerste toestand. 'Zoals in water het aangezicht beantwoordt aan het aangezicht, zo beantwoordt het hart van de mens aan de mens'. En zo doet de Israëlitische geschiedenis in haar algemene kenmerken aan die van de huidige bedeling. Dit is wat het boek Richteren zo buitengewoon belangrijk voor ons maakt. We hebben hier als in een spiegel, onze eigen gezichten geestelijk: een foto van goddelijk licht dat niet zal flatteren.

Er is een significante verandering in deze verbinding van de naam van Jozua's erfenis, van Timnath-serah naar Timnath-heres. Het ene woord is eenvoudigweg de omkering van de letters van het andere, maar de verandering van betekenis is opvallend, als we met Fuerst en anderen het laatste niet als 'zon' maar als 'klei' beschouwen. Een 'overvloedig deel' wordt zo een 'deel van klei'.

Hoe opvallend als we denken aan de geestelijke betekenis! Hoe verdwijnt dan inderdaad het overvloedige hemelse deel waarin Christus is binnengegaan uit het zicht, Hem slechts een deel van klei achterlatend' - een aards deel, uitgedrukt in zijn grofste vorm! En heeft de Gemeente in haar verval het hemelse deel niet uit het oog verloren en het als het ware veranderd in louter aardsheid? Of heeft ze Hem in haar verlies van de Heer als de Hemelse Mens aan de rechterhand van God, om zo te zeggen, niet in het graf achtergelaten?

Des te meer komt deze betekenis naar voren in de positie van dit deel zoals gegeven in zowel Jozua als hier, ten noorden van de heuvel Gaash,' de mysterieuze kant van de 'bevende' aarde waaruit de Heer opstond! Het is of we het ons realiseren of niet waarover dit spreekt, dat we hier ons antwoord zullen geven. Dat beven van de aarde heeft zijn betekenis: dat wat geschud wordt, kan verwijderd worden. Het 'nog eenmaal schud ik, niet alleen de aarde, maar ook de hemel,' betekent, volgens de apostel (Hebr. 12:26-27), de 'verwijdering van die dingen die geschud worden'. Vanuit het geloof gebeurde dit nu, en uit een geoordeelde wereld begon de roeping van een hemels volk reeds.

2. De mens moet iets aanbidden. Hij heeft een religieus instinct, een begrip van een of andere Macht of Machten waaraan hij verwant is,

waaruit hij misschien zelf kan redeneren, maar waarvoor rede nodig is, hoe verdraaid ook, om dit te bereiken. Daarom is atheïsme een ziekte van cultivatie, en waar het bestaat, moet het in het algemeen nog steeds eer bewijzen aan wat het ontkent, zoals in de Comteaanse aanbedding van de mensheid zelf. Daarmee wordt het bekende gezegde vervuld dat als er geen God was, het nog steeds nodig zou zijn om er een uit te vinden.

De Comteaanse eredienst onthult meer dan dit (want in werkelijkheid is het de mensheid die de mens, afgefallen van God, overal aanbidt. Hij kan dit bekleden met meer of minder van de eigenschappen van goddelijkheid: omdat hij geen wezen is dat zich een weg uit de oorspronkelijke duisternis zoekt, zoals zovelen ons willen overtuigen; de geïnspireerde versie van het heidendom is eevoller voor God, hoewel meer veroordelend voor het schepsel, dat ‘toen zij God kenden, verheerlijkten zij Hem niet als God, maar werden ijdel in hun verbeeldingen, en hun dwaze hart werd verduisterd’. Zij hoefden God niet uit te vinden, maar eerder de god die zij wensten; en de god die zij wensten was er een zoals zijzelf, een wezen dat kon sympathiseren met de lusten en hartstochten van een verdorven natuur. Vandaar ‘bewerend wijs te zijn, werden zij dwaas, en veranderden het beeld van de onvergankelijke God in een beeld dat gelijk was aan een vergankelijk mens’.

Hoger konden ze niet gaan; maar lager konden ze wel gaan. In de wezens onder de mens konden ze de lagere instincten, verlangens, begeerten van de mens vinden, zonder enige controle van geweten of moraal. In het beest is er een immorele natuur, die kan lijken te bekrachtigen wat in de mens immoreel is. Zo kwamen in de

beestachtige goden van Egypte en elders: ‘vogels, en viervoetige beesten, en kruipende dieren’ (Rom. 1:23), werden voor hen de beelden van de goddelijke glorie; en de oneindige degradatie degradeerde meer en meer de aanbidders: ze werden geassimileerd aan wat ze aanbaden, en ontvingen terug in goddelijke regering ‘die vergelding voor hun dwaling die gepast was’.

De verbeelding van de mens werd gebruikt om een halo te werpen rond wat volkomen afschuwelijk was. Het geweten, dat door de heilige lippen van de ouders werd onderwezen en door de wet werd gehandhaafd, en dat door de generaties heen steeds eerbiedwaardiger werd, verloor bijna het vermogen om te protesteren tegen welke gruweldaden dan ook. Het kwam zelfs de verandering van goed in kwaad en kwaad in goed, van duisternis in licht en van licht in duisternis te bevestigen en af te dwingen.

Dit was het duivelse systeem waartoe Israël, met hun rug naar God, zich nu keerde. ‘De kinderen van Israël deden het kwade’ - wat nadrukkelijk dat was - ‘in de ogen van de HEERE, en dienden de Baäls’. ‘Zij verlieten de HEERE, en dienden Baäl en de Astartes’.

Hun goden, het product van hun eigen geest, waren noodzakelijkerwijs talrijk, net zoals hun geesten waren. Het meervoud in beide gevallen, zo wordt toegestaan, staat niet voor de veelheid aan beelden, maar voor verschillende modificaties van de godheid zelf. Baäl was op geen enkele wijze één, zoals de HEERE; zelfs Astarte was niet overal dezelfde godin, hoewel het algemene idee één was. Baäl betekent ‘echtgenoot’ en ‘heer’, met het primaire idee van eigendom.

Een vogel is zelfs een ‘baäl van vleugels’; en een harige man een ‘baäl van haar’. Het staat niet zozeer voor het idee van iemand die daarom regeert, wat eerder adon is, van din, naar ‘onderscheiden’, naar ‘oordelen’. Toch heeft het ook geen noodzakelijk slechte betekenis: in dat van ‘echtgenoot’ gebruikt God het van Zijn eigen relatie tot het volk: ‘uw Maker is uw baäl;’ ‘hoewel Ik een baäl voor hen was’ (Jes. 54:5; Jer. 31:32). Niettemin verwerpt God het woord uiteindelijk. Door Hosea zegt Hij: ‘Gij zult Mij Ishi [mijn echtgenoot] noemen, en gij zult Mij niet meer Baäl noemen; want Ik zal de namen van de Baäls uit haar mond wegnemen, en zij zullen niet meer met hun naam herinnerd worden’ (Hos. 2:16-17).

Het verschil is hier niet moeilijk te maken. Ishi is letterlijk ‘mijn man’; vrouw is Ishah, als ‘uit de man genomen’ (Gen. 2:23). Ishi spreekt daarom van iemand die de juiste plaats inneemt die door de relatie wordt geïmpliceerd, waarbij de man goddelijk geschikt is voor de vrouw en de vrouw voor de man. De baal kan in de relatie zijn, maar deze niet op de juiste manier innemen. Wanneer God zegt: ‘Ik was een baal voor hen,’ of ‘Uw Maker is uw baal,’ is het feit van wie het is die in deze relatie is, wat ons verzekert van de geïmpliceerde zegen. Maar baal is op zijn best onverschillig, maar wordt uiteindelijk afgewezen, met alle afschuw die verschuldigd is aan de valse goden die de plaats van de HEERE hadden ingenomen.

Baäl staat dus voor de macht die in bezit is geïmpliceerd, los van enige gedachte over hoe het gebruikt kan worden, zoals Astarte spreekt (vergelijk Jozua 21:27) over vruchtbaarheid hier in de natuurzin. Beide konden worden gebruikt (en werden gebruikt) in de meest verachtelijke toepassingen en samen onthullen ze het mysterie van

ongerechtigheid dat in het hart van de mens is. Hij zoekt macht, - om dingen in zijn hand te hebben: dat, zonder twijfel over hoe hij het zal gebruiken, - onverantwoordelijke macht; terwijl, daaronder, de lusten die in zijn leden strijden' hem als een arme slaaf van hun wil houden. Baäl en Astarte zijn tweelingverering, de natuurlijke aanvullingen van elkaar: beide betekenen onafhankelijkheid van God, en samen zelfgebondenheid; waarin de vreselijke tirannie van een kwaadaardiger despotisme wordt gevonden, dat van de tegenstander van God en de mens, de 'geest die werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid' (Efeziërs 2:2).

Satan is dus de 'vorst van deze wereld' en, ondanks het christendom, - de mens, helaas, die de verlossing niet aanvaardt, - 'ook de god' ook van deze eeuw. ' (2 Kor. 4:4, Grieks) Dit zal hij zijn totdat de Heer komt, en hij in de 'bodemloze put' wordt geworpen. (Openb. 20:2) Dit maakt de poging tot werelddhervorming zo hopeloos, en is het enige dat de geschiedenis van het christendom kan verklaren. De Baäls en de Astartes zijn niet meer buiten de christelijke omheining gehouden dan buiten de joodse omheining: 'terwijl de mensen sliepen, kwam de vijand' heeft zich herhaald in de geschiedenis van elke geestelijke beweging.

En net zo zeker als in de geschiedenis van Israël, moest hier de kastijdende hand van de Heer op Zijn volk zijn. Plunderaars hadden hen verwend, en zij konden niet langer standhouden voor hun vijanden; en dit is ook voor ons: 'zoals de HEERE gezegd heeft, ja, zoals de HEERE gezworen heeft': noch is Hij 'een mens, dat Hij zou liegen, noch een mensenkind, dat Hij berouw zou hebben'.

3. Het middel tot verlossing was door de Heer die rechters opwekte - een remedie zo duidelijk als maar kan zijn, hoewel slechts in beperkte mate effectief, de hardnekkige terugkeer naar de oude zonden was het gevolg van het heengaan van de rechter, zo niet eerder. Toch toonde de remedie duidelijk de ziekte: verlossing kon alleen door herleving, en dit zou zijn in zelfoordeel over hun toestand, en terugkeer tot Hem van wie ze waren afgeweken. De 'rechter' was duidelijk niet alleen zo tussen mens en mens, maar was bovenal de leider in de bekering van het volk en de terugkeer tot God - de vertegenwoordiger van de wet en heerschappij van de HEERE in Israël.

4. Ondanks dit alles is de loop der dingen altijd - afgezien van zulke onderbrekingen - neerwaarts: 'toen de rechter stierf, keerden zij terug en verdierven zichzelf voorbij hun vaders'. Dienovereenkomstig worden zelfs de bevrijdingen steeds minder volledig en verslechtert het karakter van de bevrijders (hoewel dit niet continu is), totdat ze samen hun dieptepunt bereiken in Simson, wiens dood het volk nog steeds in gevangenschap achterlaat.

Met het oog hierop verklaart God dat Hij de overgebleven volken niet zal verdrijven, maar hen zal achterlaten voor een beproeving voor Israël, en dat zij oorlog door ervaring mogen kennen, aangezien de veroveringsoorlog niet het juiste effect heeft gehad. De beproeving die aldus door zonde binnenkomt, maakt Hij tot een middel om geloof te beoefenen, voor hen die geloof hebben. Aangezien zij door de geschiedenis van hun vaders de noodzaak van gehoorzaamheid en vertrouwen op de levende God niet hadden geleerd, zouden zij dit moeten leren door deze vijanden die hun vaders tegenkwamen, in

de praktijk te ontmoeten. Hun tuchtiging zou een school van geloof moeten zijn.

Dit is, zo is duidelijk, van toepassing op veel meer dan Israël in het boek Richteren, of op oorlogen als die van Kanaän. Al de lange reeksen van kwalen die de Gemeente hebben getroffen als gevolg van veelvuldige afwijking van God en van Zijn woord, hebben het geloof de oefening verschaft waardoor het kan overwinnen. De geschiedenis wordt echter in alle opzichten op deze manier grotendeels individueel. Het volk verdwijnt als geheel uit het zicht, of vormt een achtergrond voor de voorkant waarvan een paar figuren apart lopen. Er zijn inderdaad mannen van God, maar waar zijn de mensen van God? Toch kan de goddelijke liefde deze niet vergeten, en evenmin de harten van hen in wie deze liefde heeft gewekt.

Afdeling 2. (Richt. 3:5 - 16)

Slavernij en bevrijding

In het tweede deel hebben we de geschiedenis van de gevangenschap en bevrijding die het lichaam van het boek vullen. Hierin vinden we de exemplificatie van de woorden van de Heer dat hij die zonde begaat, een slaaf van de zonde is' (Joh. 8:34, RV). In de schaduwen van geestelijke dingen die hier worden gepresenteerd, zullen we ontdekken hoe het werkelijk de zonden zijn die door hen worden begaan die mensen gevangen houden. We zullen ook vinden, zoals we van tevoren zeker konden zijn, de bevrijding in elk geval om te verbeelden wat dat werkelijk is - de bevrijder is in feite de goddelijke Rechter, en handelt in dit karakter.

Onderverdeling 1. (Richt. 3:5-11)

De eerste stap naar de ondergang: onafhankelijkheid van God

De eerste van deze gevangenschappen geeft ons het basisprincipe van alles, dat inderdaad niets anders is dan zonde, en zonde heeft maar één definitie in de Schrift - 'wetteloosheid' (1 Joh. 3:4): terecht zo gegeven in de herziene versie, waar de algemene definitie 'de overtreding van de wet' is. Dit betekent het woord niet; en de echte gedachte is veel dieper. Waar wet is, manifesteert zonde zich in de overtreding ervan: daarover bestaat natuurlijk geen twijfel; nee, het

was het doel van de wet om het te manifesteren, en 'door de wet is de kennis van zonde' (Rom. 3:20). 'Ik had de zonde niet gekend,' zegt de apostel, 'tenzij de wet zeide: Gij zult niet begeren' - 'wellust;' 'maar de zonde, aanleiding nemend tot het gebod, wekte in mij allerlei wellust' (Rom. 7:7-8).

Zonde is daarom dieper en radicaler dan zelfs de 'wellust' die zij bewerkt. Zonde is de ouder; wellust is het kind. 'Wetteloosheid' is de ononderworpen geest van eigen wil, die zich in het schepsel weg van God toont als gebrek, in begeerten die geen bevrediging vinden, en zo de mens regeren. 'Hun god is hun buik,' zegt de apostel, van zulke. (Fil. 3:19) Dit is de ellende van het schepsel uit de plaats van het schepsel, van onafhankelijkheid van de kant van iemand die noodzakelijkerwijs afhankelijk is.

Dit is wat men hier bij het volk ziet. Zij vergeten de HEERE, hun God, sluiten bondgenootschappen met de mensen om hen heen naar hun eigen wil en eindigen in slavernij aan valse goden - de Baäls en de Asjera's, of beelden van Astoreth. de HEERE verkoopt hen daarom in de hand van Cusjan-Rischataïm, de koning van Mesopotamië, en zij dienen hem acht jaar lang.

Deze koning van Mesopotamië, wat vertegenwoordigt hij? Als het inderdaad de keten van onze eigen zonden is die ons vasthoudt, dan zou hij op de een of andere manier de weerspiegeling moeten zijn van de toestand van het volk. Zijn naam is opmerkelijk, en betekent 'zwartheid van dubbele slechtheid;' en de dubbele vorm hier kan men nauwelijks vermijden te verbinden met die van het land waarover hij heerst, wat letterlijk 'Aram van de twee rivieren' is. Aram betekent 'verheven' en wordt over het algemeen opgevat als verwijzend naar

het ‘hoogland’ van Syrië, in tegenstelling tot het Kanaänitische ‘laagland;’ maar, welke waarheid er ook in dit verhaal mag zitten, we kunnen er zeker van zijn dat het de geestelijke toepassing waarnaar we voortdurend op zoek zijn, en die als zodanig noodzakelijkerwijs van zoveel groter belang is, niet uitsluit.

Aram was de vijfde zoon van Sem, wiens kinderen samen, en met de zijne, een groep namen van opmerkelijke betekenis vormen. Sem betekent ‘naam’, en zijn zegen is in zijn verbinding met de HEERE, zijn God, die Zichzelf aan hem openbaart, hem, dat wil zeggen, Zijn Naam laat kennen. Sem wordt aldus gemarkeerd als het vat van goddelijke openbaring.

De namen van zijn zonen lijken deze gedachte voort te zetten, de numerieke volgorde bevestigt dit overal. Hier hebben we -

1. Elam, dat als een vorm van olam het gewone Hebreeuwse woord voor ‘eeuwigdurend’ is. Dit is de eerste en eenvoudigste gedachte van God, het eerste woord van openbaring over Hem.

2. Asshur, ‘stap’, spreekt erover als progressief. Slechts beetje bij beetje heeft God in feite Zichzelf kunnen verklaren (Hebr. 1:1); gehinderd, zoals duidelijk is, door de behoeften van de mens zelf; die voorbereid moest worden om de openbaring te ontvangen. Nee, toen de bedelingen gereed waren, was de mens dat niet; en Hij in wie God uiteindelijk van aangezicht tot aangezicht tot de mens sprak, werd door boze handen genomen, gekruisigd en gedood. Toch was dit ook in de raadgevingen van God om te voorzien in de diepste behoefte van de mens, zoals we goed weten; en zo alleen werd de volledige manifestatie van Zichzelf volbracht.

3. Drie is het getal van manifestatie, en als de namen hier spreken zoals wij ze geloven te doen, zou Arphaxad (eigenlijk Arphachshad) hier uitdrukking aan moeten geven. Het is een onmiskenbaar moeilijk te interpreteren woord, en de betekenis die Ewald eraan toekent, 'bolwerk van de Chaldeeën', ondanks de acceptatie ervan door sommige autoriteiten, lijkt op alle mogelijke manieren geforceerd en fantasierijk. 'Iemand die heelt' of 'bevrijdt' is met veel meer waarschijnlijkheid gesuggereerd; maar dit verklaart in feite alleen de eerste twee lettergrepen van de naam, waaraan de laatste de gedachte van uitgieten zou toevoegen, ons eigen woord 'vergoten' is er waarschijnlijk van afgeleid, en zeker het equivalent ervan. Maar hoe duidelijk en toepasselijk zou 'vergeven door uitgieten' spreken over het grote mysterie van het kruis, het mysterie waarin God zich werkelijk manifesteert! Hoe kan het worden verklaard, dat alles zo perfect bij elkaar past, behalve door de waarheid van wat zo consistent wordt getoond?

4. Dan, op de vierde plaats, waarvan wij weten dat het die van het schepsel is, hebben wij wat er evenzeer mee overeenstemt, maar hoe vreemd in de openbaring van God - Lud, 'geboren'! Toch moet Hij dat ook zijn, die, God zijnde, de Redder van de mensen wordt, om kwijtschelding te verlenen door vergieten: en 'zonder vergieten van bloed is er geen vergeving'. Afdalend, dan, tot de staat van de mens, en als mens stervend voor ons, verheft Hij zich tot de plaats van macht - macht verkregen door lijden; en van deze -

5. Aram, 'verheven', onder het getal dat spreekt van beloning, spreekt passend en definitief. Zo is de reeks duidelijk compleet.

Opdat wij echter alle voorzorgsmaatregelen tegen bedrog mogen nemen, laten wij, uitgaande van dezelfde geslachten in Genesis, op dezelfde wijze de zonen van Aram beschouwen, die, zou men zeggen, deze gedachtegang zouden moeten voortzetten en spreken over de vruchten van deze verheffing van de mens Christus Jezus tot de plaats waar wij Hem nu kennen. De zonen van Aram zijn er vier: 'Uz en Hul en Gether en Mash;' en dit is zover als zijn lijn in de Schrift wordt voortgezet.

(1) Uz, van atzah, 'vastgemaakt'. Dit is numeriek duidelijk, en ook duidelijk in zijn toepassing op de verrezen en verheerlijkte Heiland. De blijvende plaats die Hij als Mens heeft ingenomen, heeft Hij ook voor mensen, Zijn volk, ingenomen. Onze positie is de vrucht van Zijn positie: wij zijn één met Hem - geïdentificeerd met Hem - 'aanvaard in de Geliefde;' en dit is duidelijk de fundamentele zegen voor ons in verband met Zijn verhoging. Dat wil zeggen, Uz is, in geestelijke volgorde, evenals in de geslachts tabel, de eerste zoon van Aram.

(2) Hul is de tweede zoon. En Hui (chul), van chalal, zou betekenen 'geopend, doorgedrongen, binnengegaan'. Dit onder het nummer van associatie, gemeenschap, en in de verbinding waarin we het hier vinden, kan geen moment twijfelachtig zijn wat betreft de betekenis ervan. Christus verheven is het heiligdom binnengegaan, voor ons is het voorhangsel gescheurd, en God is in het licht: onze gemeenschap is met de Vader en de Zoon. Dit is ook in volmaakte geestelijke orde: Hul volgt Uz onmiddellijk op, maar kon hem niet voorafgaan.

(3) We hebben Gether - een heel moeilijk woord. Gesenius, die het vergelijkt met het Syrisch, geeft het de betekenis van 'bezinksel,

sediment' - in elk opzicht een onwaarschijnlijke en ongeschikte. Als het Hebreeuws is, lijkt het een samentrekking van twee woorden, die gahah en jether kunnen zijn. Het eerste betekent 'genezen, herstellen'; het tweede hebben we in zijn intensieve vorm gehad in Jattir, en betekent 'uitmuntendheid' of 'buitengewoon meer'. Als Gether op deze manier zou kunnen spreken van een herstel dat verder gaat dan de oorspronkelijke toestand, zou het passen bij het getal, dat is dat van herleving, herstel, en ook bij de gedachtegang. Toch is deze interpretatie natuurlijk slechts speculatie, en mag alleen worden aangehouden zolang er niets beters is.

(4) Mash, van mush, is 'voelen' - 'weten door te voelen'; en, in de vierde plaats, toont wat de Heer als mens met Zich heeft meegenomen naar Zijn plaats van verheffing. De toepasselijkheid ervan in deze reeks namen van de opgevaren Heer, zal niemand ontkennen. En zo lijkt de betekenis van Aram, zoals wij die hebben opgevat, aan alle kanten bevestigd.

Hoe mooi deze namen ook zijn, ze zijn zo samengevoegd, we begrijpen gemakkelijk hoe ze in een wereld als deze, en verbonden met de menselijke generaties waarvoor ze bleven, snel uiteenvallen en van elkaar afdwalen, en zo hun betekenis en schoonheid als verenigd verliezen. De zinnen worden slechts gebroken woorden, die in staat zijn tot heel verschillende, zelfs tegengestelde, suggesties. De Semitische families, toen ze uiteenvielen en zich vermenigvuldigden tot naties, verloren bijna volledig de belofte van hun oorsprong. Hun primitieve aanbidding werd verdorven tot een duistere en vernederende afgoderij; en de Aram-naharaim van het boek Richteren

wordt geregeerd door de onheilspellende koning die we nu zien tiranniseren over Israël.

De gelijkenis van Mesopotamië met Egypte is opvallend genoeg. Het zijn net oases die een brede strook woestijnland onderbreken die zich van west naar oost uitstrekt over Afrika en Azië, 'van de Atlantische Oceaan aan de ene kant bijna tot aan de Gele Zee aan de andere kant'. Het is een laagvlakte tot aan het land waar we het over hebben, daarna oprijzend in hoge plateaus 'met een hoogte van 3.000 tot bijna 10.000 voet'. 'Waar de zandstrook wordt doorsneden door de vallei van de Nijl, vindt geen opvallende verandering van hoogte plaats; en de ononderbroken lage woestijn wordt slechts onderbroken door een paar mijl groen en bebouwbaar land, dat geheel net zo glad en vlak is als de woestenijs aan beide kanten ervan'.

Egypte is, zoals we weten, het product van zijn grote rivier; en zo ook met het land waar we nu mee te maken hebben. 'Bij de Joden bekend als Aram-naharaim, of Syrië van de twee rivieren; 'bij de Grieken en Romeinen als Mesopotamië, of het land tussen de rivieren'; bij de Arabieren als Al-Jezireh, of 'het eiland', heeft dit district altijd zijn naam ontleend aan de stromen die het meest opvallende kenmerk vormen, en waaraan het in feite zijn bestaan te danken heeft. Als het niet was voor de twee grote rivieren - de Tigris en de Eufraat - met hun zijrivieren, zou het noordelijker gelegen deel van het Mesopotamische laagland in geen enkel opzicht verschillen van de Syrisch-Arabische woestijn waaraan het grenst, en die het in breedtegraad, hoogte en algemeen geologisch karakter precies lijkt.

Naar het zuiden toe is het belang van de rivieren nog groter; want van lager Mesopotamië kan met meer waarheid dan van Egypte worden

gezegd dat het ‘een verworven land’ is, het feitelijke ‘geschenk’ van de twee stromen die het aan beide kanten bespoelen; aangezien het, zoals het is, volledig een recente vorming - een afzetting die de stromen hebben gemaakt in de ondiepe wateren van een golf, waarin ze gedurende vele eeuwen hebben gestroomd’ (Rawlinson). Zo zijn zowel Beneden- als Opper-Egypte vertegenwoordigd in wat inderdaad Aram van de twee rivieren is.

En hieraan kunnen we de naam van de koning toevoegen als een verdere schakel. Chushan en Cush zijn radicaal hetzelfde, en het Koesjitische koninkrijk van Nimrod was lang daarvoor gevestigd aan de Eufraat. Maar Cush was de broer van Mizraim, de stichter van Egypte, en de Koesjieten ontleenden hun religie aan Egypte. Een tak van hen waren de Ethiopiërs uit de geschiedenis, wiens naam met die van Cush en Ham spreekt van hun donkere huidskleur.

Dit Hamitische koninkrijk onder de Semieten is op zichzelf een bewijs van degradatie, wat de nadrukkelijke titel van ‘dubbel slecht’ voor de koning bevestigt en versterkt. Zoals al gezegd, kan men het nauwelijks helpen het te verbinden met de ‘dubbele rivier’ van het land waarover hij regeert, en dit zou strikt in overeenstemming zijn met de gelijkenis van Egypte, waarvan de rivier hun afhankelijkheid werd, die hen in hun onafhankelijkheid van de hemel in stand hield.

De zegeningen van de mens leiden hem zo (hoe vaak!) weg van de Gever ervan; en hoe groter de zegen, hoe verder van God: hoe groter de goedheid die Hij heeft getoond, hoe erger de verdorvenheid ervan. Nu spreekt Aram, zoals we hebben gezien, over de mensheid die in Christus is verheven, de mens in de volste zegen die hij kan kennen, en zo kan in de typische toepassing de intensiteit van het kwaad dat

hiermee verbonden is, worden verklaard. Zelfs de apostel had, nadat hij naar het paradijs was opgenomen, een doorn in het vlees nodig om zelfverheffing te voorkomen. En de belijdende gemeente, hoe snel werd zij verheven door trots, om te vallen in de diepten van onvoorstelbare goddeloosheid! Babylon stond in lager Mesopotamië, en zo kunnen wij zien hoe consistent de omgeving is van het beeld dat hier voor ons wordt neergezet.

In zijn vruchten, hoe veelvormig ook, is het kwaad, in zijn wezenlijke principe, absoluut één. Het schepsel dat de schepselplaats verlaat - zichzelf in onafhankelijkheid van God vestigt: - dit is zijn karakter in de grond van de zaak. Zo wordt het licht bij ons verduisterd, en de verschrikkelijke slavernij aan een verdorven wil is het resultaat. We hoeven daarom niet in het ongewisse te zijn over wat Chushan-rishathaim vertegenwoordigt. De eerste stap op het neerwaartse pad naar de ondergang is altijd dezelfde.

Othniël is hier de geschikte bevrijder. Er worden helemaal geen details van de oorlogvoering opgetekend; onze ogen zijn gericht op de man zelf. Het wordt ons herhaald dat hij in nauwe relatie staat met Kaleb, de 'heelhartige', en de zoon van Kenaz, 'ontvanger van kracht'. Zijn eigen naam is twijfelachtiger: uit het Arabisch is het opgevat als 'leeuw van God';

Hieronymus gaf het als 'mijn tijd is van God'; anderen geven weer 'God is macht'. In ieder geval wordt het bewustzijn van afhankelijkheid benadrukt, en de relatie ervan met eenogige gehoorzaamheid; en zo hebben we wat de sleutel is van de overwinning op de koning van een ram. Laten we onthouden, hoewel we de loutere herhaling hiervan niet zullen hebben in latere bevrijdingen, dat dit werkelijk fundamenteel

is voor hen allemaal. Pas wanneer we hiernaar terugkeren, wordt het pad van vertrek teruggevoerd naar het begin, en het herstel van de ziel bewerkstelligd. Let op de volgorde hier: 'en hij richtte Israël, en ging ten strijde'. Zo zegeviert hij.

Onderverdeling 2. (Richt. 3:12-31)

De Moabitische en Filistijnse inval: verovering

1. In de tweede gevangenschap is het Moab in wiens handen zij vallen; en nu beginnen we de definitieve vormen van kwaad te zien die de gemeente hebben getroffen. Moab, als we het goed hebben geïnterpreteerd, staat voor louter belijdenis (Deut. 2:8 sq. n); en het duurde niet lang voordat deze toestand zich in feite voordeed. De eerste gelijkenis van het koninkrijk (Matt. 3) bereidt ons erop voor. De brieven laten ons de toename van de valse discipelen zien, waarvoor de brief van Johannes tests biedt. Het boek Openbaring laat ons de Gemeente in Sardis zien die al dood is, en anderen in verschillende niet ver verwijderde toestanden. De kerkgeschiedenis, buiten de Schrift, bevestigt te treurig wat zulke dingen impliceren: de gemeente zelf wordt al snel wat treurig bekend staat als de onzichtbare gemeente.

Eglon is op dit moment koning van Moab. Zijn naam hebben we gezien als die van een van de steden van Kanaän die Jozua innam, en het zou dezelfde betekenis moeten hebben. Daar zagen we het als een herinnering aan de voortdurende omwenteling van aardse dingen, zoals die van de aarde zelf, die in haar jaarlijkse baan slingert.

Dus met de seizoenen veranderen, en gaan alle dingen voorbij - alles is mooi in haar seizoen, en alleen voor haar seizoen. Nu komt de gemeente, die kenmerkend alleen maar een professie wordt, onder deze wet van verandering en verval, waaronder de wereld is. Aardse omstandigheden beïnvloeden en geven haar vorm.

Voorzienigheid - 'bit en teugel' - regeert haar, en niet de Schrift. Ze wordt het schepsel van omstandigheden, verheven door de gunst van de mens, onderdrukt als dit wordt ingetrokken. De wereld, onder haar wet van verandering en verval, was niet zo'n mysterie voor de wijze man in Israël als de fasen van de gemeente dat zijn voor de man die door God is onderwezen in haar principes en privileges. En de fundamentele reden voor deze toestand, naast en voortkomend uit de wortel van de onafhankelijkheid die we al hebben bekeken, is te vinden in een Moabitische verovering - zoals hier zo levendig wordt afgebeeld in de geschiedenis van Israël.

Met de Moabitische komen Ammon en Amalek in het land; en dit is volkomen eenvoudig en begrijpelijk. Een onbekeerd volk verzamelt alle ketterijen en maakt ruimte voor alle lusten van het vlees. Dan nemen ze de 'stad van palmen' (Jericho, zonder de naam - Deut. 34:3), en de wereld herleeft daar onder Moabitische bescherming en de dekking van praktische gerechtigheid, die de palmboom, zoals we weten, vertegenwoordigt. Dit is altijd het sterke punt voor de professor: 'Hij kan niet verkeerd zijn wiens leven in het recht is'.

De grens van Moab ligt echter, zoals we nu zien, bij Gilgal.⁴ De gedenktekens van de dood die voorbijgingen en een opstanding die stond, zullen noodzakelijkerwijs buiten Moabs bezit vallen. Dit alles is van een vrij eenvoudige interpretatie voor iedereen die de lessen van het boek Jozua heeft geleerd.

Wat de bevrijder betreft, hij is Ehud, de zoon van Gera, een Benjaminit en het is Benjamins gebied waarop Eglon verblijfplaats heeft verkregen. Dit is, nogmaals, eenvoudig voor een geestelijk verstand. Voor Benjamin, die voor Christus in ons staat, is het hier dat we vinden wat het leven van loutere belijdenis het meest ontkent en terzijde stelt. Zo moet het ook bij Benjamin zijn dat de bevrijding ligt. Dan is hij Ehud, van dezelfde wortel als Juda, wat, zoals we hebben gezien, letterlijk spreekt van belijdenis, het tegenovergestelde van loutere belijdenis. Ehud is de ‘belijder’, en de zoon van Gera - dat wil zeggen, zoals het lijkt, ‘overpeinzing’, die hartmeditatie waardoor de dingen van Christus worden toegeëigend en het bezit van de ziel

4 De pesilim, die ik heb vertaald als ‘[grens]stenen’, worden meestal vertaald als ‘steengroeven’ of ‘gesneden beelden’, maar Dr. Cassel zegt in Lange’s Commentary: - ‘Grensstenen’ ‘is duidelijk de betekenis waarin pesilim moet worden opgevat. Pesil is altijd een gesneden beeld, glupton. Het totale aantal gevallen waarin dit woord door Schriftschrijvers wordt gebruikt, geeft geen enkele reden om hier aan ‘steengroeven’ te denken, een definitie die bovendien niet lijkt te harmoniëren met de locatie. Maar aangezien de verbinding impliceert dat de grenzen van Eglons grondgebied, dat hij van Israël had losgerukt, bij de pesilim lagen, moeten we daaronder de palen, stelai, stenen, Lapidés sacri verstaan, die de lijn markeerden. Als gevolg van de eerbewijzen die overal aan hen werden bewezen, werden deze beschouwd als pesilim, afgodsbeelden. Deze grenslijn lag in de buurt van Gilgal, dat niet in handen van Moab was gevallen. Ewald heeft terecht volgehouden dat Gilgal ten noordoosten van Jericho moet hebben gelegen’.

worden. Ehud is dan de door God voorbereide bevrijder voor Israël in hun huidige noodsituatie.

De details van de bevrijding zijn echter minder gemakkelijk te begrijpen. De dolk of het zwaard (volgens het grondidee, het ‘werktuig van vernietiging’) zou volgens Efeziërs 6 staan voor het ‘woord van God’. Ehud, net als veel andere Benjaminiten uit zijn tijd, was ‘gebonden aan zijn rechterhand’ en gebruikt deze met zijn linkerhand. Spreekt dit over de zwakheid waarin de man in Christus roemt, zodat de kracht van Christus op hem kan rusten? Van Gilgal, met zijn inspirerende herinneringen, keert Ehud terug naar Eglon en ontsnapt daar weer voorbij naar Seirah, ‘de ruige’. Dan blaast hij op een trompet op de berg Efraïm, waaruit de kinderen van Israël zich haasten als antwoord, en de Jordaan, die, door de kracht van God, Israël droogvoets was overgestoken, wordt de effectieve ondergang van Moab, geen man die ontsnapt aan de zwaarden van hun vijanden.

Dat kunnen we tot op zekere hoogte wel begrijpen, maar het is een mager verslag van een grote verlossing.

2. Vervolgens horen we over Samgar en een overwinning op de Filistijnen, ondanks grote tegenslagen. Of de Moabitische inval hun aanval nu wel of niet had aangemoedigd, het wordt gegeven als iets dat gelijktijdig met of volgend op de aanval was. En de geestelijke verbinding is volkomen duidelijk, als de Filistijnen de Judaïstische ontwikkeling van de wereldkerk vertegenwoordigen, die in Rome werd geperfectioneerd. Hiertoe is de Moabitische toestand van onbekeerd lidmaatschap - natuurlijk onmogelijk in het lichaam van Christus - een noodzakelijke voorloper. De Filistijnen laten zich echter nog maar net zien: de tijd van hun gevangenschap is later en

beëindigt de reeks. Op dit moment is Samgars stoutmoedige daad doorslaggevend als bevrijding.

Shamgars naam lijkt slechts de omkering van Gershom, en heeft dezelfde betekenis - van een vreemdeling daar. Hij is de zoon van Anath, wat 'antwoord' betekent: hier spreekt hij, naar het schijnt, van de reactie van het hart op die bevrijdingsroep die ons uitnodigt om op pelgrimstocht te gaan. Zo iemand is zeker de geschikte verlosser van de wereldkerk, en voor het heden is Shamgars ossenprikkel nuttig.

Onderverdeling 3. (Richt. 4, 5)

De Kanaänitische herleving: de geest van winst

1. De derde onderverdeling is de geschiedenis van een grote Kanaänitische opleving, waarin nogmaals een Jabin en een Hazor verschijnen, de reproductie van de leider en stad van de oude noordelijke confederatie tegen Jozua van honderddertig jaar eerder. Sommigen hebben zelfs geprobeerd deze twee koningen te identificeren en Barak een tijdgenoot van Jozua zelf te maken - een poging die zelfs Farrar (Smith's Dictionary of the Bible) niet onwelgevallig acht. Maar integendeel, de kern van de les ligt juist in het feit dat dit een opleving is, waarmee de numerieke plaats perfect overeenkomt. Het is het enige gedeelte waarin we de zonde van Israël vinden in het sparen en zich verbinden met de naties die door God in de ban waren, wat zijn perfecte vrucht voortbracht. Het zou dus van uitzonderlijk belang moeten zijn.

Hoe gemakkelijk is het om zo'n wortel weer op te laten komen, we zijn er al aan herinnerd in het geval van Horma en Luz. De toepassing in geestelijke ervaring is het gemakkelijkst en overvloedigst. Het falen van christelijke kracht laat de oude belegeringen weer verschijnen; en de nieuwe zonden zijn slechts de oude, hoewel misschien wel met een zekere vermomming. Het oude karakter toont zich. Het 'Israël' van een tijdje geleden is nu weer 'Jakob'. Inderdaad, dieper dan alle verschillen, en zeker te vinden te midden van alle vermommingen, is er een morele eenheid in zonde. 'Wij hebben ons ieder naar zijn eigen weg gewend', toont zowel de eenheid als de verscheidenheid.

Dat het Jabin is, van alle Kanaänitische koningen, die we zo weer tot leven zien komen, moet natuurlijk ook zijn betekenis hebben. De herleving van de Kanaäniet zou natuurlijk getoond worden in iemand die, in zekere zin tenminste, de typische Kanaäniet is. Er kan niets in de Schrift staan dat niet spreekt tot het oor dat open is. Ook Jabin is hier nadrukkelijk, niet alleen, zoals in het boek Jozua, 'koning van Hazor', maar, keer op keer, 'koning van Kanaän'.

De betekenis van deze namen kennen we al. Jabin betekent 'onderscheidend'; Hazor, 'omsluiting'. Als vijand van het volk van God, is het de wijsheid van de wereld waarmee we hier te maken hebben - een wijsheid die heerst in haar eigen 'omsluiting', opgesloten, zoals de constante mode is, in klikjes en partijen en filosofieën, waardoor het zichzelf verheft boven wat buiten haar grenzen is. De geest ervan is gemakkelijk te manifesteren als die van het zelf: eigenbelang, zelfbevestiging, zelfgenoegzaamheid, de ware 'handelaar' of Kanaänitische geest, die van winst. De inval hiervan in de gemeente was inderdaad vroeg.

‘Allen zoeken hun eigen belang, niet de dingen van Jezus Christus,’ werd gezegd, in de dagen van de apostelen, van degenen in Rome. (Fil. 2:21) Van de Efeziërs ouderlingen werd geprofeteerd, ‘Ook uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken, om de discipelen achter zich aan te trekken’ (Hand. 20:30). Maar reeds in Korinthe werden de sekten en partijen gevormd die door zulke pogingen ontstonden, zoals we weten, en het ware volk van God werd onderworpen aan Jabins heerschappij; en dit heeft zich sindsdien veel breder ontwikkeld, zelfs totdat de Gemeente van God is opgebroken in verschillende denominaties, tot oneer van de Ene Naam die op ons allen rust. Dit is dus de ware Kanaänitische herleving die hier wordt geschetst.

De aanvoerder van Jabins leger is Sisera, wiens naam volgens Gesenius ‘strijdersleger’ betekent; en die in Harosheth (‘snijden, ambachtsliedenwerk’) van de volken woont. Zulke namen zouden niet moeilijk te lezen moeten zijn in zo’n verband. De strijd van sekten, het odium theologicum, is berucht; en hoe de sekten zelf op die manier in stand worden gehouden, behoeft geen nadruk. Sisera is nog steeds aanvoerder van het leger.

De ware waarheden van Gods woord worden vaak tegen elkaar opgesteld en worden, verbonden met dwalingen van meer of mindere ernst, slechts de strijdkreten van partizanen. En als we ons realiseren wie de Kanaänitische leiders vertegenwoordigen - ‘de geestelijke legers van goddeloosheid in hemelse plaatsen’ - hoe ernstig wordt het aspect van het kwaad hier! De aanval van Satan is vooral gericht tegen de waarheid, waarvan hij de kracht goed genoeg herkent, en waartegen hij niet gemakkelijker kan opboksen dan door haar, om zo

te zeggen, tegen zichzelf te verdelen en haar te verbinden met een of ander bedrog van zijn eigen vinding.

Zo wordt wat van God is, in de ogen van Zijn volk bevooroordeeld door de associaties waarin zij het vinden; terwijl aan de andere kant velen, die het als waarheid zien, hun hoede hiervoor verliezen en er een dodelijke dwaling mee ontvangen. Hoe is bijvoorbeeld de waarheid van de komst van de Heer vermengd met de gruwelen van het materialisme, de ontkenning van de eeuwige straf en nog veel meer, totdat juist degene wiens hart het zou verwelkomen, als het anders zou worden gepresenteerd, het beschouwt als een synoniem voor ketterij van dit soort! Hoe belangrijk is daarom hier Gods woord aan Jeremia: 'Als je het kostbare uit het verachtelijke haalt, zul je zijn als mijn mond' (Jer. 15:19).

Maar over het algemeen, hoe weinig zijn wij in staat de waarheid te vinden in de geloofsbelijdenis van een ander! In een andere zin dan de waarheid, is wat men in de Sulamitische ziet inderdaad 'niet meer dan het gezelschap van twee legers'. Aan beide kanten lijdt de waarheid, terwijl het de kracht en het instandhoudingsbeginsel van de dwaling zelf wordt, die, als het alleen dat was, al snel door de handen van elke christen haar verdiende oordeel zou vinden.

Toch is het de waarheid die hier voor verlossing moet ingaan, zoals volkomen duidelijk is; en Debora, de profetes, staat, overeenkomstig de betekenis van haar naam, voor het 'Woord' zelf, profetisch zoals het in zijn ambt werkelijk is, het woord van God dat de ziel in de tegenwoordigheid brengt van Hem voor wie alle geheimen van het hart worden blootgelegd, en met wie wij te doen hebben. Maar hiervoor moet het Woord, zoals Debora, verenigd zijn met een ander.

Zij is de vrouw van Lapidoth, wat 'brandende fakkels' betekent, en herinnert ons aan de Pinkstertongen van vuur, het gemanifesteerde type van de Geest in Zijn uiting onder de mensen. Debora oordeelt Israël onder de palmboom van Debora, waarbij de palmboom het bekende symbool is van de rechtvaardigen, vrucht, zoals dit karakter is, van zulk oordeel door het Woord, 'tussen Rama en Bethel op de berg Efraïm,' - een 'verheven' Christus in de hemel, en het 'huis van God' op aarde.

Er zit een volheid van betekenis in zo'n beeld: want hier zijn de twee dingen die ons de maatstaf geven voor zelfoordeel. Alles wat betreft onze positie voor God is geïmpliceerd in Christus' eigen positie zoals die nu verheven is. In het huis van God hebben we de afdaling en inwoning van de Geest geïmpliceerd, met de heiligheid die dat huis past. Het is met het oog op deze wonderbaarlijke waarheden dat het woord van God zich nu tot het volk van God richt, om in hen die praktische gerechtigheid te handhaven waarvan de palmboom spreekt. Hier is zeker geen sprake van een willekeurige associatie van gedachten.

Terwijl in het hele boek Richteren de noodzaak van zelfoordeel wordt getoond om verlossing te verkrijgen, wordt dit nu in het bijzonder benadrukt in Debora, zoals duidelijk is. Zoals er aan de ene kant een bijzondere macht van de vijand zichtbaar is in de Kanaänitische opstand, zo is er aan de andere kant een overweging van datgene wat boven alles nodig is om iemand uit zijn hand te nemen, de nederige, zelfoordeelde geest van hem die 'siddert voor het Woord'.

We hebben nu de hoofdman aan de zijde van Israël: 'zij zond en riep Barak, de zoon van Abinoam, uit Kedes-Naftali'. Barak betekent

‘bliksem,’ - licht (en God is licht) geopenbaard in het oordeel. God binnenhalen is de ontmaskering en omverwerping van dwaling. De dag van manifestatie is de dag van het oordeel, wanneer alle leugen voorgoed verdwijnt en zelfbedrog niet langer mogelijk is. Barak is ‘de zoon van Abinoam,’ dat wil zeggen, ‘vader van aangenaamheid’: want de vernietiging van dwaling is dat datgene wat aangenaam is mag blijven, de goede en volmaakte en aanvaardbare wil van God. Liefde verheugt zich in deze omverwerping; en hoewel waar Zijn schepselen in het geding zijn, oordeel ‘Zijn vreemde werk’ is, is het toch ook hier onze troost om te weten dat, in zijn strengste en meest angstaanjagende vormen, het Lam het zal uitvoeren. Barak is nog steeds en altijd de zoon van Abinoam.

Debora roept Barak uit Kedes-Naftali, het ‘heiligdom van de strijder’, dat we hebben zien spreken over rust in zelfvernedering, en, als een stad van toevlucht, over het werk van Christus. Hier is in feite dat waaruit verlossing voortkomt, en ook de conditie waarin het voor ons waar kan worden gemaakt.

Naftali en Zebulon zijn de stammen die God in het conflict gebruikt, omdat hun land dat is waar de macht van de onderdrukker te vinden is. Waar deze over spreken weten we al. De verzwakking van Zebulon (het wonen in dat wat van ons is in de relatie die God ons aan Zichzelf heeft gegeven) is een duidelijk resultaat van de herleving van dat zoeken naar onze eigen dingen, wat, zoals we hebben gezien, wordt aangegeven door deze Kanaänitische herleving. Het is niet minder waar dat Zebulon eerst verzwakt moet zijn geweest, voordat Jabin daar überhaupt voet aan de grond kon krijgen.

Deze dingen zijn inderdaad een vermaning voor ons. Maar Hazor zelf ligt aanzienlijk in het gebied van Naftali, de worstelaar en de overwinnaar, en is slechts de perversie van de ware Naftali-geest. Hoeveel zijn er betrokken bij de sektarische strijd van tongen, terwijl ze de hele tijd veronderstellen dat ze de Heer dienen! Terwijl het aan de andere kant duidelijk is dat Naftali zo ter aarde geworpen is waar Jabin regeert. Deze dingen zouden uitgebreid kunnen worden en toegepast op de toestand van zaken waarin wij ons vandaag bevinden; maar we hebben er geen ruimte voor. Degenen die dat willen, kunnen ze zonder veel moeite traceren: 'de kennis van de Heilige is verstand'.

Het doel van het hart moet bij Barak zijn, die daarom wordt bevolen om 'naar de berg Tabor te trekken' - de 'berg van het doel'. Hier vindt men verheffing om het slagveld te bekijken, en een plaats van kracht tegen de tegenstander. Hier trekt God Sisera naar de stroom Kishon die zijn leger moet wegvagen. Sisera zelf is gereserveerd om te vallen door de hand van de vrouw. We zullen in het volgende gedeelte kijken naar alles wat hiermee te maken heeft.

2. Het conflict begint onmiddellijk. De vrije en onafhankelijke beweging van de Geest van God wekt onmiddellijk alarm bij de vijand, en Sisera roept al zijn troepen bijeen tegen Israël; maar de strijd is van de Heer, en de uitkomst is nooit twijfelachtig. Het leger is verslagen en vernietigd; en Sisera vlucht alleen weg naar de tent van Jaël.

Een tweede vrouw wordt nu prominent in het verhaal. Van de Kenieten, die we hun 'nest' in Juda hebben zien maken, had een man zich met zijn familie afgescheiden en reisde noordwaarts tot aan het deel van Naftali, waar hij zijn tent opsloeg bij Elon-zaananim,

‘de eik van ladingen’, die bij Kedes ligt. We moeten deze dingen samenvoegen om ze goed te kunnen lezen. Als we het karakter van deze Kenieten beseffen, zoals we dat in het eerste hoofdstuk hebben geschetst, kunnen we niet anders dan het als een teken voor goed in Heber zien dat hij zich van hen heeft afgescheiden.

Zijn naam, echter, ‘metgezel, kameraad’, of anders zoals Hebron, ‘gezelschap, kameraadschap’, zou impliceren dat de scheiding, zoals die in hem wordt getoond, niet moet worden opgevat als in de geest van onafhankelijkheid, maar het tegenovergestelde. Meestal kunnen we in hem tenminste een andere Abraham vinden, wiens breuk met zijn verwanten vanzelfsprekend is om met God te wandelen. Daarom vinden we hem in het gebied van Naftali, de overwinnaar, en bij de ‘eik van de vrachten’, de plaats van kracht die verkregen werd door het dagelijks dragen van de lasten van de dag; ook in nauwe verbinding met Kedes.

Hebers vrouw is Jaël, wat, hoewel het het woord is voor ‘wilde geit’, letterlijk de ‘klimmer’ betekent - ‘iemand die opklimt of opstijgt’. De vrouwen uit de Schrift (zoals Sarah, Hagar, enz) staan vaak, zoals een ander heeft opgemerkt, voor vruchtbare principes die worden omarmd door de mannen die de individuele staat vertegenwoordigen. Hier staat Jaël, als de ‘zoekende dingen boven’, in een prachtige verbinding met Hebers vreemdelingschap en gemeenschap. We hoeven ons ook niet te verbazen dat de tentpin een effectief wapen in haar handen is. Is het niet een hart in de hemel dat de geest van sektarische strijd vernietigt, met datgene wat de tent van de pelgrim beveiligd?

Zulke dingen lijken niet moeilijk te vertalen naar het geestelijke; er is een zelfconsistentie in de hele betekenis zoals die zo gegeven

is, die ervoor zou moeten zorgen dat er respectvolle overweging voor is. Zelfs de vrede tussen het huis van Heber en Jabin, en Jaëls bedrog van Sisera, lijken heel goed in staat om consistent vertaald te worden; en kunnen op deze manier met elkaar verbonden zijn, zoals in de geschiedenis: want zo kan er, voor het moment, door louter onvermogen om de houding van de Jaëls en Hebers te begrijpen, vrede bewaard worden aan de zijde van de bitterste onderdrukkers van de Gemeente ten opzichte van hen die als ongevaarlijke en onpraktische visionairs worden beschouwd, die geen ander machtswapen hebben dan een tentpin, die uiteindelijk echter de vrede verstoort, net als bij Jaël.

3. En nu komen we tot het lied, dat ons, uit de mond van de profetes, het goddelijk oordeel geeft, de manifestatie van de geestelijke toestand zoals die door God wordt gezien, en van God Zelf in de hele zaak. Degenen die het nodig vinden om zich te verontschuldigen voor de gevoelens die het uitdrukt, evenals degenen die het eenvoudigweg zien als een interessant fragment van antieke poëzie, een overblijfsel van ruwe en barbaarse dagen, vergeten zeker het profetische karakter dat aan Debora wordt toegeschreven, evenals de grote plaats die aan dit lied van haar wordt gegeven in zo'n kort verslag. De plaats die in een geïnspireerd geschrift wordt gegeven, is een exacte maatstaf voor het belang dat eraan wordt gehecht.

(1) Het lied valt op natuurlijke wijze uiteen in drie delen, waarvan het eerste teruggaat naar het begin, om de oorsprong van de hele zaak te laten zien - een les, niet alleen voor Israël, maar ook voor koningen en raadgevers te midden van de naties rondom, om eer toe

te schrijven aan de HEERE, zelfs voor de vernedering van Zijn volk, zoals nu voor hun bevrijding.

(a) Zeker, Zijn macht was bekend toen Hij te midden van Israël uit Edom kwam. Edom wordt speciaal opgemerkt, omdat het daar was dat het volk aan het einde van de woestijntocht tevoorschijn kwam om de volken te bedreigen met hun macht - een macht die niet van hen was: want de aarde beefde en de hemelen vielen neer bij de aanwezigheid van de HEERE, Israëls God. Sinäi had dat eerder gedaan, waar Israël een verbond met Hem was aangegaan; en daar was het geheim van hun kracht en de voorwaarden voor het voortbestaan ervan verklaard. Nu, opnieuw ontwaakt tot de zaligheid van gehoorzaamheid, hadden ze zich aan hun Redder-God gewijd; en Hij die Zichzelf had verklaard als 'die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft,' was tussenbeide gekomen en had hen verlost.

(b) Ze waren vernederd vanwege hun vertrek van Hem. Ze hadden nieuwe goden gekozen, en zo was er oorlog in hun poorten: het land was uitgekleeft en verlaten, de inwoners, opgesloten binnen de muren van hun steden, durfden zich niet in het open land te wagen, en reizigers gingen naar hun bestemming via ongebruikte en omslachtige paden. Tot aan de poorten zelf spoelde het getij van oorlog, want Israël was weerloos en ongewapend.

En dit was in de dagen van Samgar, de bevrijder van het zuiden, wiens overwinning anderen niet tot geloof had beschaamd. Het was in de dagen van Jaël, door wie, hoewel slechts een vrouw, God hen nu nogmaals had bevrijd. Het duurde totdat Debora zelf opstond om een moeder te zijn voor hen die hun Vader-God hadden verlaten. Hoe jammerlijk laag was dit grote volk gevallen!

(c) Met de terugkeer van het hart komt de terugkeer van de zegen. Zegen nu de HEERE, want er is vrede in het land. De buit van hun vijanden wordt verdeeld, waar zij in stilte water putten voor verkwikking, niemand bang makend. Het volk komt naar de poorten, en de open dorpen zijn weer overal; zij vieten weer de rechtvaardige daden van de HEERE, hun verbonds-God.

Dit alles, hoewel schilderachtig verteld, is de eenvoud zelve; en terwijl hier in een Israëlitisch gewaad, is het vervolgens wat in de geschiedenis van het christendom vele malen is herhaald. De oorzaak van Israëls verwoesting is nooit ver te zoeken, want de Heer hun God is een zoon en een schild, en met Hem zou geen macht tegen hen kunnen zegevieren.

Ook wij, terwijl we onszelf kunnen verliezen in verschillende tweede oorzaken als we als filosofen een slechte toestand naar zijn oorsprong willen traceren, kunnen zonder enige twijfel zijn eerste grote oorzaak bereiken, als we maar eerlijk willen zijn en de waarheid voor God willen belijden. In Efeze, de eerste van de zeven gemeenten, legt de Heer Zelf voor hen (en voor ons) de wortel van alle slechte vruchten die ooit groeiden: 'Gij hebt uw eerste liefde verlaten'. Toch hadden ze ijver, en werken, en wat al niet; maar Zijn woord tot hen is alleen: 'Bekeert u'. En helaas zal het christendom zich niet bekeren: het blijft gebukt onder het oordeel: 'Ik zal tot u komen en uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, tenzij gij u bekeert'.

Er waren echter gedeeltelijke terugkeer in Israël, waarin God genadig tegemoet kwam en aanmoedigde, zoals Hij kon, bij een dergelijke terugkeer. Dit zijn typen voor ons, inderdaad niet historisch vervuld, zoals in de gemeenten van Openbaring, maar omvattende principes

die de geschiedenis verlichten en van voortdurende toepassing zijn. Hoe treffend is het beeld hier van zo'n staat van zaken als de eindeloze strijd van sekten teweegbrengt! De snelwegen houden op, de vreedzame reizigers moeten door kronkelige wegen lopen; geen mogelijkheid om ergens anders te wonen dan achter een verdedigingsmuur; de massa van het ware Israël achtergelaten zonder wapens; en degenen die water zouden putten uit de bronnen van verlossing blootgesteld aan de aanvallen van de gretige boogschutters! We zouden terecht de bevrijding van dit alles kunnen vieren! Maar zulke bevrijdingen zijn maar weinig en gedeeltelijk geweest.

(2) We hebben nu het conflict en de verschillende relaties van de stammen ermee: want Israël is niet langer één. Maar een overblijfsel van de edelen kwam naar beneden om deel te nemen aan de bevrijding; en degenen die hier worden genoemd, lijken alles te omvatten dat van het begin tot het einde in de strijd treedt: want in de eerste slag bij Tabor volgen alleen Zebulon en Naftali Barak, en worden zo speciaal onderscheiden in het lied zelf (vs. 18). Maar velen nemen helemaal geen deel. Ruben neemt grote besluiten en wankelt dan. Gilead laat de tussenkomst van Jordanië voldoende excuus zijn. Dan is anderszins bezig en blijft in zijn schepen. Aser, zonder bezigheid, vertoeft aan de zee kust. Al deze soorten onverschilligheid zijn gemakkelijk te begrijpen. Onder degenen die vroeg of laat wel deelnemen, is het onderscheid niet zo gemakkelijk; en voor het moment moet het tenminste worden gelaten.

Vervolgens hebben we het werkelijke conflict en de omverwerping van de vijand. Hemel en aarde verenigen zich tegen de onderdrukkers van het volk van God. De sterren uit hun banen vochten tegen

hen boven; de Kishon veegde hen weg met zijn stroom beneden. De machtigen toonden zich zo door het stampen van hun angstige paarden. Zo groot is de kracht van hen die bij God zijn: hoe machtiger de vijanden, hoe machtiger alleen de omverwerping.

(3) We hebben nu, op de derde plaats het meest passend, een direct aangekondigd goddelijk Woord. Het is tweeledig - het ene deel in plechtig contrast met het andere. De vloek op Meroz - '[gebouwd] van ceders' - is een vreselijke waarschuwing voor hen die in de dag van benodigde hulp tegen de vijand hun hulp onthouden. Als om het excuus dat zo gemakkelijk wordt gemaakt voor onverschilligheid, af te snijden, wordt duidelijk verklaard dat het de HEERE is die hulp nodig heeft: zeker niet op eigen rekening; dat kan nauwelijks worden verondersteld; maar toch zoekt Hij naar echte en actieve sympathie en het aan het werk zetten van iemands hand in wat Zijn hart is.

De naam van de stad suggereert in ieder geval de belemmeringen hiervoor, waarvan de wereld vol is - trots, luxe, alles wat de wereld stabiel doet lijken, en de dingen van God zo onwerkelijk maakt omdat ze onzichtbaar zijn - die weigert Zijn oordeel te accepteren. 'Gebouwd van ceder' kan ons er goed aan herinneren hoe 'Efraïm en de inwoners van Samaria in hoogmoed en met een sterk hart zeggen: De bakstenen zijn gevallen, maar wij zullen met gehouwen stenen bouwen; de platanen zijn omgehakt, maar wij zullen ze voor ceders veranderen' (Jes. 9:9-10). Over zulke mensen zegt God in Maleachi: 'Zij mogen bouwen, maar Ik zal afbreken'.

In tegenstelling tot de vloek over Meroz, hebben we vervolgens de zegen over Jaël, waarin de ijzeren krijger in totale ineenstorting aan de voeten van een vrouw wordt gezien. Meroz had gefaald in het

eenvoudige pad van de plicht; maar Jaël, die verontschuldigd had kunnen worden, vergeet haar vrouw-zijn en haar vreemde geboorte, vergeet de gewone aanspraken op gastvrijheid en het medelijden dat aan nood wordt betoond, en slaat toe voor de Heer en voor Zijn volk.

Er zijn tijden dat er niet naar de stem van de natuur moet worden geluisterd, zoals toen Levi 'zijn eigen verwanten niet kende'. Aan de andere kant toont de onvrouwelijke stem van de vrouw die volgt met de verwachting van de overwinning die er niet zou zijn, en van de buit die nooit zou worden behandeld, de degradatie van de natuur in een ziel die ver van God ligt, en de tirannie waaronder Israël gebukt ging. Immers, in naam van de natuur zelf werd Jaëls slag toegebracht: wat voor God is, is niet minder voor het schepsel, omdat God Zelf niet anders kan dan, in alle werkelijkheid van wat Hij is, voor hem zijn die Hij voor Zichzelf heeft gemaakt. De zaak van God is de zaak van alles.

Onderverdeling 4. (Richt. 6 - 10:5)

De Midianitische test: de gemeente in relatie tot de wereld

De vierde onderverdeling geeft ons de Midianitische onderdrukking en de bevrijding, met het falen van de bevrijder zelf, en de rampzalige gevolgen daarvan, die echter eindigen in een ware en vreedzame herleving onder Tola en Jaïr. De geestelijke betekenis, zoals we zullen zien, brengt dit alles in een ware eenheid. Israël zinkt dieper dan ooit tevoren. Gideon faalt ook in het uur van de overwinning; en de regering van zijn zoon is een bezetting van de rechten van de HEERE, begonnen in broedermoord en afgesloten in Goddelijk oordeel. Zelfs

op deze manier rechtvaardigt de numerieke structuur zichzelf; maar er is veel meer dan dit.

Midian, een zoon van Abraham door Keturah, is, zoals we hebben gezien, in Gen. 25, samen met zijn andere kinderen, de getuige en belofte van hoe de volken der aarde uiteindelijk zegen in hem zullen vinden. Het is een beeld van zegen, waar Ismaël, als een andere zoon, ook opduikt als vertegenwoordiger van Israël zelf in dezelfde duizendjarige dag.

De geschiedenis, zowel van Ismaël als van Midian (als de geschiedenis van de mens overal) spreekt echter iets heel anders over Gods genade. Deze twee zijn ook verbonden - in zekere zin geïdentificeerd - in de Schrift (Gen. 37:28; Richteren 8:24), zoals we dadelijk zullen zien. Midian staat op deze manier voor de wereld, zoals haar geschiedenis haar heeft gekenmerkt, en de naam komt hiermee overeen, wat 'strijd' betekent. 'Het verderf dat in de wereld is' is 'door begeerte' (2 Petr. 1:4); en 'waar komen oorlogen en gevechten onder u vandaan? Zijn ze niet hieruit gekomen, zelfs niet uit uw begeerten, die in uw leden strijd voeren?' (Jakobus 4:1) En vooral de lusten in de leden voeren oorlog tegen Christus, en dus tegen de Gemeente van Christus.

Deze Midianieten - 'Midian' wordt door sommigen verondersteld een echte connectie te hebben met het moderne woord 'Bedouin' - waren Arabische rovers, rondtrekkende plunders, sprinkhanenachtig die verslonden wat ze niet wilden produceren, zoals het verhaal hier laat zien; en dit is wat de wereld is wanneer ze wordt toegelaten tot de belijdende Gemeente: ze heeft geen gemeenschap van belang in zich, maar het omgekeerde; het effect is louter verwoesting. De Israëlieten werden door de Midianieten gedwongen in holen en

grotten en vestingen; en zo hebben letterlijk de ware volgelingen van de Heer dat gedaan in de tijden van de wereldkerk, toen heerschappij slechts verwoesting was, en toen de 'opbrengst van het land' - de hemelse vruchten van het leven, en het zaad van het woord waaruit ze ontspringen - de speciale objecten waren van de achtervolging van de plundersaars.

Let ook op de connectie met de Filistijnen, wiens naam we hebben gezien als 'zwerfers', en die het type zijn dat zo dicht bij dit ligt, van aardse mensen die zich in hemelse zaken mengen. 'Totdat gij in Gaza komt' is niet zomaar een geografische grens. 'Gaza was vroeger, net als in latere tijden, de grote bazaar van gestolen waren, daarheen gebracht door de Bedoeïenen van hun expedities' (Cassel, in Lange's Commentary). Filistijnen zouden zich vanzelfsprekend verenigen met Israëls vijanden, en zijn doorgaans slechts een andere fase of aspect van de wereldkerk. Andere connecties van de geschiedenis hier zullen we later vinden in het verhaal van de Filistijn genaamd Abimelech.

Met de Midianieten stromen ook de Amalekieten het land binnen. Hoewel we bekend zijn met waar Amalek voor staat (zie Ex. 17, n), hebben we er geen moeite mee om te zien dat we hier duidelijk worden herinnerd aan hoe de wereld en de lusten van het vlees samen worden aangetroffen.

De kinderen van het Oosten - een algemene term voor naamloze plundersaars - vertegenwoordigen waarschijnlijk de eveneens naamloze schare aan kwaden die in het spoor van de reeds genoemde volgen. Geen wonder dat Israël 'zeer vernederd' werd; maar ze worden er zo toe gebracht om tot God te roepen, en Hij komt voor

hen. Een profeet wordt gezonden om hen in herinnering te brengen wat inderdaad zo duidelijk en toch zo gemakkelijk vergeten is - het geheim van hun huidige toestand om in hun valse goden te zijn. Bij ons allen betekent zo'n verwoesting uit de hand van de Heer slechts dit, hoewel het op verschillende manieren vermomd is.

(b) Aldus tot bekering gebracht, wordt nu de verlosser voor hen gevonden. Deze verlosser is Gideon, de zoon van Joas, een Manassiet; en het is eenvoudig genoeg, hoewel het niettemin nodig is om erop te hameren, dat in Manasse, de geestelijke drang naar het hemelse doel, de redding van de geest van de wereld te vinden is. Gideon is de zoon van Joas, de Abiëzriet; en Joas kan het eenvoudigst 'de wanhopige' betekenen, hoewel het algemeen, uit de afwisseling van de twee namen in het geval van twee koningen uit de nageschiedenis, eenvoudigweg een samentrekking is voor Joas, een naam met een heel andere betekenis. Maar is het zelfs in hun geval zo zeker dat de ene naam slechts de samentrekking is voor de andere?

Ware eerbied voor het Woord zou ons ervan verzekeren dat er zelfs daar een reden moet zijn voor het verschil, en daarom een overeenkomstig verschil in betekenis. De verandering, zou iemand die bekend is met de stijl van de Schrift zeggen, is een paronomasia, of een kleine verandering in de naam, gegeven met het doel een andere gedachte over te brengen. Zelfs hier, hoewel de dubbele vorm niet voorkomt, zou Joas, de 'wanhopende' - wat zelf- wanhoop betekent - heel goed een Joas kunnen worden, die 'de HEERE steunt'. En dit lijkt hier inderdaad overgebracht, maar dan op een andere manier: want Joas is 'de Abiëzriet'; en Abiëzer betekent, zoals gewoonlijk gegeven, 'vader van hulp', of, letterlijker, 'mijn vader is hulp'. Het is zeker

dat de ware Abiëzriet, of hij die in staat is om zo vol vertrouwen op God als zijn steun te vertrouwen, iemand zal zijn die gespeend is van zelfvertrouwen - van de gedachte aan zelfhulp.

Gideon ontspringt aldus uit Joas; en zijn naam is bijna identiek aan die van een Benjaminiet die reeds geïnterpreteerd is (Num. 1:11), Gideoni, 'de neersnijder'. De toepassing die daar gemaakt wordt, is op het oordeel van het vlees, wat de meer letterlijke betekenis, 'mijn neersnijder,' inderdaad nauwkeuriger kan aangeven. Dit verbindt Gideon en Joas in gedachten heel nauw met elkaar; maar Gideon is algemener: het is 'de neersnijder'; en als dit in de eerste plaats het oordeel van de mens als gevallen impliceert, kunnen we in het licht van God duidelijk begrijpen dat dit noodzakelijkerwijs macht over de wereld is, en dat Gideon dus de eigennaam is van de bevrijder uit de hand van Midian.

Aan Gideon wordt de roeping gegeven in een andere zeeman dan die aan een voormalige rechter. Aan hem verschijnt de engel van de HEERE - iemand die overal de titel aanvaardt, met alles wat daarbij hoort, van de HEERE Zelf. Gideon de Manassiet wordt zo het doel getoond waar de christelijke Manassiet naartoe rent. Het is alleen in de aanwezigheid van de Heer dat dingen hun ware vorm aannemen en hun juiste oordeel vinden. De engel verschijnt zittend onder de terebint die in Ofra was en toebehoorde aan Joas de Abiëzriet. Elah, of terebint of eik, wat betwist wordt, betekent letterlijk een sterke boom; Ofra wordt over het algemeen opgevat als 'krachtig, lenig', en dus een 'jong hert'; maar van een andere wortel kan 'afbrokkend' betekenen, verwant aan aphar, 'stof'. De positie van de engel kan dus

een andere aanduiding zijn van hoe, uit menselijke zwakheid, kracht wordt ontwikkeld en behouden.

Dit is wat ons duidelijk voor ogen staat, door heel Gideons geschiedenis heen. Hij wordt aangetroffen terwijl hij tarwe uitklopt in een wijnpers, om het uit de handen van de Midianieten te houden, en de engel groet hem met de woorden: 'De HEERE is met u, gij dappere held'. En wanneer hij hun huidige toestand als bewijs aanvoert dat de HEERE hen verlaten heeft, gebiedt de engel hem verder: 'Ga in deze uw kracht, en gij zult Israël uit de greep van Midian bevrijden'.

Wat is deze 'kracht'? Het is het besef van de aanwezigheid van de Heer als deze, - het besef dat er zonder Hem geen is. Dit gerealiseerd, verheldert het geestelijke zicht: God wordt gezien als de enige noodzaak van de ziel, en vastgeklampt aan, wat er ook anders opgegeven moet worden; er komt echte kracht om stand te houden in het aangezicht van een vijandige wereld, of tegen de tegenstand van het volk van God zelf; en standhouden met God betekent overwinning. Dan wordt het glorieuze aangezicht van God op ons gericht, zoals hier wordt gezegd met betrekking tot Gideon; en iedereen die zo energiek is, vindt hierin zijn roeping om te helpen bij de bevrijding van Zijn volk van de vijand: 'Ga heen, en gij zult bevrijden; heb Ik u niet gezonden?'

Maar het is gemakkelijker om te leren te antwoorden op onze naam Jacob dan om in eenvoudig geloof die van Israël toe te eigenen die God ons heeft gegeven; en zo deinst Gideon, een machtig man van moed zoals hij nog moet bewijzen, terug voor de plaats waar de stem van de Heer hem heeft geroepen, en verzet zich juist tegen de kleinheid die hem tot een geschikt instrument in Gods hand maakt,

als een argument hiertegen! ‘Ach, Heer,’ zegt hij, ‘waarmee zal ik Israël redden?’

Welnu, met een ossenprikkel, zoals Samgar ooit; of met een gladde steen uit de beek, zoals David later. Maar het is niet alleen een vraag naar de wil van de Heer, hoewel hij nu erkent dat het de Heer is die aldus met hem spreekt. Helaas, het kleine ‘ik’ kan groot genoeg zijn als een obstakel voor het geloof, en zichzelf hardnekkig bevestigen in de aanwezigheid van de genade van God! En zo gaat hij verder met praten over zijn familie, en zijn eigen plaats in het huis van zijn vader. En hoevelen worden er zo verhinderd de plaats in te nemen die God hun zou geven door hun kleinheid, die tenslotte van zo groot belang is! Wanneer zullen wij werkelijk leren dat Gods grote mannen allen kleinen zijn, die alleen groot zijn geworden door Zijn gebruik van hen? - en deze schandelijke afgoderij van middelen opgeven, die het schepsel zo voortdurend in de plaats van God zet, tot zijn eigen oneer en de ondergang van alles wat wij kunnen ondergaan?

De Heer blijft trouw aan Zijn genade, en Gideon moet zich verheffen tot dit: ‘Nee, maar Ik zal met u zijn’, zegt Hij; en daarmee is alles gezegd.

Maar Gideons twijfels zijn niet opgelost: is het immers de HEERE die met hem spreekt? Ja; bestaat er niet toch zoiets als fanatisme? Kunnen wij geen fouten maken? En hoe kunnen wij er dan zeker van zijn dat wij er op enig moment geen maken? Wij zijn zeker dom genoeg, wanneer die stem, waaraan geen andere gelijk is, met twijfel gehoord kan worden in de ziel die hem hoort! Mogen wij door de verbinding niet ook leren dat het juist het zo groot maken van de mens is dat God zo klein maakt en ons verhindert de stem van God

te onderscheiden? Zijn gedachten zijn niet als onze gedachten; toch kunnen wij Zijn gedachten afwijzen omdat ze zo anders zijn dan de onze. En vaak doen wij dit inderdaad.

Gideon zou zijn bezoeker dan bewijzen met een offer, en brengt hem veelbetekenend Abrahams offer van een efa - dat wil zeggen, drie maten - meel; maar Abrahams geschenk is van fijn meel; en in plaats van Abrahams kalf brengt hij een bokje. Hoewel minder vol een type dan dat in Genesis, spreekt Gideons offer nog steeds van Christus. En van de kant van de engel is hier meer terughoudendheid dan daar, maar toch acceptatie. Op zijn aanwijzing wordt het op de rots geplaatst; en de engel raakt het aan met zijn staf, het gaat in vuur op als een geaccepteerd offer. Dan vertrekt de engel zelf: er is geen kracht voor aanhoudende gemeenschap, zoals in Abrahams geval; toch wordt Christus, als Vertegenwoordiger van Zijn volk, geaccepteerd in het offer aan het kruis, verklaard de grond waarop God met hen kan zijn om hen te verlossen. En dit is de ware verzekering van bekwaamheid voor de Gideons van welke generatie dan ook.

Hij is er nu van verzekerd dat hij de engel van de HEERE van aangezicht tot aangezicht heeft gezien, maar vreest daarom, totdat hij door Zijn woord tot rust is gebracht, dat hij niet zal sterven. Er is inderdaad voor ons altijd in de opvatting van de tegenwoordigheid van de Heer de opvatting ook van de straf die over het vlees is uitgesproken; en hier is het vermogen tot een juiste wandel en energie voor de strijd waartoe wij geroepen zijn. 'Nu ziet mijn oog U, daarom verafschuw ik mijzelf'. En Christus gekruisigd is de bevestiging van deze straf en voor verlossing van onszelf, opdat wij 'met Christus gekruisigd' nog mogen leven, - niet langer wij, maar Christus die in ons leeft.

(c) Gideon bouwt daarom een altaar en noemt het de HEERE-shalom, - 'De HEERE is vrede'. Het is niet alleen dat er vrede is met God, noch zou dit de uitdrukking daarvoor zijn, want de HEERE is reeds de verbondsnaam. Nee; maar de HEERE is vrede: het wordt in Hem gevonden; Hij heeft het voortgebracht en geschonken: van alle vrees, wat de ziel ook in Zichzelf zoekt. En dit zo zijnde, is het altaar zelf nu een uitdaging van de afgoden; Het altaar van de HEERE kan niet in gezelschap van dat van Baäl blijven, noch kan Israëls bevrijding worden bereikt met een verdeeld geloof.

Zo was het in dezelfde nacht, de nacht van de dag waarop de HEERE was verschenen, dat de HEERE hem gebod het altaar van Baäl omver te werpen en de asjera om te hakken, - een pilaar van hout, het symbool van de Astaroth-aanbidding waarmee die van Baäl was verbonden, - en een altaar voor Zichzelf te bouwen op de top van het bolwerk (waar zij gewoonlijk heengingen voor het aangezicht van de Midianieten), om daarop de tweede os van zijn vader te offeren met het hout van de asjera die hij had omgehakt. Om niet gestoord te worden door het ongeloof van de mensen om hem heen, deed hij het 's nachts, en de volgende morgen was de uitdaging aan Baäl duidelijk.

Zo moest Gideon 'aan het geloof' 'deugd toevoegen,' - de stoutmoedigheid die elke goede soldaat van Christus nodig heeft; en deze stoutmoedigheid is Gods middel om anderen wakker te maken en te bemoedigen, zodat Joas, zijn vader, in de gelederen treedt. Op de roep om zijn zoon ter dood te brengen, antwoordt hij dat de pleitbezorger van Baäl dat verdient: het is aan Baäl zelf om de belediging te wreken, - een sarcasme dat de tegenstand meteen

neerslaat en Gideon de titel van afgodenaanvaller geeft: ‘Laat Baäl strijden!’ In de strijd die begint, is het bestaan van de man van het geloof zelf een teken van een reeds behaalde overwinning, een belofte van een toekomstige.

Hoofdstuk 7

(2) De vijand verschijnt nu, en we worden opgeroepen om in het huidige gedeelte de stappen naar verlossing te zien. Er moet voorbereiding zijn van Israëls kant, zoals duidelijk is; en de scheiding van degenen die God kan gebruiken om dit te bereiken. Genadig is Hij, maar niettemin voorzichtig met betrekking tot de omgang met degenen die Zijn instrumenten zijn, aan wie Hij de eer van Zijn naam verleent.

(a) De Midianieten en hun bondgenoten verspreidden zich in de vallei van Jizreël. We hebben al gezien wie dit zijn en waarvoor ze staan in de goddelijke woordenschat. De Geest van de HEERE bekleedt nu Gideon; want louter wijsheid of menselijke kracht is niet voldoende in deze strijd, en alleen in afhankelijkheid zijn we veilig. Hij blaast op de trompet, en eerst Abiezer, en daarna heel Manasse, worden achter hem verzameld. De geschiktheid van Manasse voor deze plaats is duidelijk in Gideon, zelf een Manassiet. De wereld kan alleen overwonnen worden door hem wiens doel erbuiten ligt; en dit is, zoals we overvloedig hebben gezien, wat Manasse vertegenwoordigt. Aser, de ‘gelukkige’, Zebulon, de ‘bewoner in relatie’, en Naftali, de ‘strijder’ die overwint, volgen Manasse, en het leger van de overwinning van de Israëlieten wordt verzameld.

(b) Maar Gideon is nog niet helemaal voorbereid en dringt bij de Heer aan op zijn verlangen naar een teken. Hij legt een wollen vacht op de dorsvloer en vindt die 's morgens nat van de dauw, terwijl de hele grond rondom droog is. En opnieuw, op zijn verdere verzoek, worden deze omstandigheden omgedraaid en terwijl de hele grond nat is van de dauw, is de vacht droog. De vacht van het geschoren schaap is het beeld van het verlaten Israël, dat gevuld moet worden met de dauw van Gods zegen te midden van de droogte op de heidenen rondom.

Maar dan kan dit ook van God zijn, terwijl Zijn genade de naties rondom verfrist, kan Israël voor haar zonden droog worden achtergelaten. Dit is in beide gevallen geen louter natuurlijk verschijnsel: het is in Zijn gunst dat er leven is; Hij verbergt Zijn aangezicht en wij zijn verontrust. Zijn hand te herkennen in alle omstandigheden, hoe tegengesteld ook, - overal Zijn macht en heerschappij te erkennen: dit is het geheim van wijsheid, en van kracht niet minder. Want de daden van Zijn troon zijn niet willekeurig. Hij is niet zomaar een persoonlijk lot, maar rechtvaardig en heilig in al Zijn handelingen, en Hij verlangt ernaar om door Zijn volk begrepen te worden, hoezeer mensen in hun afdwalingen van Hem ook een verkeerd beeld kunnen krijgen van Hem, Diegene van Wie zij zich hebben afgekeerd.

(c) Met zijn vernieuwde geloof staat Jerubbaal, de uitdager van de afgoden, die aldus Gideon is, de 'omhakker', vroeg op, met al het volk bij zich, en legt zich tegenover de vijand bij de bron van beving (Harod). En daar, recht in de aanwezigheid van het grote leger van Midian, wordt hij door God ertoe gebracht meer dan twee derde van

zijn kleine leger te ontslaan (op zijn best niet een vierde deel van het aantal van hun tegenstanders), en dat in gehoorzaamheid aan een wet uit Deuteronomium. En wat een vernedering en ellende dat 22.000 Israëlieten, die uitdrukkelijk ten strijde trekken, op het beroep van angst hun leider en zijn verminderde macht de rug toekeren!

Maar het doel was niet alleen om van de lafhartigen af te komen: om Gods hand te laten zien zoals Hij het bedoeld had, waren tienduizend mannen nog steeds te veel. Op het woord van de Heer worden ze naar het water gebracht en daar getest op hun manier van drinken. Driehonderd, in plaats van op hun knieën te buigen voor een ontspannen slok, likken ze slechts, als in haast, het water uit hun hand. Ze zijn echte Manassieten, die doordringen tot wat voor hen is; en 'door de driehonderd mannen die likten zal ik u redden,' is het woord van de Heer aan Gideon; 'en laat al het volk gaan, ieder naar zijn plaats'. Ze lijken echter niet naar huis te worden gestuurd, maar naar hun tenten, omdat ze niet nodig waren voor de strijd die voor hen lag.

(d) De Heer erkent echter de druk van dit alles op Gideons geloof, en stelt nu teder een middel tot bemoediging voor. Dit moesten de vijanden zelf verschaffen. Hij ging met Phurah, zijn dienaar, naar de rand van het kamp en arriveerde net op tijd om een van de mannen een droom aan zijn kameraad te horen uitleggen. De dromer had een ronde koek van gewoon gerstebrood tegen de tent zien staan en deze omver zien werpen; en zijn kameraad interpreteert het als 'het zwaard van Gideon, de zoon van Joas, een man van Israël, in wiens hand God Midian en het hele kamp heeft gegeven'.

‘Brood’ en een ‘zwaard’ lijken zeer tegenstrijdige figuren; en toch zijn ze beide figuren van het woord van God; en gerstebrood - brood van de armste soort - kan in dit geval ofwel spreken over het volgens de inschatting van zijn verachters, of waarschijnlijker over zelfs de eenvoudigste en laagste waarheden ervan. Want wat is er meer nodig dan deze tegen Midian en Amalek; dat wil zeggen, de wereld en de begeerten van het vlees, die hier hun intrede doen in de Gemeente van God?

(3) (a) En nu komen we tot de gerealiseerde verlossing, waarin de hand van de Heer het duidelijkst wordt gezien. De middelen van de overwinning worden zo duidelijk voor ons uitgelegd door de apostel (2 Kor. 4:4-12) dat het nauwelijks mogelijk is om op een dwaalspoor te raken, terwijl het waar is, en niet vreemd, dat het type wordt overstegen door het antitype.

Het licht, het aarden vat, en het schijnen van het licht, zijn voldoende punten van overeenkomst; en hoewel deze in het Nieuwe Testament niet worden bekeken in verband met de nederlaag van de vijanden van de gemeente, maar in de opbouw van de Gemeente zelf, liggen deze dingen niet zo ver uit elkaar dat ze een zeer gemakkelijke en, inderdaad, leerzame vergelijking en verbinding met elkaar verhinderen. Het is onmogelijk om de Gemeente op de juiste manier op te bouwen zonder haar te bevrijden van de overheersing van de wereld: hoe zou Israël kunnen worden opgebouwd te midden van de verwoesting van Midian? En de Gemeente zal, als ze niet wordt opgebouwd, ook niet lang vrij zijn van een vreemd juk. De demonische heersers van deze wereld regeren door duisternis (Ef. 6:12).

De erfenis van de heiligen is in het licht (Kol. 1:12), en hun wapenrusting is ook 'de wapenrusting van het licht' (Rom. 13:12). Maar die wapenrusting is niet iets dat louter geheel van buitenaf is: het is licht dat in het aangezicht van Christus Jezus is, - objectief daar, inderdaad, maar dat in het hart van de gelovige wordt ontvangen, en niet alleen voor persoonlijke vreugde en zegen, maar 'om te schijnen' (2 Kor. 4:6, Gk). 'De heerlijkheid van God die in het aangezicht van Jezus Christus is,' heeft hier in het type niets om het uit te drukken: we zouden het nauwelijks kunnen verwachten; maar er is geen ander licht voor de christen: er zou zelfs geen fakkellicht zijn zonder dit.

Dat het licht in een 'aarden vat' is, is overduidelijk. Deze schat is verankerd in de loutere mensheid met haar duidelijke zwakheid, vatbaar voor lijden en dood. Maar ook dit heeft zijn doel, zegt de apostel: het is 'dat de voortreffelijkheid van de kracht van God mag zijn, en niet van de mens'. Dit is precies de waarheid die het verhaal van de man van macht van de Heer hier benadrukt. En toch heeft het vat, net als de kruiken van de driehonderd, de neiging om het licht te omhullen en te begraven om te voorkomen dat het schijnt. Wat is er dan nodig om het doel van God op deze manier te vervullen?

Hoe duidelijk zien we hier de geestelijke vereiste regeren, dat het vat gebroken moet worden zodat het licht kan schijnen! En zo staat de apostel stil bij de beproevingen van de christen, die altijd het sterven van Jezus in het lichaam met zich meedraagt, zodat ook het leven van Jezus in ons lichaam gemanifesteerd mag worden; Want wij die leven, worden voortdurend aan de dood overgeleverd om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees zou openbaren'. Hier wordt dus gesproken over het licht dat in het leven

schijnt; en dit leven is niet alleen dat van de natuur, maar Christus, ons leven, dat, naarmate de uiterlijke mens meer verteerd wordt, des te schitterender en overtuigender van God wordt.

Als de wereld de gemeente is binnengevallen en Israël verspreid is in holen en grotten, kan dit licht nauwelijks gezien worden. De vertoning ervan zal altijd de verwarring van Midian en zijn ondergang zijn, zoals het moet en zal worden bereikt door de stem van de trompet, ooit zo effectief in de vernietiging van Jericho. Het licht en de trompet - het getuigenis van het Woord en het getuigenis van het leven, dit is het dubbele getuigenis dat waar is en zo effectief, en dat de vernietiging is van de wereldkerk. Oog in oog ermee sterft de louter goddeloze belijdenis, zelfveroordeeld, door haar eigen hand.

(b) Nauwelijks is de overwinning behaald, en de vruchten ervan moeten nog grotendeels worden verzameld, wanneer er tegenstand ontstaat van de kant van Israël zelf. Efraïm wordt nu opgeroepen om deel te nemen aan de strijd, en ze reageren en winnen een beslissende slag, waarbij ze twee prinsen van Midian nemen - Oreb en Zeeb, de 'Raaf' en de 'Wolf,' - en hun hoofden naar Gideon brengen, aan de andere kant van de Jordaan. Er is inderdaad een plaats voor Efraïm in zo'n strijd als deze, hoewel het niet de eerste plaats is. De geestelijke betekenis verlicht opnieuw de geschiedenis; en de namen van de gedode prinsen lijken aan te tonen dat ze alleen de ruwere en lagere vijanden van Israël - of de Gemeente - vertegenwoordigen; inderdaad, volgens het gewone woord, 'prinsen,' en niet 'koningen'.

Maar Efraïm is ook berucht om zijn trots, en het is die allereerste plaats die zij graag zouden willen hebben. Zij twisten heftig met hun bevrijder, omdat zij niet geroepen werden toen hij ten strijde trok

tegen Midian, en worden alleen gestild door Gideons pretentieuze nederigheid, die alles aan God toeschrijft, als in zijn ogen, in feite, Efraïms oogsten meer lijken dan Abiezers oogst.

Vandaar gaat hij verder om minachtende weigering van zelfs noodzakelijk voedsel voor zijn hongerende gezelschap te ontmoeten uit de Israëlitische steden Sukkot en Penuel. Maar hij blijft niet stilstaan bij de vergelding waarmee hij hen bedreigt: 'flauw hoewel ze hen achtervolgen,' ze gaan door.

(c) Over de voltooiing van de bevrijding van Midian kan nog weinig gezegd worden. Veel hangt hier af van de namen, waarvan de betekenis van sommige moeilijk te bepalen is. Zebah betekent 'offer'; Zalmunna blijkbaar 'schaduw [schuilplaats?] achtergehouden'. Karkor, van een wortel 'graven,' drukt diepe, zachte, vlakke grond uit' (Fausset) - wordt over het algemeen gegeven als 'diepe grond'; Jogbehah, 'verheffing,' of, 'het is verheven'; Nobah, 'blaffen'. De spotters van Sukkoth en Penuel krijgen hun dreigende oordeel na Midian.

(4) Gideons carrière, tot nu toe zo stralend en voorspoedig, eindigt helaas toch in een plotselinge en rampzalige mislukking. Welke worm heeft aan de wortel van al deze prachtige ontwikkeling gelegen, dat de ineenstorting zo onmiddellijk na succes zou moeten plaatsvinden? Er moeten toch wel diepe lessen van volkomen wantrouwen in zitten, die we geroepen zijn te leren, lessen die ons, als we ze zo zouden leren, zouden behoeden voor hoeveel pijnlijke ervaringen, net als die van de oudsten van Sukkot, die werden onderwezen als met de doornen en distels van de woestijn, de vrucht van de vloek die door de zonde is gekomen.

Eén test, en wel een zware, weerstaat Gideon met succes. Het volk bood hem aan over hen te regeren en wilde een koningschap in zijn familie onder hen vestigen; maar hij weigerde zo snel als effectief om herhaling van het aanbod te voorkomen: 'Ik zal niet over u regeren,' zegt hij, 'en mijn zoon zal niet over u regeren: De HEERE zal over u regeren'. Hier is het duidelijk dat hij spreekt vanuit de diepte van sterke overtuiging en liefdevolle gehoorzaamheid. En hoewel God Zelf toegeeflijk had gesproken over een koning voor Israël op enig moment in de toekomst, had Gideon te veel van zijn eigen zwakheid, te veel van het volk met wie hij te maken had, en te goed de overvloedige zorg en interesse van de Heer in Israël, om ook maar een moment de gedachte te koesteren dit te verwachten.

Toch lijkt het erop dat hij in dezelfde adem, waarin hij het koningschap verwerpt, zijn hand uitstrekt om het priesterschap te nemen: want niets minder dan dit kan worden bedoeld met het gebruik dat hij maakt van de geschenken die hij nu van hen vraagt, namelijk de ringen van de buit. Ze hadden, zo wordt eraan toegevoegd, gouden ringen, omdat ze Ismaëlieten waren. De identificatie hiervan met de Midianieten is eerder opgemerkt: ze waren Ismaëlieten als mannen van strijd, volgens hun naam niet door afstamming natuurlijk, maar door gewoonte. Als oorlogszuchtige nomaden was het voor hen vanzelfsprekend om veel van hun rijkdom op zich te nemen. Het gebruik van al dit goud laat duidelijk zien dat het een hogepriesterlijke efod is die Gideon maakt, niet omdat hij van plan was om het ambt te betwisten met de hogepriester in Silo; en toch blijkbaar dezelfde rang claimt als hij.

Maar wat zou een man als Gideon tot zo'n koers kunnen brengen? Die visie is zeker juist, die dit in een verkeerde interpretatie van zijn eerdere ervaring ziet. Hij had, zoals we ons herinneren, in Ofra een offer gebracht op bevel van de Heer; en daar stond het altaar dat hij had opgericht nog steeds. Het is eenvoudig dat hij hiervoor zorgde volgens het Mozaïsche ritueel, omdat God hem, naar hij kon oordelen, al tot dit ambt had aangesteld: een plausibele, en toch valse, gevolgtrekking uit een echte ervaring. We hoeven ons niet te verbazen als we horen dat dit een valstrik werd voor Gideon en zijn huis, noch dat heel Israël er met hoererij achteraan ging. We kunnen erin vinden wat de generaties van een latere bedeling maar al te getrouw hebben herhaald, en zo typen hebben geschreven voor onze waarschuwing.

God had maar één hogepriester voor Israël aangesteld, en het gewone priesterschap was beperkt tot dezelfde lijn, de familie van Aäron. De essentie van dit priesterschap was dat zij bemiddelaars waren voor het volk, en door offers een speciale, bijzondere band tussen het volk en God: alleen op deze manier konden zij God naderen.

Voor ons als christenen is dit alles veranderd. In het christendom zijn mensen en priesters één, en daarom is het speciale priesterschap verdwenen. Wij zijn niet langer op afstand, maar dichtbij gebracht: het effectieve offer is eenmaal voor altijd gebracht - zoals op de grote verzoendag, door de Hogepriester alleen, die daarop, zoals Israëls hogepriester een moment deed, het heiligdom is binnengegaan, maar een hemelse, om daar voor ons te pleiten in de tegenwoordigheid van God. Het gescheurde voorhangsel, de getroonde Hogepriester, het universele priesterschap van het volk van God, zijn essentiële kenmerken van de periode waarin wij, door genade, leven.

Maar de Gemeente heeft gefaald en is niet in staat gebleken om voor zichzelf het begrip van deze genade te behouden. Vermengd met en verzonken in de wereld, hebben de schaduwen van het verleden het licht waarin de goedheid van God haar had gebracht, mogen verduisteren. Er is weer afstand gekomen tussen het volk van God en God, de kennis van de doeltreffendheid van het werk van Christus is verduisterd en als gevolg daarvan is het Joodse systeem, in de vermomming van christelijke namen en vormen, vandaag de dag stevig verankerd in het midden van het christendom. Het oude priesterschap van een onderscheidende klasse, op verschillende manieren aangepast, is volledig hersteld en zelfs overdreven in de Roomse en verwante rituele systemen: een inbreuk op Christus' ambt in de richting van wat Gideons falen op een typisch niet mis te verstane manier lijkt te wijzen.

Hem was inderdaad bevolen een altaar voor de HEERE te bouwen en er zelfs een offer op te brengen: en dit plaatste hem werkelijk in een priesterlijke positie. Maar zijn offer lijkt niet het bemiddelende karakter te hebben dat aan het Aäronisch priesterschap was verbonden, maar eerder eucharistisch te zijn, of bedoeld om de aanspraak van de Heer op de aanbidding van Israël te rechtvaardigen in tegenstelling tot Baäl, wiens altaar zojuist was omvergeworpen. Gideons offer lijkt daarom, hoewel in een vorm zoals die door het Aäronisch priesterschap werd aangeboden, werkelijk anders te zijn en in opzet meer in de buurt te komen van het 'offer van lof en dankzegging' van de christelijke mens.

Maar de efod - duidelijk hogepriesterlijk - spreekt heel anders; de hogepriester die duidelijk de vertegenwoordiger van de natie voor

God is; en Israël dat er hoererend naar op zoek ging, geeft aan hoe zij het begrepen. Dat het gemaakt werd met de buit van de overwinning - waarvan het een eeuwige trofee zou blijven - kan laten zien hoe in het christendom, naarmate het geloof afnam en zeldzamer werd, juist de vroomheid van individuen hen op een plaats zette die, van vooraanstaand, officieel en representatief werd. De gewone christenen werden de seculieren, de leken, vielen terug in de oude afstand, en hadden voortdurend groter werk nodig om hen dichterbij te brengen, totdat een officieel priesterschap zich zonder berisping opdrong aan het werk van Christus, en het proces van judaïsering zo compleet werd als in het rooms-katholicisme te zien is.

Wij behoeven ons dan ook niet te verbazen dat dit een valstrik voor Gideon en zijn huis was, en dat er spoedig een Abimelech uit de lendenen van Jerubbaal, de bevrijder, zou voortkomen. Dit moeten wij nu overwegen.

Hoofdstuk 9

2. Abimelech ('mijn hier [was] koning') in zijn naam, brengt ons terug naar de Filistijnen. Het was die van hun koningen, en spreekt, zoals we zagen in Genesis, van die opvolgingsclaim in de wereldkerk, waarvan hij de valsheid zo duidelijk vertegenwoordigt. Zijn opvolging is van iemand die de macht weigerde toen die hem werd aangeboden, en hij maakt het goed door verraad en moord op degenen die hem in de weg stonden. Zijn typische verbinding met de efod van zijn vader is gemakkelijk te zien, en bevestigt de toepassing van de hele geschiedenis hier.

Israël was opnieuw in afgoderij vervallen en had Baäl-Berith tot hun god gemaakt. De woorden betekenen ‘heer van het verbond’, wat eenvoudigweg gelijk kan zijn aan ‘verbondsheer’, en kan verder gaan dan dit. De aanbidding van Baäl was op zijn minst een teken van een verbond met de Kanaänieten, wiens god hij was, en de geschiedenis hier geeft duidelijk bewijs van een verbond met de heidenen. De ‘mannen van Hamor, de vader van Sichem,’ zijn bekend en in achtung onder hen (Richt. 9:28); en het woord voor ‘heren’ (baale), ongebruikelijk in het Hebreeuws, wordt ‘vaak gevonden in het Fenicische dialect’.

Het wordt toegepast, zegt Fausset, ‘op de mannen van Gibeon (Richt. 20:5), en de Kanaänitische burgers van Jericho (Joz. 24:11), en op de mannen van Kehila (1 Sam. 23:11-12). De voortdurende herhaling van dit woord (vs. 2, 6, 7, 18, 20, 23, 24, 25, 26, 39, 46, 47, 51) kan nauwelijks toevallig zijn; het zinspeelt waarschijnlijk op het feit dat de meesten van hen Kanaänieten zijn, en verbindt zich met de Fenicische Baäl-aanbidding van Kanaän’ - Baälieten, als het ware. Op deze manier wordt ook zo vaak op de naam Jerubbaäl gehamerd. Baäl-aanbidding en vermenging met de Kanaänieten worden zeker op hun slechtst gevonden in het verhaal van misdaad en bloedvergieten dat hier volgt.

Afgoderij en de regering van Abimelech zijn op deze manier met elkaar verbonden, zoals in de vervulling van de bedeling. En Sichem, op de plaats waar de wet van de HEERE werd verkondigd, is nu het centrum van afvalligheid.

(1) De bronnen van zijn macht zijn duidelijk dat hij half Kanaäniet, half Israëliet is, aan de ene kant de zoon van Gideon, hoewel aan de

andere kant de zoon van de slavin. Hij is in dit opzicht een andere Ismaël; en met dezelfde typische betekenis die de apostel (Gal. 4) aan de eerste geeft. Hoe duidelijk hebben we dan in hem de Joods-Christelijk-Heidense gruwel die is ontstaan in de schoot van het Christendom om te heersen over het Israël Gods. Natuurlijk moet zijn weg worden voorbereid door de uitroeiing van Jerubbaals ware opvolgers, hoewel een overblijfsel ontsnapt en zich verstopt in Beër, de 'bron', - een goede plaats voor Gods vluchtelingen, - in de persoon van Jotham, die toch in staat is zijn getuigenis tegen de bezetter te laten horen.

Jotham ('De HEERE is volmaakt') draagt in zijn naam het karakter van een ware getuige. De Sichemieten verzamelen zich met schaamteloze stoutmoedigheid bij de steen die door Jozua is opgericht om de broedermoordenaar Abimelech tot koning te maken; en daar doet Jotham vanuit Gerizim een beroep op hen in de fabel van de bomen.

De neiging van het hart van de mens is om een andere koning te maken dan God, om leiders in Zijn plaats te stellen, en zo het gebruik en de zegen te vernietigen waarvoor de olijf, de vijg, de wijnstok, de verschillende gaven van God, worden gegeven. Maar juist zij die werkelijk het meest waardig zijn, zullen zeker weigeren om hun sferen van gelukkige dienst, hun zoetheid en hun vrucht te verlaten om te gaan 'zwaaien over,' - om doelloos in de wind over de bomen te fladderen. Zo komt het koningschap van nature naar de doornstruik, die niets hoeft op te geven, maar die dus niets in zijn gave heeft dan doornen, - zoals, inderdaad, de mannen van Sukkot ermee werden geleerd. Maar erger zou komen dan dit, - het vuur van

Gods toorn, dat, van deze kant en van die kant, zowel koning als volk zou vernietigen.

(2) Naar de Jothams wordt zelden geluisterd; en de mannen van Sichem en Abimelech gaan door tot het einde waarvoor ze gewaarschuwd zijn. Drie jaar verstrijken en de voorspelling wordt vervuld: de mensen van Sichem handelen verraderlijk tegenover Abimelech, en Abimelech voert oorlog tegen Sichem en vernietigt het. Dit alles wordt beschreven met een volheid van details die laat zien dat er veel meer in zit dan de belangen van een kleine Israëlitische stad; toch behandelen de commentatoren het als weinig meer dan dit. We kunnen ook niet verwachten dat er in één keer volledig licht op alles zal worden verkregen.

Maar als we Abimelech nemen als een beknopte beschrijving van de groei en catastrofe van de Roomse macht in het christendom, kunnen we misschien in Gaal, de zoon van Ebed, de ‘afkeer’ zien die voortkomt uit ‘dienstbaarheid’, wat slechts de vertaling is van zijn naam, en die de naties ertoe aanzet hun trouw aan hem die ze als eerste aan de macht hebben gebracht, af te werpen. De afstammelingen van de ‘wilde ezel’ (Hamor) kunnen wel in opstand komen tegen zo’n zwaar juk als waarin ze hun nek hadden gestoken!

Maar het is een andere zaak om eraan te ontsnappen; en Zebul (die eruitziet als Zebulon, maar dan een beetje geknipt), wiens karakter overall dat van sluwheid is, en die Abimelechs officier is om de stad in gehoorzaamheid te houden, kan gemakkelijk de schijnbare heiligheid vertegenwoordigen waarmee een macht als die van Rome zo goed weet hoe ze haar aanspraken moet afdwingen. Kijk maar eens wat beter, en de dubbelzinnigheid begint te verschijnen. Zebul is nauw

verwant aan Izebel, nog duidelijker aan Beëlzebul,⁵ - en is inderdaad identiek met het laatste deel van deze naam, en kan dus werkelijk ‘mest’ zijn, zoals het daar is.

Het is niet de macht die Abimelech maakt die hem ongedaan kan maken. Hij overwint Sichem, alleen om te sterven door de hand van een vrouw in Tebez.⁶ Hier herinnert de molensteen ons aan de omverwerping van Babylon, waar in Openbaring 18:21 het symbool van de profeet uit het Oude Testament wordt overgenomen door de Nieuwe. In deze wordt Babylon zelf afgebeeld door de molensteen, als de harde en genadeloze molen van Gods tarwe. In het verhaal in Richteren is de molensteen de oorzaak van Abimelechs vernietiging; toch zijn deze twee dingen bijna één: het is karakter dat vernietiging van God brengt; en de hand van de vrouw, wat is het anders dan de Gemeente van God wiens kreten tot God zijn opgegaan, en die op deze manier de straf brengt? De molensteen en de hand van de vrouw zijn dus werkelijk complementaire gedachten die de toepassing vervolmaken.

Hoofdstuk 10

3. Tola en Jaïr, die Abimelech volgen, staan in het meest opvallende en betekenisvolle contrast met hem. Er zijn geen oorlogsdaden van hen opgetekend: Israël lijkt de meeste volledige vrede te hebben genoten

-
- 5 De ware lezing, zoals bekend, van Matt. 10:25. Merk op dat Izebel ook deze sinistere dubbelzinnigheid heeft: het kan ‘kuis’ betekenen, haar pretentie, of ‘mesthoop’, de realiteit. En dit is ook een symbool van het Romanisme!
- 6 Voorgesteld door een ander: Thebez, ‘helderheid’, gericht op glorie: in tegenstelling tot een verheerlijkte gemeente, gaat Rome haar ondergang tegemoet.

gedurende de vijfenveertig jaar van hun verenigde rechterschap. Er is absoluut niets opgetekend van Tola, behalve zijn afkomst, de plaats van zijn verblijfplaats en begrafenis, en de tijdsduur waarin hij Israël oordeelde. Over Jaïr persoonlijk wordt nog minder gegeven; maar het feit wordt opgemerkt van zijn dertig zonen die allemaal waardigheid bereikten in Israël. Uit deze weinige en blijkbaar niet erg belangrijke items moeten we alle geestelijke lessen verzamelen die ze kunnen verschaffen.

Dat het een bloeiende periode is voor de natie, is volkomen in overeenstemming met het feit dat er maar weinig geschiedenis is. Het verslag van de mens is grotendeels een van verdriet en misdaden; en mannen wier namen in grote letters over de pagina zijn geschreven, krijgen hun plaats daar meestal door hun eigen zonden of die van anderen. Van deze mannen zijn hun namen hun voldoende getuigenis, kennelijk omdat ze aan hen beantwoorden: ze zijn wat ze beweren te zijn. Van elk wordt gezegd dat 'hij opstond' en van Tola dat hij 'opstond om Israël te redden' - misschien meer door wat hij was dan door wat hij deed; maar de woorden markeren kennelijk een opstandingstijd in Israël; de woorden 'er stond op na Abimelech om Israël te redden' lijken ook op een of andere manier de vorige sectie met het heden te verbinden; op welke manier kunnen we binnenkort leren.

(1) De naam Tola is ons al voorgegaan, als die van het hoofd van een familie in Issachar, tot welke stam de huidige Tola ook behoort. Zijn naam is die van de karmozijnrode 'worm', de coccus van de eik, die het 'scharlaken' of karmozijn opleverde dat in de tabernakel werd gebruikt. De kreet van de tweeëntwintigste psalm, 'Ik ben een

worm, en geen mens', duidt op de zelfgekozen vernedering van het gezegende slachtoffer. De naam Tola hier, als die van de rechter in Israël, toont meteen het meest opvallende contrast met Abimelech.

Het is nederige zelfovergave, niet zelfverheffing, die deze man van Issachar kenmerkt, een stam die ook tot ons spreekt, zoals we hebben gezien, van praktische wandel. Hij is de zoon van Puah, 'uiting', die zelf de zoon is van Dodo, 'zijn geliefde'. Zo komt uit het bewustzijn van goddelijke liefde in de ziel de 'uiting' voort die in het praktische leven zelfovergave aan God wordt. De Shamir op de berg Efraïm, waarin hij woont, hoewel anders dan die welke we eerder hebben gehad, die in Juda was (Joz. 15:48), zou moeten spreken zoals dat doet van onveranderlijkheid; maar niet in God zoals in de stad Judea, maar eerder, zoals haar plaats in Efraïm zou impliceren, van menselijk karakter. Als dat inderdaad dat van Tola was, is het gemakkelijk om de drieëntwintig jaar durende herleving onder zijn rechterschap te begrijpen.

Maar is dit niet een profetische blik op de tijd dat niet alleen Israël, maar de hele wereld de zegen zal kennen van de heerschappij van de onkreukbare rechter, aan wie we in dit beeld niet anders dan herinnerd kunnen worden, en van wie we weten dat Hij die overstijgt? De heerschappij van de doornstruik is alles wat de mens tot nu toe heeft gezien, en het resultaat van zijn keuze van heersers zal niets anders zijn totdat de Abimelechs hun oordeel hebben ontvangen. Dan zal inderdaad de tijd van herleving komen met de aanwezigheid van de Verrezene, eens gekroond met de doorn, en nu met eeuwige glorie. Als Tola een type is, van wie anders kan hij dan een type zijn? Hij die 'gehoorzaamheid heeft geleerd door de dingen die Hij heeft

geleden,' zal toch tot gehoorzaamheid brengen, en zo tot zaligheid in de tijd waarheen wij ons haasten. Wie anders dan Hij kan dit doen?

(2) Jaïr, de Gileadiet, lijkt nu deze getuigenis te bevestigen. Zijn naam, 'verlichter,' mag alleen op een volledige manier worden toegepast op Hem die het Ene Licht van de mensen is. En dat hij de Gileadiet is, kan spreken van de 'hoop van getuigenis' (zie Jozua 13 n) waardoor de begrafenis van Jaïr ons eraan lijkt te herinneren dat hij begraven werd in Camon (de plaats van de opstanding), het graf dat Hem niet kon bevatten.

De dertig zonen op dertig ezelsveulens, met hun dertig steden, is in dit geval ook duidelijk. 'Ze reden,' zegt Cassel, niet alleen als mannen van kwaliteit, - de gebruikelijke uitleg, - maar als leiders, gouverneurs en rechters. Het was speciaal voor zulke personen dat ze de ezel gebruikten als het dier van de vrede. Hun verschijning op dit dier was een uiting van hun roeping - om te verzoenen en te sussen. De zonen van Jaïr oordeelden hun dertig steden'. De eigen binnenkomst van de Heer in Jeruzalem, en Zijn gelijkenis van de ponden (Luk. 19) laten ons heel eenvoudig de toepassing hier zien. Van de havoth Jaïr, of 'Jaïrs levens,' hebben we eerder gesproken (Joz. 13:11, n).

Tola en Jaïr zijn dus de tweevoudige getuigen van Hem aan wie de wanorde van de heerschappij van de mens nog zal wijken, hoewel het nog steeds en werkelijk van de mens zal zijn, het koninkrijk van de Zoon van de mens. Want de Zoon des mensen komt in de wolken des hemels, en voortaan 'zullen zij de hemel geopend zien, en de engelen Gods opstijgen en neerdalen [ter assistentie] van de Zoon des mensen'.

Onderverdeling 5. (Richt. 10:6-12)

Zaaien en oogsten: de invallen van de Ammonieten

Het verhaal van Jefta en zijn opvolgers komt op de vijfde plaats van deze gevangennemingen en bevrijdingen; en waar alles zo sterk de goddelijke regering laat zien die over alles heerst, lijkt het weinig waarschijnlijk dat dit de les zou moeten specialiseren. Toch lijkt het dat echt te doen wanneer - en misschien alleen wanneer - we het geestelijke erbij halen om het letterlijke te interpreteren. Want als Ammon typisch is wat wij ervan hebben aangenomen, dan kunnen we duidelijk zien hoe de Gemeente, in haar afwijking van God, in haar eigen ongeloof het zaad van elke ketterij zaait; of, om strikter bij de illustratie van de Heer te blijven, hoe wanneer mensen slapen de vijand zijn onkruid zaait. Het Woord verwaarloosd en veracht, opent de weg voor elke verdraaiing ervan. En dit is rechtvaardige vergelding.

Maar van begin tot eind in deze onderverdeling lijkt de les vooral te worden benadrukt dat zoals het zaaien, zo ook het oogsten is. Kijk naar de Efraïmieten als bewijs, waar hun eigen hoon volledig op hen wordt teruggeworpen, evenals hun hardheid.

(1) Opnieuw wordt het verhaal herhaald van Israëls vertrek van God, en hun tuchtiging door de hand van degenen achter wiens goden zij waren gegaan. Inderdaad, de goden van elke natie rondom hadden nu hun aanbidding, en alleen de HEERE is van de Zijne beroofd. Hij verkoopt ze daarom opnieuw in de handen van de Filistijnen en de Ammonieten tegelijk. De Ammonitische gesel wordt in het gedeelte dat nu voor ons ligt, besproken; de Filistijnse slavernij wordt pas

verbroken als we het boek Samuël bereiken, hoewel Simson, zoals over hem geprofeteerd, de bevrijding begint (Richt. 13:5).

De Ammonieten beelden, zoals we reden hebben gevonden om te geloven (Deut. 2:19, vlnr), uit wat het onkruid doet in de tweede gelijkenis van Mattheüs dertien, de vrucht van het zaad van Satans zaaien binnen de grenzen van het koninkrijk der hemelen. Het goede zaad is het woord van God, en het product ervan de kinderen van het koninkrijk; maar het woord van God is niet wat Satan zaait, maar een verdorvenheid van de waarheid, en de vrucht hiervan is in dwalers van meerdere vormen.

Deze interpretatie wordt bevestigd wat betreft de Ammonieten door het feit dat we hen niet tevreden vinden met de onderwerping van Israël: ze claimen, op grond van hun eigen recht erop, het land weg te nemen. Van Ammon tot Jabbok, het koninkrijk van Sihon vroeger, nu de erfenis van Ruben en van Gad, beweren ze dat Israël dit alles stevig had beroofd toen ze uit Egypte kwamen; en ze vragen ronduit om het terug te geven. Zo is het duidelijk dat ketterij het zou wegnemen uit het deel van het volk van God. En het is opmerkelijk dat het het land ten oosten van de Jordaan is dat ze openlijk opeisen, hoewel ze dit in feite een uitkijkpunt maken voor hun aanval op de stammen aan de overkant van de rivier.

Wij beschouwen het koninkrijk van Sihon als het domein van de rede, dat door het geloof (Ruben) hersteld en in stand gehouden moet worden. En hier begint doorgaans de dwaling met de aanval. Zelfs in zijn bijgelovige vormen zal het zijn wortel vinden in het rationalisme: het woord van God wordt van zijn gezag verdrongen, zoals we zien in het Romanisme. Vandaar dat we Jefta het Woord zien

citeren tegen de koning van de Ammonieten: veel van wat hij zegt is gewoon een citaat uit het boek Numeri. Het woord van God heeft het geloof inderdaad een veilig recht gegeven op het hele gebied van de rede, welke rationalistische dwaling zich altijd onbekwaam heeft getoond om te behouden, en het al snel verloor aan de Amorieten, de ongelovige ‘praters’ tegen God.

Dit is in feite Jeftha’s pleidooi tegen Ammon, dat ze het zo aan Sihon hadden verloren voordat Israël het in bezit had gekregen, en dat Israël het in feite van Sihon had afgerukt. Geloof is altijd en alleen de meest volledige rede en het woord van God is het enige dat in staat is om het hele veld van de rede tot een vruchtbaar en goed deel te maken. Als we het niet vasthouden, stellen we Juda, Benjamin en Efraïm bloot aan de aanval van de Ammonieten en openen we een weg naar het verlies van alle hemelse zegeningen. ‘Indien Ik u aardse dingen gesproken heb, en gij gelooft niet,’ zegt de Zoon van God Zelf, ‘hoe zult gij geloven, indien Ik u van hemelse dingen spreek?’

Hoe belangrijk is het om hier vandaag de dag op te hameren! De Schrift is overal waar en betrouwbaar, of ze is nergens te vertrouwen. Laten we daar moedig ons standpunt innemen, als we iets willen behouden van wat God ons heeft gegeven. En weg met de ongelovige gedachte dat de Schrift niet bedoeld is om ons wetenschap te leren! Laten we liever zeggen dat ze bedoeld is om te leren wat ze ook leert. Ze is licht, geen duisternis; waarheid, en alleen waarheid; de ziel van de rede; de verlichting van alles wat ze aanraakt.

En hier lijkt de naam van de verlosser het meest betekenisvol te zijn. Jeftha is een woord dat we al eerder hebben gehad: het is de Jiphtah van Jozua 15:43, en de Jiphtah-[el] van Jozua 19:14, 27. Het

betekent 'hij opent,' en in de eerste plaats hebben we het opgevat als van toepassing op Christus die de hemelse plaatsen voor ons opent; in de andere gevallen op Gods opening - El toegevoegd - hetzij van geestelijke waarheid, hetzij van het hart om het te ontvangen.

Hoe eenvoudig laat dit ons de verlosser van de kinderen van Ammon zien, of we het nu op de Schrift toepassen als openende waarheid, of Christus als het onderwerp van de Schrift, en het ware licht overall. Deze dingen zijn praktisch één, en staan in nauw verband met wat we zojuist hebben gezegd. 'De Schrift opent' - is waarheid, is wetenschap, legt Sihons koning in de hand van het geloof. Het zo volhouden is ware bevrijding van Ammonitische ketterij; terwijl zo ons deel van het land beschermd is tegen aanvallen – Juda, Benjamin en Efraïm worden beveiligd tegen elke aanval van deze aard.

Ook Jeftha is een Gileadiet, en dus een Manassiet. Zijn aanstelling als hoofd van Gilead speelt, zoals we zien, een grote rol in de verlossing. Alleen hij die in de waarheid voortgaat, vooruitgang boekt in het verwerven van de goddelijke schat, kan de schat uit het verleden voor de Ammonitische rover bewaren. Maar als Manassiet, laten we niet vergeten, gaat hij ook de dingen binnen die daarbuiten liggen, ook het erfgoed aan de overkant van de Jordaan, en verbindt het met de erfenis aan deze kant. Hij die in de geestelijke werkelijkheid deze dingen bijeen kan houden, is de ware verlosser van de strooptochten van de Ammonitische.

Hoofdstuk 11:30

(4) Wat betreft Jeftha's gelofte, er lijkt haast en mislukking in te zitten, maar zeker niet het menselijke offer dat velen zich hebben

voorgesteld. De meeste recente commentatoren zijn het hierover eens en geloven dat zijn dochter eenvoudigweg aan God was gewijd om een ongehuwd leven te leiden, zoals verzen 37-39 duidelijk lijken te laten zien. Er is geen woord over de dood in haar geval, behalve wat verondersteld wordt te zijn betrokken in het 31^e vers, 'Ik zal het als een brandoffer offeren'.⁷ Maar Jefta's woorden tot de koning van Ammon laten zien dat hij bekend was met de wet; en door de wet was zo'n offer verboden als een gruwel (Lev. 18:21 enz.).

Er kon geen altaar voor gevonden worden; geen priester zou het hebben uitgevoerd; en de twee maanden van rouw op de bergen zouden ruimschoots de tijd hebben gegeven voor het nieuws van het overwogen offer om zich wijd in Israël te verspreiden. Om te veronderstellen dat hij onder de omstandigheden onwetend zou kunnen zijn geweest van de wet, of dat hij, wetende dat hij zo'n passie zou kunnen hebben gehad om de dochter die hij liefhad te offeren, als om in het aangezicht ervan te volharden in het offeren aan de HEERE van een gruwel die Hij haatte, lijkt ongelooflijk genoeg. Alles is tegen het plegen van zo'n misdaad; en het Hebreeuws staat zeker de vertaling toe van of 'in plaats van' en ik zal het offeren'.

'De grote Joodse commentatoren van de Middeleeuwen,' zegt Edersheim, 'hebben, in tegenstelling tot de Talmoed, erop gewezen dat deze twee laatste clausules niet identiek zijn. Er wordt nooit

7 Hetzelfde woord als elders vertaald met 'brandoffer', maar het idee van verbranden wordt niet noodzakelijkerwijs geïmpliceerd. Salomo's 'opgang waarmee hij opging naar het huis van de Heere' (1 Koningen 10:5) is hetzelfde woord: het betekent 'wat opstijgt', en het lijkt goed om hier de onnodige moeilijkheid te vermijden die verbonden is met het gebruik van de algemene Engelse term. (Zie de Notities)

gezegd van een dierlijk brandoffer dat het aan de HEERE zou moeten zijn, - om de eenvoudige reden dat het als een brandoffer zo is. Maar waar mensen aan de HEERE worden geofferd, wordt daar de uitdrukking gebruikt, zoals in het geval van de eerstgeborene onder Israël en van Levi (Num. 3:12-13). Maar in deze gevallen is nooit gesuggereerd dat er daadwerkelijk sprake was van een mensenoffer'. Hij dringt erop aan, net als anderen: 'Als de liefhebbende dochter zich aan de dood had gewijd, is het bijna ongelooflijk dat ze de twee maanden van haar leven die haar waren toevertrouwd, niet met haar gebroken vader had willen doorbrengen, maar in de bergen met haar metgezellen'.

Het woord betekent in het Hebreeuws immers niet echt 'brandoffer', maar gewoon een 'offer dat opstijgt' - alles stijgt op - naar God. En dat maakt een groot verschil. Jeftha beloofde niet dat het offer verbrand zou worden, hoewel dat de manier was waarop een dierlijk offer zou 'opstijgen'. Ik heb daarom de noodzaak gevoeld om dit woord uit de vertaling weg te laten. Het is waarschijnlijk alles wat echt nodig is om de moeilijkheid te vermijden.

Hoe dan ook, de geschiedenis blijft een getuige van en tegen de verschrikkelijke wettigheid van het menselijk hart, die zo de vreugde van zo'n bevrijding kon overschaduwden op het moment dat het werd verleend. Zulke geloften worden nu uitdrukkelijk verboden door onze Heer: 'Gij hebt gehoord, dat tot hen van ouds gezegd is: Gij zult uzelf niet verloochenen, maar gij zult uw eden aan de Heer nakomen; maar Ik zeg u, zweert in het geheel niet'. Gods wil heeft de wil van de mens niet nodig om deze aan te vullen, maar alleen om eraan te gehoorzamen. Om gehoorzaamheid te ondernemen die helemaal

niet nodig is, is alleen jezelf onderwerpen aan slavernij aan je eigen zwakheid.

Zoals echter getest door de gevolgen van zijn gelofte, doorstaat Jefta, hoewel in het hart getroffen, de test en bewijst zijn loyaliteit aan de HEERE, een loyaliteit die volledig gedeeld wordt door zijn edele dochter. Zelfs haar naam staat hier niet op het verslag, maar ze neemt volledig haar plaats in onder de grote historische vrouwen van Israël.

Hoofdstuk 12

(5) We moeten nog spreken over de verontwaardiging van Efraïm en de bestraffing ervan. Het is een heftigere herhaling van hun gedrag jegens Gideon, maar die in dit geval een vreselijke vergelding ontmoet. De trots van Efraïm is typisch een vermaning voor ons, - een die hard nodig is. Hoe gemakkelijk wordt 'vruchtbaarheid' bedorven door de plaag van zelfgenoegzaamheid! - en welke zware berispingen vereist het voor ons, opdat wij verlost mogen worden van datgene wat de veroordeling van de duivel was! (1 Tim. 3:6). Hun spottende woorden over de Gileadieten werden letterlijk waar wat betreft zichzelf toen zij inderdaad 'vluchtelingen van Efraïm werden onder de Manassieten,' die hen helaas niet sparen. Van alle ruzies tussen broeders zijn ze het hevigst. De bitterheid neemt toe naarmate de banden verbroken worden. Burgerlijke onenigheid is spreekwoordelijk het meest onbeschaafd.

2. Heel kort hebben we nu het verslag van Jefta's opvolgers. Zoals de rust gedurende vijftientig jaar na zijn dood ongetwijfeld het resultaat was van zijn overwinning, zo lijken zij ook, in hun namen en verband, de geestelijke gevolgen te vertegenwoordigen.

We hebben hier nauwelijks iets anders dan namen; zodat, als deze betekenisloos zijn, de geschiedenis als geheel weinig anders kan zijn. Elke ontsnapping aan zo'n conclusie - elk licht waar anders alles duisternis moet zijn, kan dan niet anders dan welkom zijn.

(1) Er zijn drie opvolgers, waarvan de eerste twee Zebulonieten zijn; de derde blijkbaar een Efraïmiet. Van Ibzan zelf hebben we alleen het feit dat hij een Bethlehemiet was. Dit Bethlehem is niet dat van Juda, maar het Bethlehem dat in Jozua (19:15) wordt genoemd als behorend tot Zebulon. Natuurlijk heeft het dezelfde betekenis. Er wordt gezegd dat Ibzan 'arbeid' betekent, 'grote arbeid'. Dit komt van het nauw verwante Chaldeeus. Als het rechtstreeks van het Hebreeus komt, dan moeten we kiezen voor 'wit', misschien 'stralend'.

Als we de eerste nemen en bedenken dat Jeftha spreekt over het 'openen' van de waarheid, lijkt 'arbeid' op de 'plaats van brood' als gevolg daarvan bijna en vanzelfsprekend verbonden. Aan de andere kant is 'wit', het algemene symbool van zuiverheid, niet minder natuurlijk; en misschien geschikter op de plaats waar hij hier staat, als eerste in opvolging. Heiliging is door de waarheid, en die voldoening voor de ziel die 'brood' - het 'brood des levens' - aanduidt, is een hoofdelement in heiliging. Dat hij een Zebuloniet is, is volkomen in overeenstemming; en de banden waarvan we horen dat ze hem met anderen verbinden, kunnen heel goed de geestelijke banden impliceren die worden gevormd waar het woord van God in kracht wordt gevoeld en verspreid. Hij is een passende opvolger; dan, van Jeftha.

(2) Elon, de 'eik', komt hierna, wat duidt op kracht als het product van leven en groei. Groei door de waarheid past goed bij de tweede plaats, - Elon is opnieuw een Zebuloniet. Er is niets anders over hem opgetekend dan dat hij tien jaar Israël heeft geoordeeld en in Ajalon werd begraven.

(3) De derde rechter is Abdon, 'dienst', de zoon van Hillel, 'prijzend', een Pirathoniet, of bewoner van 'vrijheid', - gedachten die te coherent en te gemakkelijk te begrijpen zijn in hun verband door elk christelijk hart om uitbreiding of aandringen nodig te hebben. Dat Pirathon in Efraïm is, verbindt vrijheid weer met vruchtbaarheid; en 'op de berg der Amalekieten' kan verwijzen naar een eerdere overwinning op hen, of op zijn minst naar een bezit van het land van hun kant dat niet langer bestond. In het geheel hiervan spreekt de geest van toewijding, en dat is ongetwijfeld de waarheid die hier wordt gepresenteerd.

De vrije dienst die de vrucht van lof is, is opgevolgd door de oude Amalekietische wanorde van 'lusten die strijd voeren in de leden': en dit, met wat ons is voorgelegd in de richteren die Abdon voorafgingen, geeft ons goed de vrucht van zulke overwinningen als die van Jesta typeren, - voor ons de overwinningen van het Woord der waarheid.

Onderafdeling 6. (Richt. 13 - 16)

Simson en de Filistijnen: overwinning, maar geen rust

Het verhaal van Simson, de laatste van de richters in dit boek, is passend een zesde en geen zevende onderverdeling; noch hebben wij een zevende. Het getal, dat weten we heel goed, is veelzeggend

voor het kwaad op zijn hoogtepunt, ook al spreekt het ook over de grens die eraan gesteld is en de overwinning erover: en hiermee correspondeert de geschiedenis in elk detail.

Het is er een van vreemde contrasten en schijnbare tegenstrijdigheden: een waarin de genade en het doel van God, zo duidelijk daarin, zo weinig vervuld lijken in het resultaat; waarin de toewijding van de Nazireeër aan God zo weinig overeenkomst heeft met enige geestelijke toestand dat er, als we ons beperken tot de letter, nauwelijks een sprankje troost lijkt te zijn voor het christelijke hart. Het falen van de mens is duidelijk, ongeacht de omstandigheden waarin hij zich bevindt: hoe groter de voorrechten die hem worden verleend, hoe dieper alleen zijn val is. Simson, op deze manier, - door de kracht van de Heer die hij manifesteert, en zijn verlies daarvan toen hij ontrouw was aan zijn toewijding, - is een les die onmogelijk verkeerd begrepen kan worden wat betreft Israëls toestand, die zelf zo nationaal gescheiden waren van God, en ontrouw aan hun scheiding.

De Gemeente heeft nog opvallender gefaald, aangezien zij geroepen is tot, en gekwalificeerd is voor, een hogere scheiding. Ook al zijn er gedeeltelijke herlevingen geweest, en kunnen er nog zijn, zal er voor haar geen volledig herstel zijn. Haar aardse geschiedenis eindigt, zoals die van dit boek, in Filistijnse gevangenschap die nog steeds grotendeels ononderbroken is.

De reden is duidelijk wat betreft Israël: we lezen over een nieuw vertrek, maar geen terugkeer of geroep tot de HEERE. Hij handelt jegens hen, inderdaad, in goedheid, en voorziet in een bevrijder; maar de bevrijding zelf, nog steeds afhankelijk van hun berouw, kan niet worden bewerkstelligd. Simsons overwinningen brengen hoogstens

een verlichting van hun nood teweeg; en hijzelf faalt op het laatst, en sterft, hoewel hij bij zijn dood meer Filistijnen doodt dan in zijn leven.

We hebben overvloedig gezien waar deze Filistijnen voor staan. Ze zijn het rituele, traditionele element in het christendom, - het jodendom in de gemeente, - de aardse indringing in wat geestelijk en hemels is. We hebben ze gezien als hindernissen op het pad van Abraham en Isaak, en ze teruggevoerd van de Egyptenaren door Casluhim en Capthorim, het verenigde volk dat zich uiteindelijk vestigde aan de buitenste grens van het land waaraan, - Palestina van Filistijn, - hoewel ze nooit maar een fractie bezaten, ze hun naam hebben gegeven. Zo is de wereldkerk de 'katholieke' of universele kerk geworden.

Van Filistijnse slavernij is de bevrijder een Nazireeër; en zo is Samuel, die Simsons werk voltooit, in dit opzicht aan hem gelijk. Want de Nazireeër is het type van de scheiding van de wereld, zoals die bij de ware gemeente hoort, - van de roes van haar vreugden en van haar wettelijke aanspraken, evenals van haar verontreinigingen; en laat deze scheiding verloren gaan, alle kracht is verloren, - de overwinnaar wordt de slaaf, het heldere zicht van de richter wordt slechts blindheid: de geschiedenis van Simson wordt herhaald. Hoe vaak is het in feite herhaald!

1. Bij Simson zien we vanaf het begin de soevereine genade die de verlossing voorbereidt. Zijn geboorte wordt aangekondigd door de engel des Heren, los van enig schijnbaar zoeken van de kant van de mens. Hij is de zoon van een vrouw die van nature onvruchtbaar is; en de voorbereiding voor zijn komst dateert van vóór zijn geboorte.

In dit laatste wordt geïmpliceerd dat er nog steeds voorwaarden zijn waaraan voldaan moet worden om verlossing te verkrijgen.

(1) De voorspelde verlosser is van de familie van Dan. Dan spreekt reeds over de dienst van de heerschappij, zoals we hebben gezien, - een heerschappij die, om gezegend te worden, allereerst over iemands zelf moet zijn. Manoah is een man van Zorah, wat ons herinnert aan de engel van de zonde; terwijl zijn naam, 'rust', niettemin reeds de overwinning erover verkondigt. De overwinning is in onderwerping: 'Neem mijn juk op u, en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen'. Hier is de Danitische geest waaruit de helper ontspringt.

Het is echter aan de vrouw, aan wie de engel het eerst verschijnt, en haar naam hebben we niet. Zij wordt herinnerd aan haar onvruchtbaarheid, opdat Gods genade en kracht des te meer mogen verschijnen. Zij is zelf niets, haar naam is zonder belang, en die van haar man onopgemerkt in de boodschap van de engel: want alles hier is van God. En hiermee in overeenstemming is de speciale nadruk die wordt gelegd op het lange haar van de vrouw van de Nazireeër, voor de man een schande, en de verzaking van zijn glorie als zodanig (1 Kor. 11). O, de zegen die ontstaat wanneer alle glorie aan God wordt gegeven, en de mens zichzelf op natuurlijke wijze erkent alles te hebben verbeurd, opdat genade genade mag zijn !

(2) In overeenstemming met dit alles is het de vrouw die het gemakkelijkst de goddelijke mededeling ontvangt. Manoah, vroom als hij is, voelt zich niet zo zeker van het karakter en de betekenis ervan. Maar hij kijkt naar God en wordt bevestigd door het tweede bezoek van de engel. Dit is nog steeds eerst voor de vrouw, maar

die mag haar man roepen, zodat ook hij van de lippen van de engel kan horen. Maar Manoah herkent nog steeds alleen een menselijke boodschapper, zelfs terwijl hij de boodschap herkent. De engel dringt eenvoudig aan op gehoorzaamheid aan het reeds gegeven woord; en wanneer Manoah hem wil ontvangen, weigert hij van hem als mens te ontvangen, maar vraagt hem een brandoffer aan de HEERE te offeren.

Net als Gideon wordt hij aldus tot priester voor de Heer gemaakt: het ongeloof van de gelovige wordt bestraft doordat hij in nauwere intimiteit wordt gebracht; hij wordt van de mens tot God gekeerd en op een plaats gezet waarin hij, op priesterlijke wijze, God kan naderen. Maar Manoah kan het nog niet begrijpen, en wil de naam van de spreker leren, zodat zij, wanneer zijn woord vervuld is, hem als mens eer kunnen bewijzen. Zo luidt de vraag van de engel, waarom zou hij naar zijn naam vragen? - maar toch toevoegend, wat de vraag wel zou kunnen rechtvaardigen, dat het 'Wonderbaar' was, - een naam die Jesaja ons later geeft als Immanuel's' (Jes. 9:6); en hier worden God en mens inderdaad samengebracht in één Persoon.

Maar Manoah begrijpt het nog niet. Toch brengt hij, gehoorzaam, zijn geit en het spijsoffer dat erbij hoort, het gezegende type van Hem in wie een volmaakte Mens te zijner tijd de Plaatsvervanger voor de mens zou zijn, en offert het op de rots, - geen onwaardig altaar. Dan handelt de engel van de HEERE overeenkomstig Zijn naam, en stijgt op naar de hemel in de altaarvlam. God in Zijn heiligheid is inderdaad datgene wat, terwijl het het offer verteert, het verandert in een zoete geur, waarin het opstijgt naar Hem. Met deze vlam identificeert de engel, als het ware; Zichzelf, en stijgt op naar de hemel. Zo wordt Hij aan Manoah geopenbaard; zo wordt Hij in de waarheid van wat hier

is, bekend gemaakt aan elke gelovige zondaar, en neemt Zijn ware en hemelse plaats in.

De vrouw is het nog steeds die de geest van God binnengaat, hoe dan ook; en haar identificatie met het ware Nazireeër karakter, zoals in het lange haar van de Nazireeër, wordt benadrukt, evenals de verbinding van dit voorbereidende deel met de geschiedenis die volgt. Haar redenering is de eenvoud zelf, en de waarheid ervan een demonstratie. Geloof is inderdaad altijd eenvoudig; ongeloof moeizaam en omslachtig, want het is de inspanning van de menselijke wil tegen God, en kan heel goed arbeid zijn.

3) En nu is de profetie vervuld, en Simson is geboren. De naam wordt op verschillende manieren uitgelegd. Terwijl die van 'zon-achtig' etymologisch het meest eenvoudig zou zijn, en enige ondersteuning zou hebben van de woorden van Deborah's lied (Richt. 5:31), lijkt die van Josephus, 'sterk', eerder te wijzen op de les van zijn verhaal.⁸ Het is het geheim van kracht dat in hem wordt getoond, zowel in zijn overwinningen als in zijn falen en nederlaag; en dus is het verre van waar dat (zoals Cassel denkt) zo'n uitleg zonder historisch motief lijkt te zijn.

Simson groeit op en de Geest van de HEERE begint hem aan te sporen in het kamp van Dan, tussen Zora en Estaol. Het was die van de zeshonderd mannen, wiens geschiedenis ons verderop wordt gegeven

8 Shimshon (LXX. Simson) betekent niet 'zonachtig', 'held van de zon', van shemesh (de zon), maar, zoals Josephus het uitlegt (Ant. v., 8, 4), iskuros, de sterke of gedurfde; van shimshom, van de intensieve vorm shimshem van shamem, in de oorspronkelijke betekenis van 'sterk' of 'gedurfd' zijn, niet 'verwoesten'. (Keil)

(hoofdstuk 18), hoewel de gebeurtenis veel eerder was dan Simsons tijd, en die waren voortgegaan, gedwongen door de nauwe grenzen waarbinnen Amorieten en Filistijnen zich hadden verenigd om hen te verdringen, om voor zichzelf een nieuw Dan in het noorden te stichten.

Zo'n plek zou natuurlijk op de jeugdige geest van Simson inwerken en door de Geest worden gebruikt om hem te inspireren met gretig patriotisme, - iets dat in Israël niet alleen de natuur had om het aan te bevelen. Israël was het volk van God, het goddelijke middel van voorbestemde zegen voor alle families van de aarde, en aan wie de openbaring van God was toevertrouwd. De kampioen van Israël was, door dit feit, en hoewel hij er misschien maar weinig verstand van had, de kampioen van de redding van de wereld.

2. Zoals Keil terecht opmerkt, wordt het verhaal van Simsons daden dat volgt, in twee delen verdeeld door de aankondiging van zijn rechterschap in Israël, dat twintig jaar duurde. Het eerste deel - het huidige gedeelte - geeft duidelijk de heldhaftige daden weer die hem de plaats van erkende autoriteit bezorgen die hij voor die tijd behoudt; terwijl het tweede deel zijn val en ondergang laat zien door ontrouw te zijn aan zijn Nazireeërschap, hoewel hij in zijn dood opnieuw overwinnaar is. Deze afdaling en restauratie, hoewel slechts aan het einde van zijn carrière, markeren het laatste als een waar derde deel.

Het heden, zoals Keil opnieuw aangeeft, 'omvat zes afzonderlijke handelingen, die in tweeën zijn gegroepeerd; namelijk (1 en 2), het doden van de leeuw op weg naar Timnath, en het afslachten van de dertig Filistijnen om te betalen voor de oplossing van zijn raadsel met

de kleren die hij van hen had afgenomen; (3 en 4), zijn wraak op de Filistijnen door hun oogsten te verbranden, omdat zijn vrouw aan een Filistijn was gegeven, en ook door de grote slachting waarmee hij hen strafte voor het verbranden van zijn schoonvader en vrouw; (5 en 6), het verbreken van de koorden waarmee zijn landgenoten hem hadden vastgebonden om hem over te leveren aan de Filistijnen, en het afslachten van duizend Filistijnen met de kaak van een ezel'.

Natuurlijk volgt hieruit niet dat deze zes handelingen voldoende de delen karakteriseren waarmee ze verbonden zijn; terwijl toch op deze eenvoudige manier een numerieke structuur wordt aangetoond. Dit moet, daar kunnen we zeker van zijn, zijn betekenis hebben. Het getal 6 is, zoals we hebben gezien, kenmerkend voor de hele geschiedenis van Simson. En dit getal, opgesplitst in 3×2 , wordt de getuige van het goddelijke te midden van al het menselijk falen en verdriet dat daarmee gepaard gaat.

(1) Het verhaal in dit hele deel is nauw met elkaar verbonden, en alle gebeurtenissen komen voort uit - wat helaas van belang is voor de laatste kwestie hier - Simsons poging om zichzelf te verbinden met het volk van wie hij Israël 'begint te bevrijden'. Het is de alliantie die de aanleiding is voor het conflict: de Filistijn en de Nazireeër kunnen zich niet echt verenigen, en de poging om dat te doen brengt alleen de essentiële onverenigbaarheid naar voren. De Nazireeër staat voor scheiding van de wereld, waarover de dood heerst. De Filistijn laat ons de wereld zien die in de heiligste dingen is gebracht.

De vrouwen staan hier, zoals ze dat doen in het geval van Sarah en Hagar, voor principes door het omarmen waarvan de vrucht wordt gezocht: en helaas, hoe vaak proberen we de wereld te overwinnen

door concessies aan de wereld! - door het aannemen van principes die de hele waarheid van God in gevaar brengen. Timnath spreekt, zoals we eerder hebben gezien, over 'verdeling', wat, als de stad Israëlitisch was, goddelijk zou zijn, - een lot dat ons door God is toegemeten; maar omdat we Filistijn zijn, waar Dagon, 'toename', Zijn plaats heeft ingenomen, hebben we een opvallende bevestiging van wat hier al als de betekenis is aangegeven.

Wanneer we dingen meten aan resultaten, moeten dit natuurlijk tastbare resultaten zijn: die goddelijk verordineerd zijn geneigd te ver weg te zijn, te traag in ontwikkeling, om niet te zeggen te zuiver geestelijk ook, om een actueel onderscheidingsvermogen en een juiste beoordeling toe te laten. Zo kan een Nazireeër in verlangen worden geleid door een onstuimig verlangen naar winsten die snel gerealiseerd kunnen worden, om methoden op te pakken die wereldlijk en vleselijk (Filistijns) zijn, maar die juist daarom direct vrucht dragen.

Hoeveel zielen, in feite, en deze vaak de sterkste en meest serieuze, worden zo verleid tot Timnathitische huwelijken! Hoe goed om hier het 'lange geduld' te herinneren dat de landbouwer nodig heeft om het kostbare graan te oogsten; en die plicht is de onze, resultaten moeten bij God worden achtergelaten, aangezien ze veilig achtergelaten kunnen worden. Een Timnathitische vrouw kan zelfs een Simson 'welgevallig' zijn, en oudere Israëlieten kunnen overgehaald worden, zo niet misleid, tot instemming, zoals Manoah en zijn vrouw; niettemin is zij Filistijns, - het geheel leidt inderdaad rechtstreeks tot de valstrik van de Dagon-aanbedding. Laten zij die helpers willen zijn bij de bevrijding van Israël, hiervoor op hun hoede zijn.

Het is volkomen natuurlijk dat de wijngaarden van Timnath ook leeuwen bevatten. Satan is hier in deze vorm te midden van zijn vele vormen; en de verleiding kan leiden tot de hinderlaag, en dus tot de openlijke aanval. Maar hier moet hij minder gevreesd worden dan elders. De soldaat van Christus wordt gemakkelijker in slaap gesust dan overwonnen in de strijd. De Geest van de HEERE komt onmiddellijk over Simson, en hij ontwaakt tot zijn kracht, en verkrijgt zo een persoonlijke ervaring die later vruchtbaar voor hem zal zijn.

Hij verscheurt de leeuw zonder wapen in zijn hand, en net zo gemakkelijk als men een kind zou verscheuren. Het is de kracht van God, maar gerealiseerd in de levende energie van de mens, ontdaan en kaal van alle andere hulp. Met zulke hulp wordt de machtigste vijand net zo gemakkelijk overwonnen als de zwakste. Het is niet nodig om moeilijkheden te meten, behalve om jezelf ervan te verzekeren dat de grootste tegenstand de grootste triomf betekent; en nogmaals, het is de glorie van het aarden vat dat de uitmuntendheid van de kracht van God zou moeten zijn en niet van ons.

Maar toch, ondanks deze krachtsvertoon, is Simson niet in orde met God; en zijn geschiedenis is in dit opzicht zeer treurig en leerzaam. Hij doodt de openlijke vijand en wordt misleid in de Filistijnse alliantie; en hoevelen zijn er vandaag de dag zoals hij. Mensen kunnen het heldendom citeren en het gebruiken om de schoonzoon van de Timnathiet op stang te jagen: God gebruikt het uiteindelijk om de alliantie te verbreken. Hij brengt de blinde langs een weg die hij niet ziet.

Maar hij komt om de vrouw te nemen die hem bevalt, en een nieuwe ervaring wacht hem op de weg. Een zwerm bijen had zich verzameld

in het zongedroogde karkas van de leeuw. De dood had plaatsgemaakt voor een veelsoortig leven en overvloedige en geordende⁹ activiteiten; en als het product hiervan is er de honing die, met melk, een speciaal karakter gaf aan het land Kanaän. Zo ‘was uit de eter spijs voortgekomen, en uit de sterke zoetheid’. Uit de macht die tegen ons was, ontmoet en onderworpen door de machtigere macht van God, komt altijd zoetheid en verkwikking voor het volk van God: en dit vanwege het leven dat is gekomen op de plaats van de dood, en de orde die is ontstaan uit de greep van verdorvenheid.

En dit is de ware Nazireeërervaring van de transformerende kracht van God, waardoor dat wat tegen ons is, altijd voor ons wordt. Aan het kruis werd dit het meest glorieus gemanifesteerd, waar kracht werd getoond in zwakheid; en in de ergste daad van rebellie die de wereld heeft gezien, kwam genade om te onderwerpen en te heiligen voor God. Zo is het in zekere mate in elke nederlaag van de vijand, waar de Geest van God werkt in de levende energie van de heilige van God - de Nazireeër. Het slagveld wordt een feestzaal; de tafel wordt niet alleen gedekt ‘in de aanwezigheid van onze vijanden,’ maar met datgene wat zij hebben verschaft. Maar dit is de persoonlijke ervaring van geloof, - een geheim dat verborgen is voor iedereen behalve degenen die de ervaring hebben.

En dit leidt tot wat volgt, waarin het fundamentele gebrek aan kameraadschap tussen Nazireeër en Filistijn duidelijk naar voren

9 Een congregatie van bijen genoemd. Gewoonlijk duidt edah de congregatie van Israël aan, zoals gereguleerd door de wet. ... Horapollo informeert ons in zijn werk over hiërogliefen (lib. 1. 62) dat toen de Egyptenaren het idee van een volk van wet wilden uitbeelden, ze dat deden door het beeld van een bij’. - (Cassel)

komt, en de onvermijdelijke strijd begint. Simson gaat verder met het voltooien van zijn huwelijk; geeft een feest, volgens de gewoonte; en ontvangt dertig metgezellen, allemaal Filistijnen, om bij hem te zijn. Hij die een levensverbintenis aangaat met een vrouw van dit volk, kan een bredere verbinding niet weigeren. Onmiddellijk vinden we het raadsel voorgesteld, - iets wat in die dagen algemeen genoeg was, als een test van wijsheid; en dat, moeten we onthouden, zoals in de Schrift niet alleen wat de wereld als zodanig beschouwt, maar wat als zodanig is voor God.

Het raadsel, in zijn geestelijke betekenis, is een ware test hiervan; en het is niet te bedenken dat een Filistijn het kan verklaren. Simson heeft geen dergelijke gedachte: maar als ze dit kunnen, dan zullen ze elk een verandering van kleding hebben: want hij die de geheimen van een leven met God kan doorgronden, moet 'gewoonten' laten veranderen in overeenstemming daarmee. Zij konden er niet doorheen dringen: door oneerlijke praktijken op de Filistijnse vrouw leren zij het, en worden terugbetaald met Filistijnse kleding van Askelon, het 'vuur van schande'. Aldus zijn zij passend gekleed, en met hun eigen schande; en zo begint de noodzakelijke strijd. Het huwelijk wordt verbroken; en Simson gaat op naar het huis van zijn vader.

(2) Het tweede deel van dit verhaal begint nu, waarin Simson de hele tijd openlijk in conflict is met de Filistijnen. In eerste instantie gaat hij inderdaad zijn vrouw bezoeken met een kind, onwetend van wat er is gebeurd, en ontdekt dat ze is gegeven aan degene die als zijn 'vriend' had gehandeld, - de 'vriend van de bruidegom': een gewoonte waar de Doper later een bekende toespeling op maakt (Joh. 3:29).

Zijn woede breekt uit, niet als persoonlijke wraak tegen de Timnathieten, maar tegen de Filistijnen als geheel. Hij vangt driehonderd jakhalzen en voegt ze in paren bij de staarten, met een brandende fakkel tussen de staarten, en laat de doodsbangе dieren los in de korenvelden en olijfgaarden, precies op het moment van de oogst. De verwoesting moet immens zijn geweest; en de schrik van Simson was al zo groot geworden, dat ze, in plaats van wraak te nemen op de Israëlitische vijand, lafhartig wraak namen op hen die zijn woede hadden opgewekt, en de Timnathiet en haar vader met vuur verbrandden. Maar dit doet precies het tegenovergestelde van hem te sussen. Hij slaat hen heup en dij met een grote slachting.

De geestelijke betekenis van dit alles is moeilijker dan in het laatste geval. De jakhals die we elders hebben gezien (Joz., p. 98) is het type van een natuur die zich in de aarde graaft en zich voedt met verderf. Het vuur erachter zou heel goed de verschrikking van goddelijke toorn kunnen voorstellen wanneer het in zulke naturen binnendringt, en niet tot bekering en zegen op hen inwerkt, - louter toorn doet dat nooit, - maar tot waanzin: waarin het verlangen om te ontsnappen zich alleen verspreidt in een algemene verwoesting van wat zij zouden ontvluchten. De toortsen, hoewel hier heel anders gebruikt, herinneren ons aan die in de handen van Gideons mannen, die de vernietiging van de Midianieten bewerkstelligden, en zouden ons deze toorn laten zien als wat wordt verkondigd in het getuigenis van levende mensen. Tijden van wijdverbreide alarmering op deze manier zijn bekend geweest in de geschiedenis van de externe gemeente: panieken die niets anders waren dan een ramp, en de verwachting van een zeker komend onheil.

Iets wat hierop lijkt, lijkt hier te worden overschaduwd, hoewel het moeilijk kan zijn om het in details te volgen; noch kunnen we met enige duidelijkheid spreken over de slachting die volgt. Maar we kunnen opmerken dat Simson in zijn juiste positie van vijandigheid tegenover de macht waaraan Israël gevangen is, nooit wordt verslagen; noch heeft hij op enigerlei wijze bondgenootschappen, of subtiliteit, of menselijke wijsheid nodig. Alleen, en zonder hulp van menselijke arm, is hij altijd overwinnend, omdat hij leunt op almachtige macht. De les van goddelijke toereikendheid is in hem compleet; zelfs zijn vijanden moeten het herkennen. En dit is, in zijn principe, geen uitzondering op de wegen van God. Het is alleen de universele regel, groot geschreven, dat we het des te duidelijker kunnen zien: er een uitzondering op maken is de les verliezen.

(3) De derde fase van deze vreemde geschiedenis is die waarin Simson tot het laagste punt zinkt, als verworpen en gebonden door zijn eigen volk; en dan opstaat, door een wonderbaarlijke overwinning, om heerser te zijn onder hen. De Filistijnen, nu grondig opgeschrikt door de slagen die hij hun heeft toegebracht, vallen Juda binnen met een leger en slaan hun kamp op in Lehi. De plaats is, vooruitlopend, genoemd naar de 'kaak' die hij gebruikt om hen te ontwrichten; en het wordt voor hen een plaats van verpletterende nederlaag.

Maar Juda is volkomen geestloos en terneergeslagen. Bijna even bang voor hun door God gezonden bevrijder als voor het volk waaronder ze in slavernij zijn, dalen ze af, in het aantal van drieduizend, naar de kloof van de rots van Etam, waar hij zich, naar het schijnt, juist uit zo'n gevaar had teruggetrokken om hem te binden en over te leveren aan de hand van de vijand. De zaken zijn zo met hem op het laagste

punt, terwijl aan de andere kant de genade van zijn kant prachtig is. Met het besef van goddelijk gegeven kracht op hem, kan hij het niet gebruiken tegen het volk dat hij geroepen is te bevrijden, maar onderwerpt zich stilletjes aan gebonden te worden om overgeleverd te worden aan de Filistijnen. Het is Juda, de leeuwenstam, die aldus in de laagste vernedering wordt gezien.

Als de Filistijnen triomfantelijk juichen, komt de Geest van de HEERE opnieuw over Simson, en de nieuwe touwen zijn slechts als vlas in het vuur: met één inspanning is hij vrij. Eenmaal vrij, wapent de kaak van een ezel hem voor de strijd; en hiermee doodt hij duizend man. Hij die voor de mond van een levende ezel had gebruikt om de waanzin van een profeet te bestraffen, gebruikt nu de kaak van een dode als wapen om een leger te verslaan. Het lied van bevrijding benadrukt dit: -

‘Met de kaak van een ezel heb ik ezels van hen gemaakt;¹⁰ Met de kaak van een ezel heb ik duizend man geslagen’.

10 Dit lijkt de werkelijke kracht van de zogenaamde paronomasia. Het Hebreeuws, zoals nu gepunctueerd, - ‘billechi hachamor chamor chamorathaim, ‘ - luidt in de kantlijn van onze gebruikelijke versie, ‘een hoop, twee hopen,’ waar de identiteit van woorden volledig verloren gaat. De Septuagint, die ‘chamor chamartim’ leest, vertaalt ezaleipson ezeleipsa autous, ‘ik heb ze vernietigd,’ de Vulgaat volgt dit op met *delevi eos*. Het zou vertaald kunnen worden als ‘met de kaak van de turbulente heb ik ze verontrust,’ wat de ezel zijn ideale karakter geeft, en de verbinding tussen zelfstandig naamwoord en werkwoord behoudt. Het lijkt mij echter dat, gebruikmakend van dit, Simson het werkwoord gebruikt als strikt synoniem met het zelfstandig naamwoord, zoals hierboven. De uitdrukking heeft bij ons het nadeel dat het louter vulgaire grofheid lijkt, wat het niet is.

De ezel is in de Schrift niet de uitdrukking van domheid, zoals bij ons; maar over het algemeen van onhandelbaarheid onder het juk: en zo lijkt het hier. De gemakkelijke overwinning toonde hen opstandig te zijn tegen het juk van de goddelijke soevereiniteit, - waaraan het tenslotte zinloos was weerstand te bieden. De bek van de ezel had de profeet berispt, koppiger dan hijzelf: zijn mond had rebellie geuit, en door de bek van een beest werd bestraft. Hier, waar rebellie openlijker en uitgesprokener was geweest, wordt de kaak van een beest gebruikt om het neer te slaan. Hier is inderdaad een dwaasheid die aan allen openbaar wordt gemaakt.

Hij werpt het instrument van vernietiging uit zijn hand en noemt de plaats de 'Ramath-Lechi' (de Kaak hoogte). De les is het waard om in de naam bewaard te blijven. Maar God, die om zijn arme dienaar geeft, moet hem zijn eigen behoefte aan dezelfde les laten beseffen. De hitte en vermoeidheid van de ontmoeting raken hem met een dodelijke dorst; en hij die anderen de dood had toegebracht, realiseert zich een gevaar waaruit zijn eigen hand hem niet kan verlossen. Hij kan alleen tot de HEERE roepen en Hem smeken om Zijn recente tussenkomst namens hem als argument voor een nieuwe.

Een goed argument is het met de Onveranderlijke, die geen mens is dat Hij berouw zou moeten hebben: ja, 'bij wie geen verandering is, noch schaduw van omkeer'. De les moet ook compleet zijn om een les te zijn; en Hij die Simson zojuist uit de handen van de onbesnedenen heeft bevrijd, kan onmogelijk toestaan dat hij nu in hen valt. God antwoordt daarom door de 'Kneuzingsplaats¹¹ die in Lechi is' te splijten, zodat er water uit stroomt en hij weer tot leven komt.

11 'Holte' in de HSV. Noot vertaler

De gelijkenis met de rotskloof in de woestijn kan ons nauwelijks - en is zeker niet bedoeld - te ontgaan. Het kruis en de gevolgen ervan moeten voor ons voortdurend in herinnering worden gehouden; en de plaats van de kneuzing - machtesh, de 'mortel' - zal de verwijzing hier waarschijnlijk niet minder duidelijk maken. De verbinding met de scène die net voor ons lag, is ook duidelijk: zo duidelijk dat onze gangbare vertaling erover spreekt als de holle plaats' - 'holte' zou het kunnen betekenen - 'die in de kaak was'. Dat dit niet klopt, is het feit dat het 'tot op de dag van vandaag in Lehi' was voldoende getuigenis: maar de verbinding is ook duidelijk.

En de kneusplaats die in Lehi is, herinnert ons zeker aan de nederlaag van de Filistijnen. Toch staat de waterbron in schril contrast. Niet door 'kneuzen', maar door 'gekneusd te worden voor onze ongerechtigheid', bracht de Heer der heerlijkheid levend water voort voor onze doodsbleke zielen; en hier vinden de soldaten van het kruis voortdurend hun vermaning en verkwikking. Hier is ook het geheim van hoe alleen Satan gekneusd wordt, en elke vijand op zijn beurt bezwijkt. Hoe noodzakelijk een les voor Gods Nazireeërs, als ze het geheim van kracht willen kennen en bewaren! Simson is nu klaar voor het rechterschap; en hij oordeelt Israël twintig jaar.

3. We komen nu bij het laatste deel van het verhaal, waarin we een snelle afdaling van Simsons kant naar totale vernietiging zien, voor zover hij dat kan volbrengen. Inderdaad, hoewel hersteld door goddelijke genade, is het alleen door de dood dat hij de banden verbreekt waarmee hij zichzelf heeft gebonden. Zijn leven eindigt in een laatste overwinning, waarin hij omkomt met de Filistijnen, - de band die hij met hen had gesmeed, overwint nog steeds zelfs

zijn herwonnen kracht. Terwijl, van hun kant, zoals het altijd is geweest met de vijanden van het volk van God, de overwinning van de Filistijnen op hem uiteindelijk hun ergste nederlaag wordt.

In dit laatste gedeelte is Gaza, de plaats van hun 'kracht', de getuige van hun dubbele nederlaag. De kracht van God, die alleen van Simson is, meet zich met die van de vijand en overwint, ondanks de dodelijke zwakte die in het vat ervan wordt aangetroffen. Het wordt alleen zo des te meer gemanifesteerd als goddelijk; en in heiligheid ook tegen zonde waar die ook wordt aangetroffen: de lust die de wetteloosheid is van een hart dat van God is afgedwaald, en de trots die Zijn genade zou verdraaien tot een schuilplaats voor zulke losbandigheid.

(1) In het eerste deel van wat we hier hebben, - de goddelijke gave van kracht in Simson, zo ver van te worden herinnerd, wordt op een manier getoond die zo opvallend is dat het op het eerste gezicht het bewijs van de neergang die is begonnen verdoezelt, en die zich zo snel rampzalig duidelijk zal maken. Voor het moment behaalt hij een andere schitterende triomf, zoals zou blijken, in de aanwezigheid van de vijand zelf, geschokt tot volslagen inactiviteit door de verachtelijke durf van de Israëliet. Hij loopt de plaats van kracht binnen en breekt er weer uit, en laat het ontmanteld achter, als een veroverde stad.

Hij draagt de poorten in een richting die duidelijk genoeg wijst naar Israëliisch grondgebied; en laat ze dan vallen, met evenveel belediging, waar ze ze kunnen vinden, - alsof er tenslotte geen behoefte was om ze te beroven van verdedigingen die zo onbeduidend waren als ze waren gebleken. Zelfs de morele achteruitgang die zijn aanwezigheid daar had gedemonstreerd, en die (wat hun heidense manieren ook mochten zijn) zij ongetwijfeld konden waarnemen in een volgeling

van de HEERE, leek geen effect te hebben op het verminderen van die wonderbaarlijke kracht die lang daarvoor schande en ondergang had gebracht in het midden van hun gebroken gelederen. Dit alles was voor hen een waarschuwing waar ze goed aan hadden gedaan om naar te luisteren, maar dat deden ze niet; en de laatste slag kwam onverwachts over hen.

Maar ook voor Simson was er een waarschuwing waar hij niet meer naar luisterde dan zij. Het is waar, God had hem niet aan de gevolgen van zijn trots en lust overgelaten, en de kracht van de Nazireeër had hem niet verlaten. Maar terwijl hij de vijand schitterend had beledigd, had hij hem geen kwaad gedaan; en de kracht die Israël had moeten bevrijden, was in dit geval alleen ingezet om zichzelf te bevrijden. Hij was gedwongen te vluchten, en niet de Filistijnen. Hij had zijn kracht getoond, maar geen waardigheid verworven. Als God tussen hen en hem nog steeds voor hem zou kunnen handelen, hem zou kunnen helpen om 's nachts te ontsnappen, zelfs uit het huis van schande dat hij was binnengegaan, was er dan geen waarschuwing voor hem met betrekking tot die kwellende zonde van hem die dit poortloze Gaza nog tot een stalen val zou kunnen maken om hem vast te houden? Oh, dat hij had gehoord! Oh, dat de mensen hadden gehoord!

Vanaf het begin was de valstrik voor de Nazireeër een Filistijnse alliantie geweest. Toen had hij er openlijk en in zekere zin eervol om gevraagd. Het moest een huwelijk worden. De volwassen man zoekt dit niet meer; maar helaas kan hij zijn lusten niet beteugelen, hoewel ze duidelijk onwettig zijn. Hij kan zich niet langer verdedigen, maar hij kan er wel aan toegeven. Hoe vaak is dit ook vandaag de dag de

put waarin Gods Nazireeër sterke mannen vallen! Principes waarmee openlijke alliantie wordt geweigerd, worden gespeeld en oneervol omarmd, omarmd en naar believen afgeworpen. Toch kan er nog een tijdje kracht worden getoond en daden worden verricht, kan het bolwerk van de vijand worden ontmanteld en kunnen de poorten worden weggevoerd naar een onbepaalde plek, gericht op Hebron. Dit bereiken ze nooit, en we vinden daar ook geen Simson.

(2) Genade die wordt weerstaan verhardt het hart, en Simson, met zijn les helemaal niet geleerd, bevindt zich nu in de vallei van Sorek, 'verstrengeling?' Geen sterke stad is hier om hem vast te houden, - niets dan de armen van een zwakke vrouw, en ze zijn sterker dan de poorten van Gaza. Delila betekent 'uitgeput, zwak'; en het is door dat wat ons zo lijkt dat we vaak overwonnen worden: want in dit opzicht, althans, schrijven we onszelf kracht toe, en vinden het niet.

De blindheid die door zonde wordt veroorzaakt is wonderbaarlijk, en Simson illustreert het hier wonderbaarlijk. Hij zet de ene stap na de andere, nadert en nadert de afgrond waarin hij uiteindelijk roekeloos stort. Elke stap die hij zet, maakt de volgende gemakkelijker. Met elke stap worden zijn ogen vollediger verzegeld. Dan, wanneer zijn ondergang compleet is, is hij zich er niet van bewust totdat de gevolgen hem inhalen. De details zijn hier uitzonderlijk moeilijk te vertalen in geestelijke betekenis, terwijl we er niet minder zeker van hoeven te zijn dat zoiets er overal is. Aan de andere kant hoeft het nauwelijks te moraliseren, waar moraliseren zo gemakkelijk is. Zodanig is de fatale kracht, - de verharding door de bedrieglijkheid van de zonde!

(3) De Filistijnen maken het tot de triomf van hun god dat Simson in hun handen wordt overgeleverd, en daarom is het nodig dat de HEERE Zichzelf openbaart. Ook Simson, verblind, begint duidelijker te zien dan toen de lust van zijn ogen hem in zijn greep hield. Zijn banden bevrijden hem; zijn duisternis verlicht hem. Het is de goedheid van God die Zijn volk zo aan de gevolgen van hun zonden overlaat, zodat de bittere vrucht de boom kan veroordelen; en zij door ervaring, hoe pijnlijk ook, gemeenschap met Hem kunnen vinden. Hoeveel beter is het inderdaad om door Zijn woord door geloof te leren! En dit zou ons voordeel moeten zijn van deze droevige en schandelijke geschiedenissen. Toch, als de kastijdingen van de Vader nodig zijn, is het datgene wat ons niet mag worden ontzegd: ‘Hij tot ons voordeel, opdat wij deelgenoten mogen zijn van Zijn heiligheid’.

De toepassing die sommigen van deze geschiedenis van Simson op de Heer maken, lijkt te partijdig, te veel tegengesproken door andere delen, te weinig in harmonie met het karakter van het boek en met zijn plaats in het boek, om met enige voldoening te worden aanvaard. Gedeeltelijke toepassingen van deze aard zijn gemakkelijk te maken, maar neigen naar verwarring van alle interpretaties en zijn het verwijt van de allegorische, met name. Zelfs al kunnen we er niets beters voor in de plaats stellen, het is onze plicht om ze te verwerpen in het belang van een heldere en consistente uiteenzetting van het woord van God.

Het einde van Simsons geschiedenis is een zeer plechtige; en aan het einde van deze reeks van afbuigingen en herlevingen, komt op een zeer plechtige plaats. We moeten het bewaren voor het biddende onderzoek van het volk van de Heer, en als datgene wat vraagt om

oefening van het hart en om onderzoek van de Schrift. Om hier een voorstelling van het gezegende werk van de Heer te introduceren, lijkt de scherpte te halen van de vermaning die het ons zou moeten overbrengen, als dit tenminste het werkelijke doel hier van de Geest van God zou moeten zijn. Als het simpelweg bedoeld is als een suggestie uit de geschiedenis van de mislukte Nazireeër van de ware en volmaakte Ene die als enige nooit heeft gefaald, dan is dit geen typische interpretatie meer en valt het niet binnen het bestek van deze korte schetsnotities.

Afdeling 3. (Richt. 17 - 21)

Het verderf in het hart manifesteert zich

We zijn nu bij het laatste deel van het boek aangekomen, waarin we de openbaring van de interne toestand van het volk hebben, naar God en naar de mens, - de heldere verlichting van de hele geschiedenis. Hiervoor gaan we daarom terug naar de geschiedenis; want hiervan is het niet het gevolg, maar de oorzaak, en een blijvende oorzaak: want de Danitische afgoderij duurt, zoals ons wordt verteld, de hele periode van het boek door. Niet dat dit op zichzelf meer is dan een voorbeeld van de staat in het algemeen, omdat het alleen zijn betekenis heeft in dit - dat het slechts een voorbeeld is.

Een ander ding manifesteert zich in verband hiermee - de behoefte aan een koning. Mensen zijn inderdaad ver verwijderd van het doen van wat goed is in hun eigen ogen; maar ook dit doen is niet genoeg. Geef de mens een wet, hij kan niet vertrouwd worden wat betreft de interpretatie van de wet. Het is nodig dat er een is die losstaat van de invloed van privé-doeleinden en motieven, om voor hem te interpreteren, evenals met voldoende macht om de interpretatie af te dwingen.

Dit laat ons zien hoe het boek Richteren de weg bereidt voor die van Koningen; hoewel het in deze ook al snel duidelijk wordt dat van alle die volgen, de beste slechts de schaduwen zijn van de ware Koning, op wie de hele schepping wacht. Zo wordt de geschiedenis

profetie, en Messiaans: want het verlangen geboren uit de Geest moet zijn vervulling hebben, en het 'Verlangen van alle volken' moet komen. Het Oude Testament is slechts een onvoltooide en gebroken uiting los van het Nieuwe, - een getuige van zijn eigen volkomen onvruchtbaarheid.

Maar hoewel Christus gekomen is, leven we nog steeds typisch in de dagen van Richteren, zoals we hebben gezien, en het gebrek aan een koning is nu niet minder duidelijk dan toen. Zelfs het christendom heeft geen perfectie los van de persoonlijke aanwezigheid van Hem die het voor ons noodzakelijk heeft gemaakt. Als het licht is opgehelderd - hoeveel! - sinds die dagen van het Oude Testament, zijn ook de schaduwen donkerder geworden. Ook wij, die de eerstelingen van de Geest hebben, zuchten in onszelf, wachtend op de manifestatie van de kracht die naar voren zal worden gebracht wanneer Hij die komen zal, zal komen en onze lichamen zal veranderen naar de gelijkenis van Zijn glorieuze lichaam, en de hele wereld in Zijn almachtige nieuw-scheppende handen zal nemen. 'Amen! Kom toch, Heer Jezus!'

Onderverdeling 1. (Richt. 17 - 18)

Godwaarts: wilsaanbidding in de typische 'richter' (Dan).

De getuige van de toestand van de mens is hier, zoals gewoonlijk, een dubbele; en aangezien de tweede tafel van de wet gebaseerd is op de eerste, moeten we met de eerste beginnen. De afgoderij in Dan gaat in morele volgorde, waarschijnlijk ook historisch, vooraf aan de Benjaminitische oorlog, hoewel de laatste vroeg was, want Pinehas,

de zoon van Eleazar, was toen hogepriester. Aan de andere kant wordt de inname van Laïs of Leshem door de Daniëten gegeven in het boek Jozua (19:47). Het is daarom volkomen duidelijk dat we aldus een nieuw begin hebben, des te betekenisvoller als we terugkijken vanaf het einde, aangezien God op een dag opnieuw de dingen zal eisen die voorbij zijn.

(1) De afgoderij in Dan is niet oorspronkelijk bij hen, maar de transplantatie van een zonde die begon in het huis van een man, die, zoals het lijkt, in Israël niet prominent aanwezig was. Melaatsheid zal zich verspreiden, in welk lichaamsdeel het ook begint; en niemand mag zichzelf te klein of te gemeen vinden om een verspreider te worden van een ziekte die een natie kan infecteren. Er is bovendien in zonde een kracht van echte en snelle evolutie, een veranderlijkheid van soorten, zodanig dat het zeker is dat uit één hebzuchtige daad in Eden alle talloze vormen van slechtheid waarmee de wereld vandaag de dag is gevuld, zijn voortgekomen.

Teruggevoerd naar zijn oorsprong, zoals de Geest van God het voor ons voordeel zou willen terugvoeren, hebben we eerst de diefstal van elfhonderd zilverstukken van een man van zijn moeder, die hij, verschrikt door haar vloeken, maar zonder enig berouw jegens God, herstelt. Blijkbaar op de impuls van het moment, al snel betreurd, wijdt ze het aan de HEERE voor een doel dat absoluut door Hem verboden is, waaraan ze uiteindelijk minder dan een vijfde deel toepast. Het is de oude zonde van de woestijn die zij herhaalt, een stichtster die er een gesneden en gegoten beeld van maakte, en ze draagt ze plechtig over uit haar handen als haar zoon aan de HEERE,

zonder er twijfel over te laten bestaan dat dit voor Hem aanvaardbaar is.

Zo doet ze wat goed is in haar eigen ogen, klaarblijkelijk; hoewel er van enige beweging van haar hart naar God geen spoor te bekennen is. Om zijn eigen god te maken en te hebben is overal het natuurlijke verlangen van het menselijk hart om van Hem weg te zijn. We hoeven niet zoveel zilver te gebruiken als de vrouw hier deed om er een te maken. We zijn misschien minder onwetend of onverschilliger, mogelijk beide; maar wilsaanbidding is overal in wezen van hetzelfde patroon. Daarom is het geval dat voor ons ligt zo leerzaam voor ons.

Moraal en religie worden door bijgeloof gescheiden. De bandiet heeft zijn kruisbeeld en zijn rozenkrans, en is nog steeds een bandiet. ‘Nergens wordt de Maagd vuriger aanbeden dan in de gevangnissen [van Italië] door de misdadigers en camorristi. De eerste eis die aan een nieuwkomer wordt gesteld, direct bij zijn binnenkomst in de cellen, is om een penning om olie te leveren voor de lamp van de Maagd’. Dit was de stijl van devotie van de moeder van Micha, en de stroom zal niet hoger stijgen dan zijn bron. De man neemt de religie van zijn moeder over, en de verandering wordt aangegeven door het afknippen van zijn naam, die van Micajehu (‘wie is als de HEERE?’) eenvoudigweg Micha wordt, wat waarschijnlijk betekent ‘wie is slechtzienend?’

Hij is dof van zicht en houdt zich de hele tijd scherp bezig met zijn eigen belang, want wat is er nuttiger dan een god van eigen makelij en in eigen bezit? En dit alles speelt zich niet af in een afgelegen hoekje van zelfs het kleine Israëlitische land, maar op de berg Efraïm, vlak bij Silo, waar de ark van God stond. Precies zo werd het gouden

kalf gemaakt onder de schaduw van de berg Sinaï: want de afstand tot God kan niet worden gemeten met breedtegraad en lengtegraad; heidendom is niet de zucht van een hart dat zegt: 'O, wist ik maar waar ik Hem kon vinden!' Nee; het was 'toen zij God kenden, verheerlijkten zij Hem niet als God, noch waren zij dankbaar, maar werden ijdel in hun verbeeldingen, en hun dwaze hart werd verduisterd,' - wat precies de transformatie is van een Micajehu in Micha.

De berg Efraïm is de plaats waar Micha woont, zoals het ook de thuisbasis is van de Leviet in het verhaal dat hierop volgt. Het is in het praktische leven dat ziekten van dit soort uitbreken. We hebben de trots van Efraïm zich al zien ontwikkelen in relatie tot Gideon en Jeftha. Daarna zijn de rivaliserende koninkrijken een blijvender gedenkteken ervan, en Jerobeams kalveraanbedding is dicht bij de grens ervan gevestigd. Zelfs ware vruchtbaarheid kent zijn gevaar in deze richting, en trots en afgoderij liggen nooit ver uit elkaar. We kennen de vormen van Micha's afgoden niet: ongetwijfeld wordt dit vaag gelaten, als onbelangrijk: wat maakt het uit wat God in het hart verdringt? - het kwaad is alleen dat Hij wordt verdrongen.

(2) Toch is er ontwikkeling: het ding is een levende kiem die groeit. Micha met zijn goden moet zijn huis van goden hebben. Dan moet hij zijn efod en zijn priester hebben, en zijn goden zelf moeten worden aangevuld met de terafim. Dit alles was nog steeds 'juist' in Micha's ogen. Wanneer wij ons zo aan de leiding van onze eigen geest toevertrouwen, kan een heel systeem gemakkelijk worden uitgewerkt; hoe verder we vorderen, hoe vollediger we op het verkeerde pad raken. Hoe voorzichtig moeten we zijn met betrekking tot het begin!

De kwestie van het priesterschap verontrust hem. Hij wijdt eerst een van zijn zonen tot zijn priester, maar hij is er onrustig over: een herinnering aan de wet zal hem geen vrede gunnen. Vreemd dat we niets vinden dat wijst op enige gewetensnood over zijn rivaliserende tabernakel, of zelfs over zijn gesneden en gegoten goden! En we vinden deze vreemde afwijking vaak onder mensen. Het geweten kan levend en gevoelig zijn op bepaalde punten, terwijl het op andere punten dood of verlamd lijkt.

En het is vaak het kleine waar het gevoelig voor is, terwijl het op het grotere geen antwoord geeft. Dit is ook niet beperkt tot ongelovigen, maar hetzelfde wordt gevonden onder degenen die werkelijk van de Heer zijn. In dit geval is het echter, net als bij Micha, over het algemeen het geval dat de ontwaakte ziel gemakkelijk weer tot rust wordt gebracht, en met een halve waarheid die slechts de verdraaiing van de waarheid is. Een Leviet wordt zijn priester: en nu straalt hij van voldoening en weet hij zeker dat de HEERE hem goed zal doen!

De Leviet zelf is een ander teken des tijds. Hij is van de Levieten van Juda, is een tijdje in Bethlehem-Juda geweest en is weer weggezworven om een andere tijdelijke rustplaats te vinden. Hij is de rusteloze voet van een vreemdeling waar hij een erfenis had kunnen claimen, en hij is klaar om een huis te vinden waar hij een vreemdeling had moeten zijn. Er is weinig verzoeking bij hem: zijn levensonderhoud, een pak kleren, een salaris, heeft bij velen in alle tijden van de wereld de overhand gehad, en de Leviet verruilt zijn bediening voor het priesterschap in het huis van Micha, waar de afgoderij van de plaats is geheiligd met de naam van de HEERE.

Dit alles is eenvoudig genoeg om te lezen door degenen die erom geven, en het christendom heeft elk detail van deze transformatie tentoongesteld, - helaas niet, zoals het lijkt, een lang proces: een gefabriceerd priesterschap voor gefabriceerde goden, allemaal bedekt met een mooie naam van orthodoxie, en mannen die met grote voldoening doen wat goed is in hun eigen ogen!

(2) En het kwaad houdt hier niet op. We moeten nu zien hoe de persoonlijke zonde een publieke zonde wordt, en zich wortelt in een stam van Israël. De stam Dan hebben we al lang geleden gezien als verbonden in Jacobs profetie met afvalligheid. Dan is de typische rechter, en hier begint het falen, en is zo rampzalig. Met Simsons falen eindigt het boek; maar hier zien we de Daniëten, van het begin af aan en doorgaand, een mislukking. Geen enkele stam faalt zo opvallend om zijn erfenis te grijpen; en dit is de enige manier waarop we kunnen begrijpen dat hun lot niet aan hen was toegefallen.

Ze hadden de Filistijnen de steden aan de zee kust laten heroveren, en de Amoriëten hadden hen gedwongen de bergen in te gaan. Dit verlies van wat van ons is, en van wat van ons zou moeten worden, is vaak de reden van veel rusteloze activiteit onder het volk van God, en van veel dat op succes lijkt in andere richtingen. Hun geschiedenis, voor zover het hun oorspronkelijke bezit betreft, klampt zich vast aan Zorah en Eshtaol, belangrijke namen wanneer ze werden afgesneden van de rest die God hun had toegewezen. Ze worden hier gedwongen door hun eigen luiheid of lafheid om elders een erfenis te zoeken; en waren toen net zo gewelddadig en roofzuchtig als ze daarvoor lui waren. De menselijke natuur in de gevallen mens toont zich vaak in dit soort extremen.

Vanuit Zora en Estaol sturen ze spionnen om het land te doorzoeken. Als we Gods keuze voor ons weigeren, moeten we het natuurlijk zelf uitzoeken. Dit wordt een valstrik voor hen door middel van Micha's beelden: het pad dat niet bij God is, wordt altijd blootgesteld aan Satans hinderlagen.

Micha vindt zijn oordeel ook door de Leviet die het middel tot zegen voor hem van de HEERE zou zijn. De rondtrekkende Leviet was bekend bij deze rondtrekkende Daniëten, en zij vernemen van hem alles over zijn huidige bezigheid. Hij schaamt zich niet om over zijn ingehuurd priesterschap te spreken, en zij volkomen bereid zijn het orakel te raadplegen. Zij krijgen het gebruikelijke dubbelzinnige antwoord, dat zij interpreteren naar hun eigen verlangens: maar het einde hiervan is nog niet.

Dus de vijf mannen komen naar Laïs, en vinden hier de kans die ze zoeken. De Kanaänieten leven rustig en veilig, in wetteloze zelfgenoegzaamheid, wat hen rijp laat zien voor het oordeel van God. Ze zijn duidelijk een gemakkelijke prooi; en ze keren terug met het goede nieuws naar hun verwachtingsvolle broeders. Gods goede nieuws, dat willen ze hebben; want we zien met scherpe ogen de zonden van anderen, en spreken Gods oordelen gemakkelijk genoeg uit. Eigenbelang en zelfvleierij zijn krachtig in het verwekken van een soort religie; en de spionnen praten vroom en vurig tegen hun broeders. Al snel is er een klein leger verzameld in Kirjath-jearim, de bosstad, wat zijn geschikte karakter geeft aan het 'Kamp van Dan'.

(2) De zeshonderd volgen de weg die de verspieters hebben genomen en komen bij het huis van Micha; en hier manifesteert de vereniging van bijgeloof met immoraliteit zich opnieuw op een verrassende

manier. De verspieters herinneren zich hun bezoek aan de Leviet, en de gelegenheid om de beelden voor zichzelf te bemachtigen lijkt hun allen te gunstig om voorbij te laten gaan. Goden zo hulpeloos en zo weldadig, wier deugd zij misschien dachten al bewezen te hebben, - want in afgoderij is het ijdel om een werkzaamheid te ontkennen die aan het beeld wordt toegeschreven, en dus de superioriteit van dit beeld boven die Madonna, hoewel ze als voorstellingen allemaal hetzelfde zijn. Maar blindheid is hier absoluut: 'zij die ze maken, zijn aan hen gelijk,' zegt het geïnspireerde Woord; 'zo is ieder die op hen vertrouwt'.

De huurlingpriester toont zich slechts een huurling. Een groter persoonlijk voordeel voor hemzelf weegt meteen op tegen alle verplichtingen aan zijn werkgever, en hij is 'blij' met de roof waar hij voordeel uit zal halen. Voor de Daniëten, net als voor andere priesters vandaag de dag, is het niet nodig om respect te hebben voor de man die vanwege zijn ambt geacht wordt het oor van God te hebben. Nogmaals, moraliteit is gescheiden van religie, en Hij wordt niet verheerlijkt maar onteerd in hen die Hem naderen.

Er is hier zeker weinig commentaar nodig. De winnaars hebben verloren; de verliezer, als hij het weet, heeft gewonnen. De Daniëten vertrekken met hun buit in vrede.

(3) Het derde deel laat ons, kort, het einde van dit trieste verhaal zien. De verrassing van Laïs is compleet; en de Kanaänieten, eerder door God verdoemd, worden afgesneden. Laïs wordt Dan. Maar daar wordt het afgodische systeem dat door Micha is begonnen, gevestigd en blijft bestaan tot de gevangenschap van het land; dat wil zeggen, zoals ons wordt verteld, zolang het huis van God in Silo bleef. Toen

de ark in gevangenschap ging onder de Filistijnen, kwam er een einde aan het heiligdom in Silo (Ps. 78:60-61); en met de reformatie onder Samuël werd de afgoderij onder Dan ongetwijfeld weggevaagd.

Maar nu hebben we een van de treurigste bewijzen onthuld van de neergang in Israël die al had plaatsgevonden. De naam van de Levitische priester is Jonathan ('De HEERE heeft gegeven'), de zoon van Gersom, de zoon van Mozes: nauwelijks de kleinzoon, maar zeker een afstammeling niet ver verwijderd van de grote wetgever. Hierover en niet Manasse, als de ware lezing, bestaat geen twijfel. Alleen respect voor zo'n geëerde naam die van Mozes veroorzaakte de verandering, - de 'n' alleen was nodig om deze ook boven het woord te laten hangen, in plaats van erin te schrijven. 'De betekenis van de verklaring', zoals Cassel opmerkt, ligt in het contrast tussen afstammeling en voorvader'. Zo vroeg en ernstig was de degeneratie van het volk.

Onderverdeling 2. (Richt. 19 - 21)

Breuk tussen mens en mens: de Benjaminitische oorlog

We komen nu tot de zonden tegen de tweede tafel van de wet. De breuk met God verbreekt alle schakels in één keer, en het hele raamwerk van de maatschappij toont zich klaar om in stukken te vallen. Het verhaal hier is walgelijk; en als het ons zo gedetailleerd wordt gegeven, moet er van onze kant een overeenkomstige behoefte zijn. Het volgt niet dat het evenredig materiaal zal leveren voor zulke aantekeningen als deze, aangezien de les zo strikt moreel is en zo weinig een tolk nodig heeft. Maar wat een wereld is dit, waarin zulke

taferelen kunnen zijn! Wat we nodig hebben, is ze tot hun wortel te traceren, en de schok die ze veroorzaken ons dicht bij die vaderlijke armen te laten houden, die, ons allen omringend, ons alleen stevig aan elkaar kunnen vasthouden.

We horen nogmaals over de berg Efraïm en Bethlehem-Juda: het beeld van een Leviet is opnieuw prominent, en niet met eer; maar de plaats van Laïs wordt nu ingenomen door Gibeā, en de stam die ermee in schande verbonden is, is niet Dan maar Benjamin. Maar heel Israēl is hier, op de een of andere manier, bij betrokken; en de schaduw die op het volk is achtergelaten, is donker en verschrikkelijk.

1. We hebben eerst het verslag van de vreselijke daad in Gibeā. De Leviet en zijn bijvrouw zijn duidelijk bedoeld om ons de algemene laksheid over te brengen. De vrouw is nauwelijks lichter dan de man. De vijf dagen van eten en drinken in Bethlehem hebben hun morele betekenis: dan het vertrek, toen het te laat was; de mededeling van Jeruzalem als een Jebusitische stad, die twee keer blijkbaar uit de handen van de Israēlieten was gered, en Judeeërs en Benjaminieten die uit hun gedeeltelijke greep erop waren verdreven. Het is nu een stad van de vreemdeling; maar niet vreemder dan Gibeā van Benjamin, met zijn onheilspellende gebrek aan algemene gastvrijheid. Degene die hen uiteindelijk ontvangt, is een Efraïmiet; en misschien geraakt door de herkenning van iemand uit zijn eigen omgeving.

Zijn Levitische karakter lijkt niet in de geest van de reiziger te zijn,¹² hoewel hij bang is, en terecht, voor de Kanaänitische stad.

Dan volgt de verschrikkelijke uitbarsting, die hem doet beseffen dat de Israëlische stad net zo slecht is als elke Kanaänitische. Het is een herhaling van de Sodomitische verontwaardiging, maar dan zonder de engel-bewaker die de zaken daar verzekerde. De oude man, hun gastheer, herhaalt Lots aanbod. De Leviet, voor zijn eigen veiligheid, laat zijn concubine achter aan de krankzinnige woede van de menigte. De ochtend vindt haar dood, met haar handen uitgestrekt, smekend en tevergeefs, over de geschonden drempel.

Dan komt de roep om het oordeel, - zelf bruut, en effectief in zijn brutaliteit. Het dubbel onteerd lichaam doet zijn eigen afschuwelijke oproep, en heel Israël wordt opgeroepen om zijn antwoord te geven.

2. En niet tevergeefs is de oproep. Israël verzamelt zich, door hun vertegenwoordigers, van Dan tot Berseba, behalve de betrokken stam, en de Leviet in Mizpa vertelt het vreselijke verhaal, - uiteraard terughoudend, maar wat betreft zijn eigen aandeel erin. Het volk reageert met snelle vastberadenheid, en alle mannen van Israël worden verzameld tegen de stad, verenigd als één man.

Maar Benjamin weigert het beroep op hen en verzamelt zich met een sombere vastberadenheid ter verdediging van Gibeon. Ze zijn ervaren

12 Behalve bij Keil en Cassel vertalen we vers 18, 'Ik wandel in het huis van de Heere', dat wil zeggen, 'mijn wandel in het leven' staat er. Maar weinigen accepteren dit echter, en de uitdrukking lijkt vreemd. Aan de andere kant lijkt de vermelding van het huis van de Heere in het geheel ook vreemd, aangezien hij gewoon naar huis ging. Als hij echter over zijn roeping spreekt, lijkt het slechts een gekwetste waardigheid.

krijgers en lijken erop te bouwen, hoewel het maar een vijftiende deel is van de gezamenlijke strijdkrachten die zich verzetten. Israël heeft ook het huis van God; en het is geen moment twijfelachtig aan welke kant Hij zal staan. Hoe angstaanjagend moet dan de toestand zijn van hen die zich zo in de vijandige gelederen kunnen werpen!

Het verenigde volk verzuimt daarentegen niet het goddelijke woord te raadplegen. Zij vragen zich af wie de aanval op Benjamin zal leiden en krijgen als antwoord: 'Juda zal de eerste zijn'. Maar geschikt zijn om door God gebruikt te worden om met het kwaad om te gaan, houdt veel meer in dan bereid zijn om Zijn instrument te zijn. Ze zijn te bereidwillig, zoals we in het resultaat zien. Hun toorn is te prompt, te onverbiddelijk. Hun wraak is roekeloze haast, en niet het plechtige onderscheid van het goddelijke oordeel.

Zij herinneren zich hun eigen zonden niet, brengen geen zondeoffer aan God, geen tranen van berouw. Zij bouwen op hun aantallen; ongetwijfeld ook op de rechtvaardigheid van hun zaak, maar in eigengerechtigheid en zonder zelfverdenking. Zo gaan zij op om te slaan, en zij worden zwaar en rampzalig getroffen. Benjamin, de boosdoener, is geheel overwinnaar.

Dan gaan zij inderdaad op en wenen voor de HEERE, en schijnen zich te herinneren dat Benjamin hun 'broeder' is, en vragen, zullen zij nog meer tegen hem optrekken? Hun wordt eenvoudig geantwoord: 'Ga op'; en wanneer zij gaan, worden zij bijna even zwaar getroffen als voorheen. Hun verliezen in deze twee ontmoetingen overtreffen verre het gehele aantal mannen van Benjamin, - overtreffen hen opnieuw met de helft.

Wat een les over het overhaaste en zelfrechtvaardige oordeel over werkelijke ongerechtigheid! Toch was het woord van de HEERE niettemin: 'Ga op'; en zo'n oordeel erover is vandaag de dag even dwingend noodzakelijk. Maar het moet een oordeel zijn rondom, - zelfoordeel vóór alle andere. En nu komen ze nogmaals voor God, en wenen, en offeren ten slotte brandoffers en vredeoffers, vasten die dag tot de avond: en ze worden door God gehoord, en verkrijgen de verzekering dat Benjamin morgen in hun hand zal worden overgegeven.

Als we de connectie van Bethel met het leven van Jacob in gedachten houden, en de tuchtiging waaraan hij zich moet onderwerpen - dat het hier is waar de ark van God op dit moment is, en niet in Silo, de plaats van 'vrede', - moet dat zeker betekenisvol zijn. En nu zien we van de kant van Israël een wantrouwen in zichzelf dat ze eerder niet hadden. De list van Ai wordt herhaald, en met een soortgelijk resultaat; want Benjamin, opgetogen over hun eerdere overwinningen, valt gemakkelijk in de val en wordt pas wakker, te laat, als ze Gibea in vlammen ten hemel zien opgaan.

Vernietiging valt overweldigend op hen: slechts zeshonderd mannen ontsnappen naar de klif van Rimmon. De rest - met vrouwen en kinderen, alles in hun steden wordt door de genadeloze scherpte van het zwaard verslonden. Voor één vreselijke misdaad van Gibea betalen duizenden onschuldige levens. Maar de staat, overal, die we zien, is angstaanjagend. Al die tijd blijft de belediging van God in Dan onopgemerkt: een web van heidense steden wordt verstrikt in de gruwelen van Baäl en Astarte-aanbidding, terwijl een willekeurig

oordeel bijna één stam in Israël uitroeit. De feiten behoeven hier slechts het kortste commentaar.

3. Eindelijk, wanneer het zwaard zijn roekeloze werk heeft gedaan, en een paar honderd jonge mannen, beroofd van alles wat ze dierbaar was in het leven, alleen overblijven, ontwaakt het volk om het resultaat van hun eigen handwerk te beseffen; en om, als aan een ondoorgrondelijke Voorzienigheid, te vragen waarom dit was gebeurd. En nu vinden ze zichzelf gebonden door hun eigen vroegere daden, waarin ze opzettelijk de uitroeiing van een stam lijken te hebben overwogen, die ze bijna hadden volbracht, en waarvan ze heel bereid zijn de schuld op God te schuiven. Ze hadden zichzelf, onder een vloek, verplicht om geen vrouw te geven aan een Benjaminit. En nu, in plaats van dit in boetvaardig verdriet voor God te brengen, en te proberen bevrijd te worden van hun dwaasheid, nemen ze de zaak nogmaals in hun wrede handen.

De inwoners van Jabes-Gilead hadden Israël geen hulp gestuurd in de oorlog; en dit, met nog een van hun wanhopige eden, hadden ze een misdaad veroordeeld die de dood verdiende. Eén eed wordt het middel om een andere te ontwijken; en ze sturen een expeditie tegen de ongelukkige stad om het verbod van totale vernietiging op te leggen, alleen met een uitzondering waar ze niet het recht hadden die te maken, maar die hun massale en meedogenloze slachting veroordeelde - vierhonderd jonge maagden als vrouwen voor Benjamin.

Maar dit is niet genoeg, en zij moeten een ander middel hebben. Als nauwgezette eedbewaarders, die hun dochters niet mogen afstaan, vinden zij het volkomen juist dat de Benjaminiten hen stelen; en

stellen zelfs een feest voor aan de HEERE als een goede gelegenheid voor hen om dit te doen! Dan zullen zij voor hen bemiddelen bij de benadeelde verwanten: en dit is het plan dat uiteindelijk wordt uitgevoerd.

Dit is Israël, het volk van God: zwak en wankelend waar het goede bereikt moet worden; snel en beslissend waar geduld en verdraagzaamheid hen zouden passen; tolerant voor wat alleen tegen God is; fel en onverbiddelijk in het oordeel, behalve voor zichzelf; nauwgezet een krankzinnige eed houdend, maar er toch in slagend om deze te ontduiken door een jezuïtisme dat niemand bedriegt. Zo is het volk van God, en zo is het christendom vandaag; en zo is het geweest. Laten we ons hart onderzoeken terwijl we het verslag lezen, - niet gegeven als een verslag zonder doel erin. Hoe plechtig is de herhaling aan het einde van wat de tekst van deze afsluitende hoofdstukken is geweest: ‘In die dagen was er geen koning in Israël: ieder deed wat goed was in zijn eigen ogen.’

Bijlagen

Bron

2.2 Judges The Notes from the Numerical Bible. 2 The Covenant History

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebrëëen
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.